

“Hiçbir direniş başarısızlıkla sonuçlanmaz!”
(S-04)

BMC işçileri alacaklarının ödenmesini istiyor!
(S-06)

“Bu 8 Mart benim için daha farklı!”
(S-06)

DOSYA-3

“Topyekûn bir karşı koyuş örgütlememiz gerekiyor”

Örgütlenmeye, sendikalaşmaya yönelik saldırılar “Yeni Sendikalar Yasası” adı altında devam ediyor. Biz de buna karşı verilen mücadeleye kendi cephemizden bir ses katmak amacıyla röportajlar dizisi başlattık.

Dosyamızın 3. bölümünde Türk-İş’e bağlı Yol-İş Sendikası İstanbul 1 No’lu Şube Başkanı Erdem Arcan ile görüştük. [Sayfa 24](#)

“En büyük hack, sokakları hacklediğimizde olacak”

Son süreçte yaptıkları siber eylemlerle devletin korkulu rüyası haline gelen RedHack ile yine onların yöntemini kullanarak internet üzerinden “gizlice” röportaj yaptık. [Sayfa 25](#)

Özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Paşeroja Azad

Sayı: 54 Yaygın süresi

13-26 Mart 2013

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

CHAVEZ;
Parlayan herşey
altın değildir!

Venezüella devlet başkanı Hugo Chavez’in yaşamını yitirmesinin ardından herkes Chavez’i tartıştı.

[Sayfa 08](#)

“Ya kendinizi,
ya çocuğunuzu,
bazen ikisini de...”

“Benim Çocuğum” belgeselinin yönetmeni Can Candan ile röportaj!

[Sayfa 13](#)

Ardıçlı halkı
“şefaata ya inşaat”
diyenlere karşı

İstanbul’da Ardıçlı Mahallesi’nde halkla kentsel dönüşüm projesi üzerine konuştuk.

[Sayfa 19](#)

“Bizi buradan
çıkarmak isteyen
kim olursa olsun...”

2-B yasasının etkilediği orman köylerinden İzmir’e bağlı Yakaköy’e giderek köylülere yasayı sorduk.

[Sayfa 29](#)

Mazlum’a dair...

20 Şubat’ta askerde katledilen Mazlum Aksu’nun ailesi ile görüştük.

[Sayfa 9](#)

Roboski “barış”!

Kuruluşundan bu yana Kürt ulusu başta olmak üzere tüm ulus ve azınlıklara imha, inkar ve asimilasyon uygulayan TC, bu kez de “çözüm süreci” adı altında bu politikalarını güncelliyor. “Çözüm” adı verilen sürecin Kürt ulusuna yönelik haklarını iade etme ve bugüne kadar yaşanan acıları telafi etme amacında olmadığını, yalnızca Roboski katliamı üzerine hazırlanan meclis raporundan bile anlaşılabilir. 34 Kürdün ölmesine neden olan bu katliamda “kasıt” olmadığını iddia eden rapora aynı zamanda getirilen “gizlilik” kararı da bu düşüncemizi pekiştiriyor. Bu yüzden “çözüm süreci”nde TC’nin istediği tek “barış”ın Roboski gibi katliamlar gerçekleştirildiklerinde silahlı hiçbir gücün karşısına çıkmaması olduğu açıktır. Tek dertleri budur!

**Bila sond û ehd be em dê nav û şanê de bidin jiyandin!
And olsun ki adını Şan olsun ki andını yaşatacağız!**

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın katledilişinin 40. yıldönümüne atfen gerçekleştirilecek kampanyanın ilk kıvılcımı Newroz’da çakılacak.

[Sayfa 32](#)

Özgür Gelecek’ten

Mart’in coşkusundan beslenen...

[Sayfa 2](#)

Emekçinin Gündemi

DİSK’te olağanüstü genel kurul

[Sayfa 5](#)

Göğün Yarısı

Devrim mücadelesinin parçası

[Sayfa 12](#)

Evrensel Bakış

NKP-Maoist’in düşündükleri

[Sayfa 22](#)

Pusulâ

Yeniye ulaşmada ısrarlı olmalıyız

[Sayfa 26](#)

Mart'ın coşkusundan beslenen bir gazete

Merhaba

Mart ayının katliam ve direnişlerle dolu yoğunluğu içinde sizlerle. Gazetemiz bu sayıda Mart ayının temel gündemlerini sayfalarına taşıdı. Dünya emekçi kadınlarının cinsel, ulusal ve sınıfsal baskıya karşı yükselttiği mücadele ve direnişte önemli bir yere sahip olan 8 Mart etkinliklerine daha kapsamlı bir biçimde yer vermek adına özel bir ek hazırladık. Önümüzdeki on yıllar boyunca sınıfın gündemini oluşturacak ve geleceğini belirleyecek Sendikalar Yasası ve İşkolu Barajını işlemeye devam ediyoruz.

Uygulanan özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırılarıyla neredeyse üyelerinin yarısını kaybeden Yol-İş sendikasına misafir olduk. Tuzla'da direnişe başlayan **Kazım Deri** ve alacaklarının ödenmesi talebiyle **Çukurova Holdig**'in önüne çadır kuran **BMC işçilerine** uzattık ses kayıt cihazımızı.

AKP'nin sağlığın piyasaya daha fazla açılması politikasını inceleyen makalemizin de dikkatinizi çekeceğine inanıyoruz.

Objektifimizi köylü sayfasında Halk ve Ziraat Bankası başta olmak üzere bankaların köylünün toprağına el koyarak büyümesi konusuna çevirdik. 2B yasaının meclisten geçmesi ile yüzbinlerce orman köylüsünün mağdur edildiği ve köylülerin düzenlediği eylemler hepimizin malumu. Yasaya karşı İzmir Bornava'yı işgal eden köylülerle buluştuk.

Sınıf mücadelesinin kaynayan gündemlerinden biri de tartışmasız Kürt ulusal sorunu. Kürt ulusal sorununda baş döndüren bir hızla cereyan eden gelişmeler kadrajımızdaki yerini sürdürüyor. TC'nin hiçbir somut proje ortaya koymadan sürekli sürecin hassasiyetini dile getirdiği bir tablo ile karşı karşıyayız. Devletin temsilcisi olarak AKP'nin bu gündemdeki ikiyüzlü politikalarını, barış söylemlerini ve Roboski'deki tavrını inceledik. AKP bir yandan barış ve çözüm nutukları atarken diğer yandan Kandil'i bombalamayı sürdürüyor. Büyük bir gürültüyle çıkardığı 4. Yargı Paketi de sahtekarlığının son kanıtı oldu.

Elbette bu meselede AKP yalnız değil. Kürt ulusal sorunu söz konusu ise CHP başta olmak üzere tüm düzen partilerinin kardeşliğine tanık oluyoruz. CHP'nin özünde AKP'den farklı olmayan yaklaşımı çözüm sürecinin bir devlet politikası olduğunu gösteriyor.

Bir diğer devlet politikası ise **Kentsel Dönüşüm Projesi**. Bayraktar tarafından her gün yeni açıklamalarla motive edilen saldırı geldiğimiz aşamada artık ülkenin her yerinde daha görünür bir hal aldı. İstanbul **Ardıçlı** Mahallesi de bu adreslerden biri. Saldırıların boyutlu olması yüzünden bugün belki bundan daha fazla söz ediyoruz. Ama her saldırıya bir direniş de eşlik ediyor. Hem de her alanda. Sanal dünya da buna dahil. Gazetemizde eylemlerle adından söz ettiren **Redhack** grubu ile yaptığımız röportajı bulacaksınız.

Ülkemizde her zaman söylediğimiz gibi gündem çok hızlı bir şekilde ilerliyor. Ama gündemin, dünyanın hemen her yerinde süratleri değişse de hızlı aktığı da bir gerçek. Venezüella devlet başkanı Hugo Chavez'in yaşamını yitirmesi, geride bıraktığımız günlerin en önemli gündemleri arasındaydı. Biz de bu konuda genel kanaatin dışında seyreden bir değerlendirmeye yer verdik. Yine bize çok uzak bir ülkede Nepal'de dünya komünist hareketi açısından yaşanan önemli gelişmelere bir göz atalım istedik. Bitirirken okurlarımıza çağırıyoruz; Mart'ın isyan ve coşkusundan daha fazla beslenen bir gazete için daha fazla haber, yorum...

Başarılar/Serkeftin

Antakya'da okur toplantısı

Antakya'da Özgür Gelecek gazetesinin 53. ve 54. sayılarının dağıtımı yapıldı. Halkımızın gazeteye olan ilgisi iyiydi. Birçok mahalleye gitmememize rağmen elimizde gazete kalmadı. Bu sayıdan itibaren dağıttığımız gazete sayısının ikiye katlanacağını düşünüyoruz.

Elbette bu durum hepimizi çok heyecanlandırdı. Geçtiğimiz günlerde ikincisini gerçekleştirdiğimiz okur toplantısında yeni arkadaşların olması coşku-muzu artırdı. Toplantıda gazetenin genel olarak değerlendirilmesini yaptık ve son sayıdaki bazı yazılar ile köşeleri birlikte okuduk. Okurlar toplantıya ellerinde gazete ile birçok yazıyı okumuş olarak geldi. Bu çok olumluydu. Tartışmaların verimini artırdı.

Genel görüş gazetenin doyurucu, kafa açıcı ve yazıların çoğunda çözüm önerilerinin son paragrafta verilmesi en çok dikkatleri çeken şeydi. Gazetenin eskiye oranla dilinin çok yalınlaştığı üzerinde durduğumuz diğer bir husustu. Bunda gazetenin doğal muhabirlik çalışmasının etkisi bizce önemliydi. Sendikalar ile ilgili iki sayıdır bir canlılık olduğu, gazetede dikkatimizi çeken diğer bir nokta. Bir arkadaş bunun okuduğu dördüncü gazete olduğunu ve Emekçinin Gündemi'ni okumaktan özellikle zevk aldığını dile getirerek, bu köşenin kendisini anlattığı için ayrıca heyecanlandığını belirtti. Kaypakaya Kampanyası ile ilgili yapacaklarımızı ve önümüzdeki süreci konuştuk.

Toplantıda ayrıca **herkesin bir konuda yazı yazma hedefini** önümüze koyduk. Okur toplantılarını düzenli olarak almaya ve gazetemizin her sayısını halkımıza ulaştırmak için özveriyle çalışacağımızı belirterek toplantıyı bitirdik. **(Antakya ÖG okurları)**

Nurtepe'de okur kahvaltısı

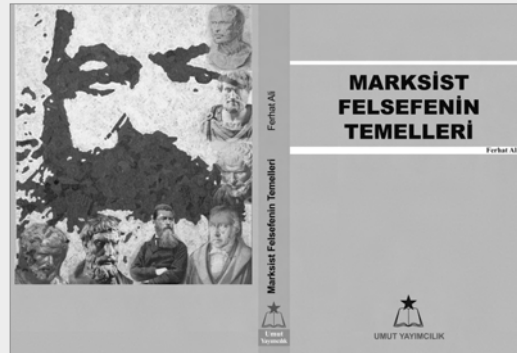
Okurlarımızın bulunduğu, ancak düzenli bir gazete ağıımızın olmadığı Nurtepe semtinde bir süredir gazete dağıtımı gerçekleştirilmeye başladık. Özellikle 11 Kasım 2012'de gerçekleştirdiğimiz "**Umudu Tohumca Büyütüyoruz**" etkinliğine hazırlanırken, buradaki okurlarımızla sık sık biraraya gelme ve bölgede daha düzenli bir çalışma örme konusunda tartışma fırsatı bulduk.

Bu çalışmalarımızın bir sonucu olarak mahalledeki çalışmalarımızı birlikte tartışmak ve önümüzdeki sürecin gündemlerini konuşmak için 2 Mart günü bir kahvaltı düzenledik. Şehit ve tutsak yoldaşlarımızın ailelerinin de katıldığı kahvaltıda ilk olarak biraraya gelmenin önemi üzerine konuştuk. Okurlarımız kahvaltıya katılımın daha geniş olması gerektiğini ve bundan sonraki etkinliklerimizde bunun için çaba harcayacaklarını belirttiler.

Diğer konumuz 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgiliydi. Yeni Demokrat Kadın'dan bir yoldaşımız kadın emeği üzerine bir tartışma ile giriş yaptığı konuşmasında 8 Mart ile ilgili yapılacak etkinlikler hakkında bilgi verdi. Ardından 12 ve 15 Mart Gazi ve Ümraniye Katliamları'na ilişkin eylemler hakkında bilgi verildi. Mahallenin sorunlarının tartışıldığı toplantıda bölgeye yapılmak istenen cami meselesi de diğer bir gündemimizdi.

(Nurtepe ÖG okurları)

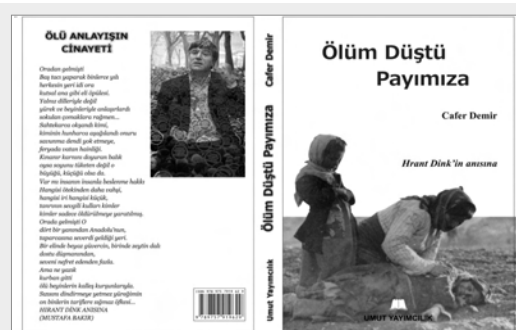
Umut Yayımcılık'tan yeni kitaplar

Marksizm, 1840'ların sonlarından başlayarak dünyayı değiştirmeyi amaçlayan düşünce ve

eylem akımları içinde kuşkusuz miadını doldurmayacak bir düşünce sistematigi üzerine kurulmuştur. Bu eylem kılavuzunun oluştuğu süreç ve yükseldiği teorik zemin, onun pratiği kadar önem taşımaktadır. Marksizm'in temellerini oluşturan düşüncenin kavranması eylemin güçlüğünü ve değiştirici gücünü daha kudretli kılacaktır.

Bu kapsamda **Ferhat Ali**'nin kaleme aldığı ve Umut Yayımcılık olarak baskıya hazırladığımız "**Marksist Felsefenin Temelleri**" adlı kitap irtibat bürolarımız ve kitapevlerinde.

Cafer Demir'in "**Ölüm Düştü Payımıza**" isimli kitabına Umut Yayımcılık'ın irtibat bürolarından ve kitapevlerinden ulaşabilirsiniz!

Başsağlığı

En sevdiğimizizi, sıcak gülüşleri ile kaybederiz. İnsana huzur veren, umutlu gülüşleriyle...

*Okurumuz **Rêzan Acış**'in annesi **Nezahat Acış**'i kaybettik. Uzun süredir yakalandığı amansız hastalıkla mücadele eden annemiz, 21 Şubat günü yaşamını yitirdi.*

Okurumuza ve ailesine başsağlığı diliyoruz, acılarını paylaşıyoruz.

(Amed ÖG Okurları)

Abone olun! Bu gazete sizin! Sesinize ses katın! Abone bulun!

Özgür Gelecek	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	18 TL	12 Aylık	36 TL
Partizan	6 Aylık	23 TL	12 Aylık	46 TL

KATLİAMIN AKP AKLANMASI!

Ezilen ulus burjuvazisinin, ezen ulus burjuvazisiyle kimi kırıntılar temelinde uzlaşması imkân dahilindedir. Ama her halükarda olası bir "barış" durumunda hâkim sınıflar kendi sınıf çıkarlarını yeniden üretmektedir. Üstelik bu yeniden üretim daha güçlü bir temelde olacaktır.

Artık kimilerince Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterilmesi bile olasılık dahilinde olan (Peygamber bile ilan edildi daha ne olsun!) T. Erdoğan, 34 Kürt köylüsünün katledilmesini "her kürtaj bir Uludere'dir" sözleriyle değerlendirmiş ve aslında Roboski'de yaşananın bir katliam/cinayet olduğunu üstü kapalı bir şekilde kabul etmişti.

İşte bu katliam sonrasında TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu bünyesinde kurulan Uludere Alt Komisyonu taslak raporunda; "Kasıt yok. Sivil idare ile askeri yetkililer arasında koordinasyonsuzluk var" denildi. Üstüne üstlük yapılan toplantıda rapor, komisyon üyelerine dağıtılmayarak sadece okundu. Ve tabii bu tür durumlarda artık bir "geleneğe" halini alan bir karar da alındı. 76 sayfadan oluşan raporla ilgili ayrıca gizlilik kararı alındı! (Ö. Gündem, 06.03.2013)

Aslında bu rapor vesilesiyle ifade edilenler -tıpkı diğer örneklerde olduğu gibi-, bu ülkede başta Kürt ulusu olmak üzere, çeşitli milliyetlerden halkımıza reva görülen "birarada yaşama"nın özü ve özeti olarak görülmelidir.

Bugün faşizm Roboski katliamına dair bu kadar rahat davranıyorsa, bunun arka planında bölgenin "terör" bölgesi olarak kodlanmasının payı vardır. Artık bir devlet refleksi haline almış olan "en iyi Kürt ölü Kürttür" deyişi burada da kendini göstermekte ve katliam, halkı temsil ettiği iddia edilen mekanlarda AKP tarafından aklanmaktadır.

Kürt Ulusal Sorununda Çözüm mü Çözülme mi?

Son birkaç haftadır Kürt Ulusal Sorunu'nda İmralı ya da "çözüm" görüşmeleri adı altında tartışmalar yürütülüyor. Tartışmanın odağında A. Öcalan'la BDP milletvekillerinin İmralı adasında F tipi tecrit koşullarında yaptığı görüşme zaptının tutanağı bulunuyor. İlginçtir bu görüşmede de geçen ve halen aktif ulusal hareket önderliğine de ulaştırılan mektuplar ve içeriğinden bahsedilmiyor. Asıl önemli olan bu mektuplar. Ki bir "çözüm" olacaksa bu metinler üzerinden olacağı halde tartışılan yine A. Öcalan'ın siyaset yapış tarzı, yöntemi oluyor. Mektupların içeriğine dair kamuoyuna yönelik doyurucu bir açıklama yapılmadı. Bilinen, KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan'ın da ifade ettiği üzere Abdullah Öcalan'ın mektubu konusunda önemli oranda bir kanaat oluştuğudur. (06.03.2013)

Kabul edilmelidir ki son süreçte Kürt ulusal sorununda önemli adımlar atılıyor. Öyle ki TC devletinin kabul etmesi zor, hazmetmesi kolay olmayan beyanatlara ve görüntülere bile gıkının çıkmadığına tanık oluyoruz. Bunda Erdoğan'ın meseleye dair herkesi fırçalaması etkili olsa da bahsi edilen "entegre strateji"nin payı olsa gerek. Bu "gıkını çıkarmama hali" bile Türk devlet geleneği için bir adımdır ama tarihsel tecrübe bize "Osmanlı'nın unutmayacağını" da gösterir.

Aslında bu noktada ifade etmek gerekir ki en "tutarlı" olan T. Erdoğan'dır. Kendisi başından itibaren Kürt ulusal sorununu bir "terör" sorunu olarak görmeyi sürdürdü. Hatta bir ara "düşünmezsen yoktur" bile dedi! İşte böyle bir "barış elçisi" olan ve çevresi "cemaat tarafından kuşatılan" Erdoğan, "terörle mücadele, siyasi uzantılarıyla müzakere" çizgisinde sebat ediyor.

Düne kadar "teröristle pazarlık" yapmayan ve hatta onun siyasi uzantılarının elini dahi sıkmayan (mecliste uzun bir süre BDP'lilerle görüşmemiştii) Erdoğan, şimdi koşulların zorlamasıyla "çözüm" için "baldiran zehri içmeye" aday olduğunu ilan ediyor. Biz Erdoğan'ın içtiği "baldiran zehrinin" gerçek muhtevasının başta Kürt ulusu olmak üzere, çeşitli milliyetlerden emekçi halkın kanı olduğundan şüphe duymayarak, kendisinin ve temsilcisi olduğu sınıfların Kürt ulusal sorununda böylesine "cesur" adımları atmasının arka planında, ABD ve AB emperyalistlerinin bölgeye yönelik politikaları olduğunun altını çizelim. Yani Erdoğan'ın içtiği baldiran zehrinin de, başına taş basarak attığı bu adımların sebebi Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın çıkarları değildir.

Erdoğan zaten safını "ayaklar başını olacak" derken belli etmişti. Bakmayın şimdi öyle Türk Metal Sendikası'nın toplantısında emekçi kadınlar günü vesilesiyle kadınlara ve işçi sınıfına seslenip "barış" nutukları atmasına! Hiç kuşkusuz ki o politika yapıyor! Ve biliyor ki bu konuda bir adım atmazsa, süreç kendisini çözecek! O nedenle de Öcalan ile görüşme için, "İmralı süreci değil de, çözüm süreci diyelim" (15.02.2013) demektedir. Çünkü Erdoğan biliyor ki bu meselede bir adım atmazlarsa, emperyalistler BOP çerçevesinde kendi çözümlerini dayatacaklar. Bu nedenle Türk hâkim sınıfları bölgede yaşanan gelişmelerden de hareketle (Suriye Kürdistanı ve

Irak Kürdistanı'ndaki oluşumlar ve özellikle Irak'taki enerji pastasından pay alma hesabı) rol çalma hevesindedir. Biz bu politikayı Özal döneminden "bir koyup üç alma" denkleminden biliyoruz.

TC devleti Kürt ulusal sorununda "çözüm" adımları atarken amacı tamamen bölgedeki çıkarlarla ilgilidir. "Kardeş kanı", "etle tırnak" edebiyatı tamamen hamasi nutuklardır. Onların (ve emperyalistlerin) derdi bölgede kendi kontrolleri dışında silahlı bir gücün olmasının kabul edilemezliği! Tüm amaçları bu gücün tasfiye edilmesi, çözülmesidir.

Bu noktada bir sorun yok. Emperyalistlerden demokrasi beklenmeyeceği gibi, uşağı faşist diktatörlüklerden tam demokratik Türkiye rejimi beklemek de abesle iştiğaldir. Türk hâkim sınıfları açıktır ki kendilerinde "terör" sorunu olarak gördükleri ezilen ulusun haklı isyanını kontrol altına almak ve kısmi tavizler vererek, ezen ulusun imtiyazlarını yeniden üretmek amacındadırlar. Son dönemde sıklıkla duyduğumuz "barış Türkiye'yi uçurur"un (nedense bunu da komprador burjuvalar ve toprak ağaları söylüyor!!!) arka planında böyle bir beklenti vardır. Ezilen ulus burjuvazisinin, ezen ulus burjuvazisiyle kimi kırıntılar temelinde uzlaşması imkân dahilindedir. Ama her halükarda olası bir "barış" durumunda hâkim sınıflar kendi sınıf çıkarlarını yeniden üretmektedir. Üstelik bu yeniden üretim daha güçlü bir temelde olacaktır.

Bu noktada Kürt hareketine İdrisi Bitlisi örneğini hatırlatmak malumat-furuşluk olmayacaktır. Hele ki son görüşme tutanaklarına da yansıyan kimi ifadeler (AKP ile ilgili, MİT ile ilgili vb.) ve özellikle de Ermeni, Rum ve Yahudi gibi kimi ezilen milliyetleri de hedef gösterebilecek yaklaşımlar dikkat çekicidir.

Kürt Ulusal Hareketi bunca yıllık savaş tecrübesi nedeniyle düşmanını tanımaktadır. Var olan durumun nazikliği ve oluşan şüpheler nedeniyle Ulusal Hareketin fiili önderliği de haklı olarak A. Öcalan ile görüşme ve özellikle de Öcalan'ın tarihi tecrübeyle sabit olan güvensizliği gidermesi için ikna etmesi istenmektedir. KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan'ın ifadeleriyle: "Biz kendimizi her zamankini aşan, daha kapsamlı bir hamlesel savaşa hazırlamışız. Bu açıdan da yapımızı barışa ikna etmenin bizim için kolay olmadığını ifade etmek istiyorum. Bizim bu konuda dile getirdiğimiz 'Önderlik devreye girmelidir' sözü kesinlikle bir politika değil, bir gerekliliktir. Tekrar ediyorum, bir gerekliliktir. Biz şimdi belki durdurabiliriz ama belli bir noktaya kadar durdurabiliriz. Yönetim olarak, bütün bu konularda herkesi ikna etmenin bizi de aşan bir durum olacağını düşünüyoruz. O açıdan ileriki

süreçlerde Önderliğin de devreye girmesi gerektiğini tekraren vurgulamak durumundayım." (06.03.2013)

Eğer Kürt Ulusal Hareketi tasfiye edilecekse bunu en az hasarla (örneğin silahlı temelde kopuşlar yaşanmadan) yapabilecek kişi A. Öcalan'dır. Bu gerçeklik bilindiği içindir ki şu andaki pratik önderlik haklı olarak bu koşullardaki bir "barışı" ancak ve ancak A. Öcalan'ın savunabileceğini söylemektedir. Kaldı ki A. Öcalan da basına sızdırılan tutanaklarda buna değiniyor ve hareketin kendisini anlamadığını ve sürece karamsar yaklaştığını ifade ediyor. (28.02.2013)

Nihayetinde faşizmin silah elinde olana yaklaşımıyla Öcalan'a yaklaşımı arasında fark olduğu görülmektedir. Nitekim bu konuşmalara vesile olan mektupların götürülmesi sırasında Irak Kürdistanı'nda, gerillanın üslenim alanları Türk savaş uçakları tarafından bombardımana tutuluyor. Tam da bu nedenle heyet can güvenliği nedeniyle beklemek zorunda kalıyor. Paris'teki katliamdan sonra devletin sürece dair pratik yaklaşımları güvence vermiyor. Bu koşullarda, Kürt halkı yine ve yeniden Newroz'da isyana durmuşken, A. Öcalan aracılığıyla "barış" a çağırılması ihtiyacı kendini gösteriyor.

Newroz İsyandır! Zulme Karşı Direniştir!

Newroz Kürt halkının görkemli direnişiyle, bu topraklarda kendini var etmiş ve başta Kürt halkı olmak üzere çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın düzene isyanının, gelecek güzel günlere özleminin dışavurumu olarak günümüzde bir anlam kazanmıştır.

Bugünlerde Newroz'u Newroz yapan en önemli özellik, onun isyan ruhu törpülenmek ve "Roboski Barışı"na kurban edilmek isteniyor! Newroz'u Nevruz'dan ayıran iki harf değildir. Newroz'a anlamını veren, bugünün ezilen halkların elinde bir isyan bayrağı olmasıdır. Bugüne kadar yaşanan pratik bunun kanıtıdır. Newroz'un içeriğini boşaltmak ve hâkim sınıflar elinde Nevruzlaştırmaktır!

8 Mart'ın kızıl kadın renginden aldığımız güçle, 12-15 Mart Gazi ve Ümraniye barikatlarından, 16 Mart Beyazıt ve Halepçe kinimizle, 21 Mart Newroz isyanımızı daha da yükselteceğiz. Bu toprakların yetiştirdiği ve sosyal pratiğin var ettiği İbrahim Kaypakaya'nın Amed 2 Nolu Zindanı'nda katledilişinin 40. yıldönümünde isyanımız ve direnişimiz tüm kararlılığıyla sürececek!

Kırk yıldır bu topraklarda isyanın ve direnişin mütevazı adı olduk! Yürüyüşümüz kâh hızlandı kâh yavaşladı, direnişimiz bazen gerilere çekildi, kimi durumlarda önemli darbeler nedeniyle sesimiz gür çıkmadı ama bu topraklarda isyan türkümüzü söylemeye hiç ara vermedik! Vermeyeceğiz de!

Zafer hiç kuşkusuz ki direnen ve mücadele eden Türkiye işçi sınıfının, isyan eden Türk-Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkın olacak!

Zeytinburnu'na sinmiş direniş kokusu...

İstanbul: Son süreçte işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırılardan birisi de örgütsüzleştirme politikasıdır. Bu örgütsüzleştirme saldırısı elbette işçilerin bir sendika içinde örgütlenmesi demek değildir. Burada değinmek istediğimiz işçilerin bir sınıf bakış açısı kazanmasıdır. Bugün sendikaların bu eğitim anlayışından yoksun olduğu ve ekonomizm bataklığında salt bu bakış açısı ile örgütsüzlüğü dayattığı görülmektedir.

Bu bağlamda sınıf hareketinin işçi sınıfının ekonomik taleplerini gözardı etmeden sınıfsal bir boyut katacak şekilde ilişkilmesi oldukça önemlidir. Kaypakkaya yoldaş direnişler devrimin okullarıdır derken devrim yolunun kanallarının örgütlenmesi ve devrimin bilimsel temellerinin örgütlenmesinden bahseder.

Özgür Gelecek gazetesi olarak her gazete sürecimizde direnişleri yalnız bırakmama ya, onların sesini yayınlarımızı taşıyamaya çalışıyoruz.

8 Mart günü Deri-İş öncülüğünde devam eden **Kuzu Deri** direnişini ziyaret ederek direnişteki işçilerden **Mehmet Şefik Dağ**'la direnişin kendisine kattıklarını konuştuk. Dağ direnişin kendisine kattıklarını şu şekilde anlatıyor. "Direniş bana çok şey kattı. Her şeyden önce haklı olduğumuzu anladım. Daha sonra iki arkadaşımızı daha işten attılar. Bu süreçte Zeytinburnu halkından ve çeşitli kurumlardan destek almaya devam ediyoruz. Bu direniş Zeytinburnu havzasına ciddi bir ses getirdi. Bizim amacımız kazanmak değil sadece. Bu direniş şimdiden başarıya ulaştı. Bizim amacımız, Zeytinburnu havzasında sendikayı örgütlemek. Şu an Zeytinburnu'nda da kazandık, Kuzu Deri'de de kazandık. Şu an halkın hem gönlünde hem de beyninde varız. Onlara örnek oluyoruz. Onlara direnişi gösteriyoruz."

Bir zamanlar direniş havzası olan Zeytinburnu-Kazlıçeşme'de bugün bir direnişin varlığı ister istemez işçileri de bizi de eskiye götürüyor. O coşku direnişte ekonomik taleplerin yanısıra toplumsal sorunlara kucak açan ve karşılık veren işçilerin etkili gücü Zeytinburnu'na sinmiş durumda. Bu kokuyu örgütlü güce dönüştürmenin zamanı...

Zonguldak'ta madenciler kazandı

Zonguldak Kozlu'da TTK'ya ait madende 7 Ocak'ta meydana gelen kazada 8 işçi hayatını kaybetmişti. Kazadan sonra işçiler "Örgütlenmeden ocağa girmeyeceğiz" diyerek yaklaşık 2 ay boyunca ocaklara girmeyerek sendikal haklarını istediler. 2 aylık direnişleri sonucunda sendikal haklarını kazanan işçilerin çalıştığı maden ocağının patro-

nu bir ay içerisinde Genel Maden İşçileri Sendikası ile TİS masasına oturarak Türkiye'de ilk defa taşeron maden işçilerinin TİS yetkisini kazanmış olacak.

Daha önce de işçilerin üye oldukları Genel Maden İşçileri Sendikası yetki ve işkolu tespiti için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na başvurmuş ancak Star İnşaat patronu, işin inşaat işi

olduğunu iddia ederek itiraz etmişti. Dava sendikanın lehine sonuçlanırken, şirket, işçilerin tamamının sendikaya üye olmasına rağmen yeterli üyenin bulunmadığını söyleyerek yetki tespiti ne itiraz etmişti. Sendikal hakları için mücadeleyi sürdüren işçiler, 8 işçinin hayatını kaybetmesi üzerine mücadeleyi büyütmüş, büyük bir direniş örneği göstererek mücadeleyi kazanmışlardır.

(Ankara'dan bir ÖG okuru)

"Hiçbir direniş başarısızlıkla sonuçlanmaz!"

Kartal: Bugün uzun süreli ama lokal düzeyde onlarca direnişten bahsetmek mümkün. Bunların pek çoğu işçilerin sendikal mücadele yürütmesinden ve patronların daha fazla sömürüye engel olduğunu düşündüğü sendikal mücadeleye tahammülsüzlüklerinden meydana gelmektedir. Buna bir örnek de yaklaşık bir haftadır Tuzla Deri Sanayi bölgesinde bulunan **Kazım Süren Deri**'de fabrika önünde bekleyen işçilerin mücadelesi.

Bizler Özgür Gelecek Gazetesi olarak işçilerle direniş üzerine bir söyleşi yapma şansı bulduk. Öncelikle direnişin başlama sürecine dair konuşma fırsatı bulduğumuz direnişçi işçilerden **Turan Sayar**, 3 ay önce sendikal olduklarını söyleyerek süreci bize aktarmaya başladı. Sayar, patronun sendikal olduktan 20 gün sonra "daralma ya gidiyorum" bahanesiyle kendilerini işten attıklarını söyledi. Sayar, patronun "daralma" diye sunduğu gerekçenin geçerli olmadığını, gerçeğin çok daha açık olduğunu vurguladı. "8 gündür direnişteyiz fabrika önünde, içerdeki arkadaşlarımız destek veriyor aslında ama vermeyenler de var, onları da ikna etmeye, direnişi anlatmaya çalışıyoruz" şeklindeki sözlerine ek olarak patronun işçileri bazen korkutarak, bazen tehdit ederek bazen ise sendikayı kötüleyerek mücadeleden uzaklaştırmaya çalıştığını belirtti.

8 günlük direniş sürecinde patronla herhangi bir görüşme yapıp yapılmadığını sordüğümüzde Sayar, daha önce bir görüşmenin yapıldığını ancak herhangi bir sonucun çıkmadığını, içerde işçilere baskı uygulandığı anlatarak patronların o tanıdık, bildik aynı zamanda korkunun bir ifadesi olan tavrı gösterdiklerini bir kez daha kanıtlamış oldu.

Sayar patronun işçileri işten çıkarmakla tehdit ettiğini ancak buna rağmen, olumlu bir tablonun olduğunu sözlerine ekledi. Bunun ne anlama geldiğini; "İçerideki arkadaşlar (sayıları az da olsa) destek veriyor. Ayrıca sözleşme yapılması ihtimali var. Yani bizler henüz 3 aylık işçileriz ve biz üye olmasaydık yetki düşecekti. Yani daha önce yetkiye itiraz etmiş, normalde 1 Nisan'da yetki düşecekti. Şimdi bizi çıkardığı için sayı yeterli gelmediği için yine de yetki düşebilir ama pazartesi bu konuşulacak. Patron 'bunları almayaacağım ama sözleşme yapalım' diyebilir" şeklinde ifade etti.

"Daha fazla dayanışma!"

Sayar, patronun kendileriyle birlikte sendikal olan tüm arkadaşları atmadığını, işten çıkarmaları sendikadan bağımsızmış gibi göstermeye çalıştığını belirtti. Patronun sendikanın yetki almaması için işçilerin sendikal olduğunu öğrendiği anda işten çıkardığını dolayısıyla bu mücadelenin işe geri alınma anlamında oldukça zor olduğunu ancak sendikanın tanınması anlamında önem arz ettiğini ifade eden Sayar, "Her şey içerdeki arkadaşların desteğine bağlı" dedi.

Sayar'a yönelttiğimiz "Bu tarz lokal direnişler hakkında neler düşünüyorsunuz, kendi direnişiniz şahsında nasıl bir değerlendirme yaparsınız?" sorusuna verdiği cevap oldukça öğretici bir noktada durmaktadır. "Bir direniş hiçbir zaman başarısız olmaz, en kötü direniş bile başarıyla bitmiştir, bunun örneği çoktur. Ben 1994'ten beri deride çalışıyorum. Patronlar hep aynı

'gerekçelerle' (bunların başında da sendikal mücadele geliyor) dolayı işçileri işten çıkarmıştır."

Ardından patronların her zaman olduğu gibi bugün de sendikal mücadeleden korktuklarını, Türkiye'nin durumunun buna neden olduğunu belirterek sendikal mücadeleden uzak duran işçiler için çalışma yürütmek gerektiğini belirtti.

Sayar'ın ardından diğer direnişçi işçi **Şahin Aslan**'a neler düşündüğünü sordüğümüzde, daha fazla dayanışmaya ihtiyaçları olduğu vurgulayarak başladı sözlerine ve "Eskisi gibi birlik dayanışma kalmamış, işçiler korkuyor. Patronlar işçilere baskı uyguladığı için işçiler korkuyor. Zaten bugün umduğumuz dayanışmayı bulsak durum farklı olurdu" dedi. Aslan, bugün bu mücadelenin, direnişin sadece kendisi için olmadığını dile getirdi ve şöyle devam etti; "Sorun benim işten çıkarılmam değil, bugün bana aradan çekil densin, diğer arkadaşlar sendikal olsun, ben çıkarım. Ama bugün beni çıkaranlar yarın diğer arkadaşları çıkarabilirler. Hatta sırada 5-6 kişi var."

Aslan patronun işçilerin destek vermesi, mücadele etmesi halinde geri adım atacağını belirterek, sendikanın bir hak olduğunu, hak alma mücadelesinde önemli olduğunu söyledi.

"İMC'de işten atılanlar geri alınsın"

H. Merkezi: İMC TV'den 12 kişinin işten çıkarılması TV'nin muhalif kimliği nedeniyle dikkatleri üzerine çekti. Sendikalaşma sürecinde yaklaşık 40 İMC çalışanı Türkiye Gazeteciler Sendikası'na üye oldu, ancak kanal yöneticilerinin sendikaya karşı olmadıklarını söylemelerine rağmen basın emekçileri henüz işe geri alınmadı. Konuya ilişkin bir açıklama yapan Genel Yayın Yönetmeni ise, işten çıkarılmalarının sendikal olmalarından dolayı değil, çalışanların üsluplarının birlikte çalışmaya olanak vermediği yönlü bir açıklama yapmıştı.

Gazeteciler 26 Şubat'ta saat 15.00 ile 17.00 arasında iş bırakarak durumu protesto etmişti. Gazeteciler 6 Mart günü de İMC TV önünde bir basın açıklama yaptı. "İMC'de işten atılanlar geri alınsın" yazılı pankart açan gazeteciler, kanalın uzun zamandır keyfi olarak işten çıkarmalar ve mobbing uyguladığını dile getirdiler.

Emekçinin
GündemiDİSK'te Olağanüstü Genel
Kurul üzerine

5 Nisan tarihinde DİSK Yönetim Kurulu, Olağanüstü Genel Kurulu kararı aldı ve 1 Mayıs'a yeni ve dinamik bir önderlikle girme iddiasını öne sürerek Genel Kurulu Nisan ayının başında toplamaya karar verdi. 28 Aralık'ta DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu'nun Yürüyüş dergisinde aleyhinde çıkan yazıya DİSK Genel Başkanının tepki göstermesi sebebiyle sendikal görüş ayrılıklarını işaret ederek istifa etmesinin ardından DİSK içinde sorunlar çözümsüz kalmış ve gelinen aşamada Genel Başkan Erol Ekici'nin de başkanı olduğu Genel İş Sendikasında yaşanan sorunlardan kaynaklı görevden ayrılması sonucu olağanüstü kurul kendisini dayatmıştır.

Öncelikle belirtmek gerekir ki DİSK konusunda yanılmalara kapılmamak gereklidir. DİSK de sistemin bir kurumu olarak 12 Eylül sonrasında faşist cunta tarafından altyapısı hazırlanan ve devletin belirlediği sınırlar içerisinde sistemin ihtiyaçlarına uygun bir sendikacılığa hayat vermiştir, bu düzenin muhalifi değil, bir parçasıdır. 1970'li yıllarda, en kitlesel ve dinamik döneminde TİP ve eski TKP gibi dönemin sosyal faşist, revizyonist partilerinin etkisinin olduğu ve esas olarak CHP'nin denetiminde olan, reformlar talep eden ve ekonomist bir çizgi izleyen bir konfederasyon olmuştur. DİSK ikinci kez kuruluşundan bugüne de benzer şekilde CHP ekseninde düzen içi konumlanışa uygun hareket etmiştir.

Bizim açımızdan DİSK konusunda bir yanılma yoktur. DİSK'in, Türk-İş'in ve Hak-İş'in gerçekliği ve paylaştığı roller açıktır. Bizler mümkün olan her sendikada çalışmayı savunuruz, DİSK'e bağlı sendikalarda da gücümüz oranında yer alırız, mücadele ederiz, politikalarımızı savunuruz. Bu anlamda DİSK'in kongresini de, SGBP'yi de ve sınıf hareketine dair diğer girişim ve çabaları takip edip, devrimci demokrat güçlerin ittifakı ve sınıfın birliği için katkı sunmaya çalışırız.

DİSK bugün tarihinin en silik, en zayıf dönemini yaşamaktadır. 2000'lerle beraber gücü ve politik etkinliği giderek zayıflamıştır. Son yıllarda 1 Mayıs vesilesiyle Taksim'deki kutlamalara ön ayak olması ile yılda bir kez kamuoyunda sesini duyurabilmiş ancak Taksim'in yasallaşmasının ardından bu andaki görünürlüğü de yok olmuştur. DİSK'in mevcut yönetimi dahi kitleler tarafından tanınmamakta, işçi sınıfına yönelik saldırılarda sesi zayıf çıkmakta ve kitlesini seferber edememektedir. Halihazırda 80 bine yakın aیدatlı üyesi olan DİSK'in üyelerinin yarısı CHP ve BDP'li belediyelerde örgütlü olan Genel-İş'li kamu işçileridir. Tarihsel olarak metal, tekstil gibi özel sektörde örgütlü olan DİSK'in özel sektördeki sendikaları oldukça zayıflamıştır. Dev Sağlık İş gibi özgün ve bağımsız örnekler dışında mücadeleciler bir hat takip eden sendikaları azdır. Bunun dışında birçok tabela niteliğindeki üye sendikası da hareketsizdir.

Bu gerçekliklere karşın DİSK'in yönetiminde devrimci ve reformist örgütlerle hareket eden sendikacılar da vardır ancak mevcut gidişata ayak uydurmuşlardır. Sınıf hareketine en yoğun saldırılar düzenlenirken, en son yasallaşan Sendikalar Yasası bizzat DİSK'i tehdit ederken ve neredeyse tüm sendikalarını baraj altında bırakırken ve sınıf hareketinde öfke ve hareketlilik birikirken ve Türk-İş içindeki "sol" bürokratik sendikaların çeşitli çabaları varken DİSK'in sürece dair bir iddiası ve cüreti yoktur. Yazılı açıklamalar, günü kurtarma amaçlı profesyonel sendikacıların meclis önü açıklamalarının dışında esamesi okunmamaktadır. Birleşik Metal İş, Sosyal İş, Tekstil, Dev Sağlık İş gibi birkaç sendikasının çeşitli bölgelerdeki örgütlenme çalışmaları ise ciddi zorluklarla ve yetersizliklerle karşılaşmaktadır. Yerellerdeki bu mücadelelere Konfederasyonun merkezi desteği ve katkısı da zayıftır.

DİSK kongresine giderken DDSB'liler olarak sınıf hareketine dair derdi ve mücadele isteği olan tüm devrimci ve demokratik kesimlerle ortak bir çalışma yürütmeye özen göstermemiz gereklidir. Sınıf hareketinin gelişim dinamiklerini, sistemin saldırılarını ele alarak yeni bir sendikal harekete, bir kopuşa olan ihtiyacı anlatmak için DİSK Olağanüstü Genel Kuruluna hazırlanılması yararlı olacaktır.

Sağlığın temeli ve sağlıkta politikalar

Sağlık ve hastalık; bedenin fiziki ve biyolojik olarak iyi olma durumudur. Peki, bu "iyi olma" durumuna kim, ne kadar, nasıl ulaşabiliyor?

Toplumsal eşitsizliğin hastalık ve sağlıkta yansımaları elbette yadsınamayacak önemdedir. Bu eşitsizlik yaşamsal faktörleri etkileyen en temel etkidir. Sağlık sorunlarının oluşmasının en temel nedeni kapitalist-emperyalist sistemin ve yerli uşaklarının daha fazla kâr elde etme isteğidir. Kapitalistlerin daha çok kâr için çevre ve doğada yarattığı tahribatin insanlığı yok etme ve pahasına uyguladığı politikalar biliniyor.

Sağlığın belirleyicileri daha kapsamlı olarak sosyal, ekonomik ve politik bağlamda değerlendirilir. Bu durum bireylerin ve toplumların sağlık düzeylerinin birbirinden farklılaştığını göstermektedir. Örneğin Kürtlerin kendi dillerini, konuşamaması, derdini doktora anlatamamasından kaynaklı sağlık hizmetlerinden yeterince yararlanamamasına sebep olmaktadır. Bir başka sorun ise erkek egemen zihniyetin cinsiyetçi politikalarından kaynaklanmaktadır. Cinsiyete dayalı eşitsizliklerin daha fazla olduğu yarı-sömürge, yarı-feodal toplumlarda kadın hastalık ve ölüm oranı çok daha yüksektir. Örneğin birçok kadın, işsiz ve sosyal güvenceden tamamen yoksunken, çalışan kadınlar ise çok daha kötü koşullarda, yarı zamanlı, esnek üretim içinde ya da güvencesiz işlerde çalışmaktadır. Bu da sağlık hizmetine ulaşamadığı gibi birçok sağlık sorununu da yaratmaktadır.

En temel hak olan ve ücretsiz olması gereken sağlık hizmetlerinin her geçen gün daha fazla ticarileştirilmesi, insanın bir meta olarak görülmesinin en temel ifadesidir. Sağlığın ticarileştirilmesi hastalığın nimet, hastanın ise müşteri olarak görülmesi demektir. Bu da sağlık hizmetlerinin kâr kapsamında ele alınarak toplum için yapılmaması anlamına geliyor.

Ülkemizde paralı olan sağlık hizmetler 24 Ocak 1980 kararlarıyla birlikte yaşama geçirilen neo liberal politikalarla paralı hale getirilmiştir. 2000'lerden sonra ise bu politikaların uygulanmasına daha fazla hız verilerek "Genel Sağlık Sigortası" ve

"Aile Hekimliği" gibi uygulamalarla sağlıkta özelleştirmenin kapılarını sonuna kadar açılmıştır. "Ayağınıza hizmet getiriyoruz", "Doktor artık evinizde" söylemleriyle "Aile Hekimliği" propagandasıyla sağlık hizmetlerini daha da piyasalaştırmıştır. "Sağlıkta Dönüşüm" yasası ile esnek, kurlsız çalışma ve taşeronlaştırma yaşama geçirilerek sağlık emekçilerine saldırılar artırılmıştır.

Egemenlerin sağlıkta dönüşüm adı altında önümüzde getirdiği süreç Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı (KHYBT) devam etti. Her ne kadar anayasa mahkemesi tam gün yasasını "teknik" nedenlerden iptal etse de egemenlerin saldırıları bununla sınırlı değil. Asıl hedef devlet hastanelerinin özelleştirilmesidir. Bunun birinci adımı olarak sağlık ocaklarının kaldırılıp yerine aile hekimliğinin getirilmesi oldu. Sosyal Sigortalar Kurumu'nun (SSK) ilaç fabrikasının kapatılmasıyla birlikte 500'ü aşkın hastane devlet hastanesi-SSK ayrımı ortadan kaldırıldı.

Sağlık Bakanlığı şu an 800'den fazla hastaneyi birleştirmiş durumda. Bu birleştirme ile hastaneler 5 sınıfa ayrılıyor. Kaldı ki sağlığın piyasalaşması mantığının devamında 5 sınıfa ayrılan hastanelerin özelleştirilmesi hedefleniyor. Burada herhangi bir özelleştirilen devlet hastanesinin olası iflası durumunda emekçi halkın gidebileceği herhangi bir hastane kalmıyor. Kaldı ki hastanenin iflas etmesi de gerekmiyor. Zaten özelleştirilen hastanelerde piyasaya göre şekilleneceğinden yoksul halka hastaneler de kapanmış olacak. Bunun örneklerini de görmeye başladık: 2011 yılında yürürlüğe giren Sağlık Uygulama Tebliği'nde yer alan ve IQ testi kriterleriyle IQ'su 60'ın altında olan birçok hasta çocuğun 3 aylık ilaç dozu 100 bin lira olan ilaç parasının karşılanması verilebilir.

Görüldüğü gibi yoksul emekçi halkın sağlık hizmetlerine ulaşmadaki sıkıntılarını aşmak bir yana egemenlerin daha fazla kâr hırsıyla yarattığı sorunlar daha da büyümekte, sağlık hizmetlerini her geçen gün daha da paralı ulaşılmaz hale getirmektedir.

H. Merkezi: 27 Şubat günü fazla mesai ve yol ücretlerinin ödenmemesi, Kamu Personel Yasası'yla iş güvencesinin ortadan kaldırılması gibi onlarca hak gasbına karşı büro emekçileri 40'tan fazla kurumda iş bırakarak greve çıktı.

KESK'e bağlı BES ve Kamu-Sen'e bağlı Türk Büro-Sen pek çok yerde maliye ve vergi daireleri önünü eylem alanına çevirerek, 25 Şubat-3 Mart arasında kutlanan Vergi Haftası nedeniyle vergideki adaletsizliğe dikkat çekti.

BES
greve gitti"Patron sendikacılığına izin
vermeyeceğiz!"

İstanbul: Şişli Belediyesi işçileri, belediyenin 3 Mart tarihinde yapılan sendika seçimlerine müdahale ederek sonuçları değiştirmeye çalışmasını, 4 Mart günü belediye binası önünde yaptıkları basın açıklamasıyla protesto ettiler.

Yapılan açıklamada, Şişli Belediye Başkan

kanı Mustafa Sarıgül'ün, belediye yöneticilerinin, Genel-İş Sendikası Genel Merkez yöneticilerinin de işbirliğiyle genel kurulda, çeşitli ayak oyunları yaparak, delegeleri tehdit ederek Can Çokürkmez'in olduğu listeyi galip getirmeye çalıştığını belirtti. İşçiler belediye sendikaya müdahaleden vazgeçene ve kazandığı seçim kabul edilinceye kadar belediye önünde çadır kurarak oturma eylemi yapacaklarını söyledi.

İstanbul: Kazova Tekstil Fabrikası'nda çalışan 90 işçi, 4 aylık ücretleri ve tazminatları patron tarafından gasp edilerek 31 Ocak tarihinde işten çıkartılmıştı.

İşçiler 27 Şubat günü yaptıkları basın açıklaması ile haklarını alana

kadar mücadele edeceklerini duyurmuşlardı.

6 Mart günü de Şişli Cami önünde toplanan işçiler "**Kazova Tekstil patronları, Ümit Somuncu ve Mustafa Umud Somuncu'ya haklarımızı yedirmeyeceğiz!**" yazılı pankart açarak,

sloganlar eşliğinde Kazova Tekstil Fabrikası önüne yürüdüler.

"**Bizi günde 12 saat, haftada 7 gün çalıştıran patronlar şimdi emeğimizin karşılığını vermemektedir. Biz direneceğiz ve haklarımızı alacağız**" denilen açıklama sloganlarla son buldu.

BMC işçileri alacaklarının ödenmesini istiyor!

İstanbul: İstanbul'un "modern" ve "çağdaş" yüzü olarak yansıtılır iş kuleleri, gökdelenler. Ne kadar geliştiğimizin, ne kadar zenginleştiğimizin birer kanıtıdır her biri. Bu devasa gökdelenler, zengin iş merkezleri ve muhitler şu sıralar daha sık gündeme gelir oldu. İşçilerin, emekçilerin gerçekleştirdikleri eylemlerle. Onlar büyüdükçe daha fazla işçi yoksullaştı çünkü. Onlar en zenginler listesine girdikçe emekçiler daha ağır şartlarda, daha yoğun bir sömürüye maruz kaldı. Sonunda buna yeter diyenler soluğu burada aldı. Kısacası holdinglerin sermayesi ne kadar büyüdüyse işçilerin yolu da buraya o kadar çok düştü.

BMC işçileri de bu zengin mahallesine yolu düşenlerden. Çukurova Holding'in de bulunduğu Levent semti BMC işçilerinin sesiyle yankılanıyor bir süredir. İşçiler alacakları için 1 Şubat'tan bu yana direnişte. Ellerindeki "Türk bayraklarıyla" Çukurova Holding'i protesto eden işçilerde büyük bir şaşkınlık hakim. Patronun maaşlarını ödememesine bir "anlam veremiyorlar". Benzer bir durumla en son 1990'lı yıllarda karşılaşmışlar. Kısa süreli bir gerginliğin dışında bugüne kadar fabrikada şube başkanının deyimiyle "işverenle hiçbir sorun yaşamadan" çalışmışlar. Bundan sonrasını şube başkanı ve işçilerden dinleyelim.

ÖG: BMC işçileri bir süredir oldukça hareketli. İzmir'de, ardından Ankara ve İstanbul'da eylemler yaptılar. İşçileri buraya getiren süreç nasıl gelişti?

Murat Salar: BMC 50 yıllık bir firma. Şehir içi otobüs, ağır taşımacılıkta kamyon ve son dört yıldan bu yana Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na Kirpi adı verilen araçlar üretiyor. Geçen yılın Mayıs ayından başlayan ödemelerdeki dengesizlik ve son altı aydır hiç maaş alamamamız ve üretimin durma noktasına gelmesi gibi bir durumla karşı karşıyayız.

Biz daha önce Kasım ayında da buraya geldik. Çukurova Holding'in sahibi ile bir görüşme yaptık. Bize Aralık ayı itibariyle işbaşı yapmamız durumunda ödemelerde bir sorun olmayacağını söyledi. Aralık ayı itibariyle ödemeler gününde gerçekleşti. Ancak 31 Ocak'ta yine maaş ödemesi

yapılması gerekiyordu yine yapılmadı. Bizim de zaten sıkıntılarımız had safhada olduğu ve maaş alamadığımız için 1 Şubat'tan itibaren üretimden gelen gücümüzü kullanarak, kanunun bize vermiş olduğu hak olan çalışmama hakkını kullandık. Eylemselliğe başladık.

Ayın 18'ine kadar işyerinde geceli gündüzlü 1600 arkadaşımızla eylem yaptık. Bu süre zarfında mecliste grubu bulunan her siyasi parti geldi, bize destek verdi. 18'inden itibaren Ankara ve İstanbul'dan iki kollu yürüyüşe geçtik. Manisa'ya geldik. O gece burada geceledik. Sonra iki kola ayrıldık. Yol boyunca geçtiğimiz illerde basın açıklamaları yaptık. Bir haftayı böyle geçirdik. Hafta sonunda iki kol burada buluşarak eylemimizi sürdürdük. Bu süre zarfında duyduğumuz şirketin yüzde 45'inin satıldığı ama gizlilik anlaşması olduğu için açıklayamadıkları şeklinde. Hem hükümet kanadından hem de şirket tarafından 1 Mart'ta bir lira borcun kalmayacağı söylendi. Ama 1 Mart geldiğinde bu sözü tutmadı. Bugün BMC'nin en büyük müşterisi hükümet. Askeri araçlar Savunma Bakanlığı'na teslim ediliyor. Onlar da

araçları bir an önce almak istiyor. Şirketin avans ödemeleri yapılmış ama araçları teslim alamadılar.

- Neden alamadılar?

- 20 araç şu an fabrikada bekliyor. Araçları biz vermiyoruz. Buradaki arkadaşlarımızın dışında kalanlar şu anda fabrika önünde eylem yapıyorlar. 1 Şubat'tan bu yana üretimi durdurduk, biten araçların çıkışına da izin vermiyoruz. Emeğimizin karşılığını alamadığımız için bunu yaptık.

- Patronun fabrikadaki sendikal örgütlülüğünden dolayı bir rahatsızlığı olabilir mi?

- Biz bu şirket çalışını istiyoruz, yoksa bu kadar insan işsiz kalacak. Sorunun bir an önce çözülmesini istiyoruz. Yaşananların sendikayla ya da örgütlü toplum olmakla bir ilgisi yok. 50 yıllık bu işyerinde 40 yıldır örgütlü bir Türk Metal var. Bizim işverenle herhangi bir sorunumuz olmaz. Yönetim anlamında bu şirkette bir zafiyet var. Paramızı almak ve üretimin yeniden başlamasını istiyoruz. Emeğimizin karşılığını alıncaya kadar eylemlere devam edeceğiz. Hiçbir sermaye grubunun bu eylemselliğe dayanamayacağını, en yakın zamanda sorunun çözüleceğini düşünüyoruz. Sonuç alıncaya kadar fabrikada beklemeye devam edeceğiz. Biz zaten bu yürüyüşün adını **emek yürüyüşü** koyduk. Uğradığımız her şehirde halkın ilgisiyle karşılaştık. Sınıf olarak emeğinin karşılığını almak istiyorlar.

11 ay maaş almamak...

- Ne kadardır fabrikada çalışıyorsunuz?

Bülent Sarıkaya: İzmirliyim. 21 senedir fabrikada çalışıyorum. Haklarımız almaya geldik. 11 aydır maaşımızı almıyoruz. İşçilerin hepsi mağdur. Herkesin bir borcu var. Alacağımız para borçlara ancak yetecek. Buraya üçüncü gelişimiz. Üç ay önce yine geldik.

Biz askeri araç yapıyoruz. Son kontrol bölümünde çalışıyorum. Üretim komple durmuş durumda. Paramızı alana kadar devam edeceğiz. Haftada bir nöbetleşe burada duruyoruz. 11 ay maaş almamak ne demektir onu milletvekillerine, bakanlara, Mehmet beye sormak lazım.

- Siz de 11 aydır maaşınızı alamıyorsunuz...

Cengiz Koyutürk: Çok kötü durumdayız. İki tane çocuk okutuyorum. Okuldan aidat istiyorlar yok, çocuk harçlık istiyor yok. Evin elektriği, suyu kesik. Şu an burada parasız pulsuz geziyoruz. Kredi kartlarım doldu. Para oldu mu huzur oluyor. Bu Mehmet bey düşünmüyor mu acaba bu insanlar ne yiyor, içiyor? Gerçi tok açın halinden anlamaz ama. Sekiz yıldan beri

Hafif Ticari Araç bölümünde çalışıyorum. Son iki yılda geleceye kadar böyle bir şey görmedik. Gününden önce maaş alıyorduk. Ben Manisa Alaşehirliyim. Şu ana kadar ufak tefek üzüm bağlarımdan bir şeyler aldık. Ben diğer arkadaşlara göre gene iyiyim. Ama bu saatten sonra ben de patlamak üzereyim.

Şu an en az alacağı olan arkadaşımızın 6-7 bin lira alacağı var. Yüksek maaş alan arkadaşların ise 18 bin-20 bin arasında alacağı var. Sınıf olarak gününbirlik yaşayan insanlar. Maaşlar 3-5 gün geciktiğinde sıkıntı yaşıyoruz. İnsanlar eşlerinden ayrıldılar. Evlerinde elektrik, su kesildi. Üniversitede okuyan çocuklarını almak zorunda kaldılar. BMC'de 1600 kişi çalışıyor ama yan sanayi olarak bakıldığında 35-40 bin kişiye istihdam sağlıyor.

Biz Türk Metal olarak Türkiye'nin en büyük sendikasıyız. Genel başkanım da Türk-İş'in genel sekreteri. Küçük sendikaların yetkiyi alamayışı, büyük sendikaların ayakta kalışı belki de bir avantaj olacaktır.

Aynı sektörde hizmet veren sendikaların birleşmesi ve bundan kaynaklanan çoğunluk bizi daha güçlü kılacaktır. Aynı iş kolunda çalışan işçilerin tek çatı altında çalışmasıyla birlikten kuvvet doğacaktır. Dolayısıyla bu anlamda "böl-parçala-yönet" in karşılığı olarak bizim birleşmemiz, kanyan bir yara varsa o yaraya pansuman yapmak, tedavi etmek tüm sınıfın görevi olmalı.

Şu anda toplu sözleşme yetkisini kaybeden sendika yok ama gelecekte sıkıntı olacak. Bu süre içinde o sendikalar büyüyemez ise bu anlamda bir mağduriyet olabilir. Sendikal mücadele vermek isteyenlerin de ayakta kalan sendikalar içinde mücadele yürütmesinin doğru olduğunu düşünüyorum.

Kozlu'da yaşamını yitiren işçiler anıldı

H. Merkezi: TMMOB, Zonguldak Kozlu'da 3 Mart 1992'de 263 madencinin grizu patlamasında yaşamını yitirme-

sine atfen 3 Mart'ı "İş Cinayetlerine Karşı Mücadele Günü" olarak ilan etmişti. TMMOB bu yıl 3 Mart'ta Anka-

ra'da Madenci Anıtı önünde basın açıklaması yaptı. Açıklamanın ardından, Necatibey Caddesi'nde bulunan TMMOB/İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) Konferans Salonu'nda Maden

Ocakları Fotoğraf Sergisi etkinliği oldukça ilgi gördü. Etkinlikte Grizu felaketini anlatan "**Derin Çığlık/263**" belgesel filminin yönetmeni Metin Kaya da bir konuşma yaptı.

Köylülerin toprağına el konuluyor!

Yunus Keser... Bu adı hiç duymayanlarımız çoktur. Tanıtılmı; banka sermayesinin kurbanlarından bir üretici. Ziraat Bankası'na olan 98 bin TL kredi borcunu ödeyemediği için 3 katlı evine ve 11 dönümlük toprağına banka tarafından el konuldu. Keser gibi Mersin Akdeniz ilçesine bağlı Kazanlı beldesinde yaşayan yaklaşık 200 köylü de kredi borcu nedeniyle bankanın takibi altında.

Bu ve buna benzer örnekleri artırabiliriz. Üreticilerin bankalara olan kredi borçları münferit olaylar gibi gösterilse de sayılar oldukça yüksek. Her geçen gün buna benzer örneklerin arttığı ve bu durumun üreticiler nezdinde toplumsal bir konu olduğu da gözden kaçırılmamalı.

2000'li yılların başlarında Dünya Bankası (DB) patentli Tarım Reformu Uygulama Projesi (TRUP) ile tarım sektöründe emperyalist tekeller, komprador kapitalistler lehine düzenlemeler yapıldı. Bu düzenlemeler ile küçük üretici devlet desteğinden büyük oranda arındırıldı. Sübvansiyon, zirai ilaç, tohum, kredi ve diğer desteklemeler önemli ölçüde kesildi. Verilen desteklerden ise küçük üreticilerin yararlanması zorlaştırıldı.

Üretim sürecinde küçük üreticilerin en çok ihtiyaç duydukları nakit paranın önü kesildi. Hem kredi desteği sınırlandırıldı hem de kredi faizleri yükseltildi. Küçük üreticilere kolay kredi sağlayan Tarım Kredi Kooperatifleri işlevsizleştirildi. Ziraat Bankası ve Halk Bank'ın IMF ile yapılan Güçlü Ekonomiye Giriş Programı kapsamında özelleştirme süreci başlatıldı ve üreticilere kullandıkları kredi miktarı düşürüldü.

Bu program ile birlikte Ziraat Bankası kredi oranı 2004'te % 98 iken 2007'de % 53'e indirildi. Aynı yıllarda emperyalist sermaye ortaklı bankaların üreticilere kullandıkları kredi oranı % 2'den % 47'ye çıkarıldı. Dolarıysıyla küçük üreticiler yüksek faizle (% 30'a kadar varan) kredi veren bu bankalardan kredi kullanmak zorunda bırakıldı. Kredi kullanan küçük üreticiler her yıl artan (% 300-400 oranında) girdi fiyatları ve maliyetin altında kalan ürün taban fiyatları nedeniyle üretmez duruma getirildi. Öyle ki; 2007 yılında borcu % 31,3 oranında arttı. Ankara Ticaret Odası'nın tarım borçları (2010) raporuna göre 2009-2010 döneminde kredi borcu % 20 arttı. Üreticilerin ödeyemez hale gelen borçları % 45'e ulaştı. 2009 Mayıs'ında takipteki kredi tutarı 700 milyon TL iken, 2010 Mayıs'ında bu rakam 1 milyar TL'ye çıktı.

Tersinden her geçen yıl üreticilerin hem borç miktarı hem de borçlu sayısı artarken devlet ve çok uluslu şirketlerin işbirliği ile hız verilen sömürü, bankaların hazinesini büyütüyor.

Türkiye tarımında büyük bir hızla tarım bankacılığı geliyor. Bankaların büyüme oranları incelendiğinde bu büyümenin tarımsal krediler üzerinden daha çok yaşandığı görülmektedir.

2011 yılına göre 2012 yılında Yapı Kredi Bankası % 50, TB % 83.7; Şekerbank % 14,5; İş Bankası da % 12 oranında büyüdü.

Türkiye tarımında büyük bir hızla tarım bankacılığı geliyor. Bankaların büyüme oranları incelendiğinde bu büyümenin tarımsal krediler üzerinden daha çok yaşandığı görülmektedir. Bu alanda büyük bir kısmı yabancı ortaklı 12 banka faaliyet sürdürüyor. Emperyalist politikalar ekseninde küçük üreticiden desteğini çeken devletin tarafsızlığından bahsedilemez. Bir yandan oluşturulan spekülasyonlar ile üretici, yabancı şirketlere bağımlı hale getirilmekte diğer yandan ise üretimden çekilen ekonomik destek nedeniyle bankaların hazinesi dolurulmaktadır.

Silifke santrale karşı ayakta

Beş yüzü aşkın kişi termik santrale karşı çıktı, bilgilendirme toplantısı iptal edilmek zorunda kaldı.

Mersin: Mersin'in Silifke ilçesine bağlı Yeşilovacık Beldesi'nde yapılması planlanan termik santrallerle ilgili bilgilendirme toplantısında, termik santrallere belde halkı karşı çıktı.

Beş yüzü aşkın kişinin termik santrallere karşı çıkmasından kaynaklı ilgili firma ve ilgili kurum, yetkili tarafından yapılmak istenen bilgilendirme toplantısı iptal edilmek zorunda kaldı. Yeşilovacık belediye hizmet binası altındaki düğün salonunda yapılmak istenen toplantıyı kitlenin protesto etmesi, çevik kuvvet ve jandarma tarafından sert müdahaleyle karşılandı. Toplantıya, kolluk kuvveti tarafından halkın katılmasına izin verilmedi.

Çıkan olaylarda 7 kişi gözaltına alındı. Burada yaşananların ardından kitle kararlı duruşuna devam ederek Mersin-Antalya karayolu trafiğini kapatarak gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi.

Gümüşdamla'da köylüler kazandı

Gümüşdamla'da yapımı süren HES'e karşı açılan iptal davası köylüler lehine sonuçlandı.

H. Merkezi: Antalya'nın Akseki ilçesine bağlı Gümüşdamla (Zilan) Köyü'nde yapımı süren Değirmen HES'e karşı köylüler tarafından açılan iptal davasında 27 Şubat günü karar çıktı. Antalya 2. İdare Mahkemesi, projenin iptaline ve inşaatın durdurulmasına karar verdi.

Mahkeme kararının ardından Gümüşdamla'da biraraya gelen köylüler bir yürüyüş ve basın açıklaması yaparak mahkeme kararının bir an önce uygulanmasını istedi. Köylüler, HES inşaatı sökülüp tahrip edilen bölge eski haline getirilinceye kadar mücadele etmeye kararlı olduklarını belirttiler.

Eyleme **Akdeniz Derelerinin Kardeşliği Platformu (DEKAP)**, Gazipaşa Çiğlik, **Manavgat Gençler ve Üzümdere**, Gündoğmuş Köprülülü, **Ortaköy** ve Balkaya köylüleri ile **İbradi Yardımlaşma Derneği**, **KESK**, **TMMOB**, **ÇHD**, **Antalya Kadın Danışma ve Dayanışma Derneği** de destek verdi.

"Cargill'e sendika girecek"

İstanbul: Bursa'da Cargill firmasına ait fabrikada çalışırken sendikaya üye olduğu için farklı bahaneler öne sürülerek işten çıkartılan Öz Gıda-İş Sendikası üyesi **Kemal Kapar**'ın direnişi 140'lı günlerde İstanbul'a taşındı. İstanbul Altunizade'de bulunan Cargill'in Genel Merkezi önüne taşınan direniş, bundan sonra talepler karşılanıncaya kadar İstanbul'da sürecek.

Özgür Gelecek Gazetesi olarak direnişe 144. gününde bir destek ziyareti gerçekleştirdik.

- Direniş nasıl devam ediyor? Yeteri kadar destek var mı?

- Bursa Orhangazi'de fabrika önündeki ve Orhangazi civarındaki eylemlerden sonra İstanbul'da Cargill Genel Merkezi önünde ve Cargill'in ürün satıp iş yaptığı müşterilerinin fabrikaları önünde bu sendika düşmanı, hukuksuz tavrı deşifre edeceğiz. Netice alana kadar taleplerimiz karşılanıncaya kadar devam etmekte kararlıyız. Fabrikadaki işçi arkadaşlardan gayet olumlu bir destek alıyoruz.

"Direniş devam edeceğiz"

- Önümüzdeki süreçte direnişi nasıl sürdürmeyi düşünüyorsunuz?

Öz Gıda-İş Örgütlenme Daire Başkanı Göksel Şengül: Cargill Türkiye'de Coca Cola, Efes Pilsen, Nestle vb. firmalarla çalışan bir kuruluş. Coca Cola şirketinin birçok ildeki merkezine giderek Cargill'in yaptığı bu hukuksuzluğu deşifre edeceğiz. Hak-İş Konfederasyonu, Öz Gıda-İş Sendikası ve yakın sendikalarla birlikte baktığında 81 vilayetin

hemen hemen % 70'inde şubemiz ve irtibat büromuz var. Bunlara asacağımız dev pankartlarla Cargill'in yaptığı hukuksuzluğu deşifre edeceğiz. Örgütülü olan işyerlerine, Coca Cola başta olmak üzere **"Cargill'den mal almayın"** pankartları asacağız ve fabrikaların önüne bizzat giderek oradaki arkadaşları bilgilendireceğiz. Taleplerimiz ne? **Bir** Kemal Kapar işbaşı yapacak, **iki** Cargill işyerinde sendikalaşma hakkına saygı gösterecek.

- Şu ana kadar patron ile bir görüşmeniz oldu mu?

- Cargill bizim diyalogda olmadığı bir işveren değil aslında. Ortağı olduğu PNS Nişasta'da sendikamız örgütlü ve yetkili durumda. Ama süreç başladığından beri bir görüşme olmadı. Bundan sonraki süreç çok daha sıkıntılı olacak Cargill adına. Biz şimdiye kadar marka zarar görmesin diye bir hassasiyet içerisindeydik ama sabrın da bir sınırı var. Artık bu olay nereye giderse gitsin mal sattığı, alışveriş yaptığı tüm müşterilerine deşifre ederek taleplerimiz karşılanana dek direniş devam edeceğiz.

CHAVEZ; Parlayan herşey altın değildir!

Bolivarcı Venezüella devlet başkanı Hugo Chavez (Hugo Rafael Chávez Frías) yakalandığı kanser hastalığı sonrasında 6 Mart günü yaşamını yitirdi.

Milyonlarca Venezüellalının katıldığı bir cenaze töreni ile toprağa verilen Chavez son günlerin en popüler gündemi olmayı başardı. Latin Amerika'dan Ortadoğu'ya Asya'dan Avrupa'ya dünyanın dört bir yanında Chavez ve icraatları tartışıldı.

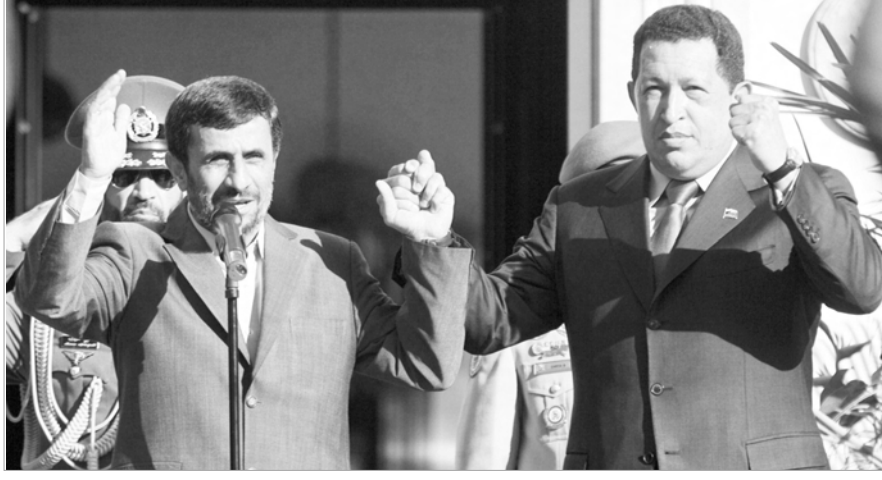
Putin'in, "sıradışı ve güçlü bir insandı", BM Genel Sekreteri Ban Ki Moon'un "O yarım kürede, bir yandan diğer milletlere karşı güçlü bir duruş sergiledi", Beşşar Esad'ın "Yoldaş Chavez'in vefatı dünyanın bütün hür insanları için büyük bir kayıp", Ahmedinejad'ın "Venezüella halkı cesur ve yiğit bir evladını, dünya bilge ve devrimci bir lideri kaybetti" dediği ve ulusal yas ilan ettiği Chavez'e kuşkusuz en büyük sevgi gösterisi Latin Amerika devletlerinden geldi.

Ülkemizde de Chavez'e yoğun bir ilgi ve sempati vardı. ESP, "Chavez emperyalizme karşı halkların sıkılı yumruklarında yaşayacaktır" derken, TKP "ilerici insanlığın başı sağolsun", BDP "Chavez, Latin Amerika halklarının sömürgecilik, kapitalizm ve emperyalizme karşı bağımsızlıklarını kazanma yolunda lider oldu", CHP ise "Sosyalist ve sosyal demokrat dünya önemli bir sesini kaybetti" sözleriyle Chavez'i andı. Chavez'in, devrimci, yurtsever ve ilerici güçlerden; karşı devrimci, faşist partilere, emperyalistler ve onların işbirlikçi uşaklarına kadar çok geniş bir yelpaze tarafından çekici olması ilginç değil mi? Sınıf çıkarları birbirinden bu kadar uzak güçlerin Chavez ilgisinin nedeni neydi? Bu soruların yanıtına geçmeden önce Chavez'in yaşam öyküsüne kısaca göz atmakta fayda var.

Bir Kahraman Doğuyor!

Yoksul öğretmen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Chavez, askeri okula girdi. Simon Bolivar, Salvador Allende, Fidel Castro ve Che Guevara'nın fikirlerinden "etkilendi", Simon Bolivar'ın 200'üncü doğum yılı olan 1983'te Bolivarcı Devrimci Hareketi'ni (MBR 200) kurdu. 1992'de dönemin Devlet Başkanı Carlos Andres Perez'e karşı bir darbe girişiminde bulundu ancak başarılı olamadı, yakalanarak hapse atıldı. Aflla serbest bırakıldıktan sonra, Beşinci Cumhuriyet Hareketi isimli partiyi kurdu. 1998 yılındaki devlet başkanlığı seçimlerini yüzde 56 oy oranıyla kazandı.

2000 yılındaki erken seçimlerde yeniden seçilen Chavez, 2002 yılında ordunun gerçekleştirdiği bir darbe sonucu 2 günlüğüne görevden alındı. Taraftarlarının darbeye karşı sokaklara çıkması üzerine iki günlük aradan sonra yeniden yönetimi eline alan Hugo Chavez, 2006 ve 2012 yılındaki seçimlerde galip gelmeyi başardı. Chavez'in hemen her yerde karşılabileceğiniz kısa

öyküsü bu şekilde. Ancak bu başarı öyküsünün tam olarak anlamak için resmin bütününe bakmak gerekiyor.

1989'da IMF danışmanlarından John Williamson tarafından hazırlanan 10 maddelik bir ekonomik program, büyük dış borç yükü altına giren ülkelerin "izlemesi gereken reformları" içeriyordu. Mali disiplin sağlanması, bütçe açığının dizginlenmesi, kamu harcamalarının kısılması, faiz oranlarının piyasa tarafından belirlenmesi, rekabetçi döviz kuruna geçilmesi, devlet işletmelerinin özelleştirilmesi vb. "reform"ların yapılması gibi düzenlemeleri öngören Washington Konsensüsü'nü Latin Amerika'da uygulayan ilk ülkelerden biri Venezüella oldu. Bu emperyalist politikalar, Carlos Andrés Pérez tarafından "şok terapi" yoluyla yürürlüğe sokuldu. Halk, başkent Karakas'ta toplu ulaşım araçlarına yüzde 30'dan yüzde 100'e kadar yapılan zamları protesto etti. Finansal krizle birlikte, işsizlik ve gelir dağılımındaki eşitsizlikler hızla arttı. 1989'da Venezüella'nın en fakir yüzde 20'lik kesimi, milli gelirin 4,8'ine sahipken, en zengin yüzde 20'lik kesim yüzde 49,5'lik milli geliri elinde tutmaktaydı.

Bu protestolar "El Caracazo" olarak anılan büyük bir ayaklanmaya dönüştü. Devletin ayaklanmaya yanıtı ise vahşiceydi; Chavez'in hizmet ettiği ordu, polisle birlikte iki binin üzerinde insanı katletti. Gerçekte Chavez'i bir ulusal kahraman haline dönüştüren toplumsal dinamikler bunlardı. Chavez, Venezüella halkının isyan selinin üzerinde sörf yapmıştı. Onların özlendiklerini ve taleplerini dillendirmişti. Ne var ki "iktidarı" onlar adına bir asker darbesiyle ele geçirmeye çalıştı. Halkın Chavez'e olan bu ilgisini gören Venezüella hakim sınıfları onu bir kurtarıcı olarak piyasaya sürdü, bir kahramana dönüştürdü. Seçimleri kazandığında ülkenin yüzde 80'i yoksulluk sınırının altındaydı. Bunun beşte biri en temel ihtiyaçlarını bile karşılamıyordu. Ekilebilir arazilerin dörtte üçü, nüfusun yüzde beşten az bir kesiminin elindeydi.

Chavez Venezüella'nın anti-demokratik yasalarına dokunmadı, ifade özgürlüğünün önündeki engelleri kaldırmadı. "Sosyalist" Chavez elinde tuttuğu kanun hükmünde kararname çıkarma yetkisini kullanarak 2001 yılında 49 yasayı meclisten geçirdi. İşçi sınıfı ve

emekçilerin mücadelesi Chavez döneminde de sürdü. Ne ki Chavez, gelişen bu mücadeleyi sistemin onarılması, buradan adım adım sosyalizmin inşa edilmesi yalanlarıyla sürekli düzen içine çekti. 2002 yılında yaşanan ise ABD'nin Irak işgaliyle tüm dünyada gelişen anti-Amerikancılık söylemine Venezüella'da "ayar" vermesiydi. Zira, Chavez, Rus ve Çin emperyalistleriyle de flört ediyordu.

21. Yüzyıl Sosyalizmi

Chavez, "yumuşak denge" adını verdiği bir politika izledi. Bir yandan emperyalistlerle işbirliği yaparken öte yandan sol, sosyalist söylemleri kullanmaktan geri durmadı. "Misyona" adını verdiği sosyal projeler, toplumsal reformlar eğitimden sağlığa hemen her alanda yaşama geçirildi. Chavez, "21. yüzyıl sosyalizmi" adı altında barınma, okul ve sağlık harcamalarını artırdı.

Kamyonlarla yoksul bölgelere yiyeceklerin dağıtılmasını sağladı, bu amaçla kooperatifler kurdu. Emekçilerin gelirlerini göreceli olarak artırdı. Yaşanan, yoksulluğun ortadan kaldırılması değil onun kabul edilebilir bir düzeye çekilmesiydi. En kötüsü de bunun sosyalizm adına yapılmasıydı. İşte ülkemizde dahil dünyanın dört bir yanında devrimci ve ilerici güçlerin Chavez'e olan yoğun sempatiyelerinin gerçek nedeni de buydu. Onu "halkçı", "devrimci" yapan uyguladığı bu politikaları. Oysa Chavez sınıflar arasında bir denge kurmaya çalışıyordu.

Venezüella hakim sınıfları, petrol rafinelerinin millileştirilmesini üretim araçlarının toplumsal mülkiyetinin yerine ikame etti. "Chavez.. Karakas'ın elektrik sistemini özelleştirdi. ABD petrol şirketleri engellenmedi sadece ufak bir petrol vergisi ödemek zorunda kaldılar... Hiçbir özel mülke el konulmadı; karşılığı nakit olarak ödenen bazı kullanılan topraklar hariç. Bu Latin Amerika'nın bugüne dek gördüğü en muhafazakar toprak reformudur..." (James Petras/Latin Amerika ve Emperyalizm sayfa 232)

Venezüella'da sosyalizm, işçi sınıfı partisi olmadan, yığınlar egemen sınıflara karşı örgütlenmeden ve iktidarı "zor"la ele geçirmeden "kolayca" geldi. Chavez'in yaptığı, patlamak üzere olan halkın öfkelerini ve enerjisini düzen içine aktırmaktan öte bir şey değildi.

Chavez, yoksullara ekmek, su ve eğitim verdi ama iktidarı onlardan özenle sakındı. Emperyalistlerle sıkı ilişkiler geliştiren Chavez, anti-Amerikancı popülist çıkışlarıyla Venezüella halkının ABD'ye olan öfkelerini de benzer biçimde arkasına almaya aldı.

Anti-Amerikancı Chavez

"21. yüzyıl sosyalizmi"ni kuran Venezüella hakim sınıfları her nedense her fırsatta öfke kustuğu ABD ile ekonomik ilişkileri konusunda son derece ılımlıydı. Venezüella 2010'da ham petrol ihracatının yüzde 43'ünü ABD'ye yaptı. İhracatta geçmişe oranla bir düşüş yaşanmış olsa da bu ABD'nin rakip emperyalistler karşısındaki gerilemesinden kaynaklanıyordu.

Venezüella, ABD'nin dördüncü büyük petrol ihracatçısıyken, ABD Venezüella'nın sadece petrolde değil genel olarak ticarete en büyük ortağı konumunda. Venezüella ithalatında ABD'nin payı ise yüzde 70'ten fazladır. Venezüella sadece ABD pazarına değil, kendi petrol sanayine yatırım yapan özel şirketlere de bağımlıdır. Venezüella petrol sanayinde teknolojik altyapı büyük oranda ABD'li petrol şirketler tarafından yapılmaktadır. Amerikan karşıtlığını Bush politikalarına indirgeyen Chavez'in Obama'yla samimiyeti sorulduğunda sarf ettiği "kendisine şeytan demek için bir nedenimiz yok ve bu konuda doğru düşündüğümü umuyorum" (CNNTürk, Eylül 2009) sözleri şaşırtıcı olmamalı. Obama'nın başkanlık yarışı sırasındaki rakibi Romney'in Obama'yı, Chavez'i tehdit olarak görmemekle suçladığını da hatırlatmalı. Chavez kuşkusuz yalnızca ABD ile değil İran'dan Çin'e Rusya'dan Suriye'ye kadar birçok devletle de ekonomik ilişkiler içindeydi. Chavez'in Amerikan karşıtlığının derecesini belirleyen etkenlerden biri de emperyalistler arasındaki çıkar çatışmasıydı.

Onun bu çıkışları kimi devrimci ve ilerici güçler tarafından anti-emperyalist ilan edilmesi için yeterli oldu. Oysa Chavez örneğin Bush'un Irak işgaline muhalefet ederken Ahmedinejad ya da Esad'ın katliamlarına sesini çıkarmıyordu. Chavez'in yaptığı bir emperyaliste karşı diğer bir emperyalistin yanında saf tutmaktı!

"Düşmanınım düşmanı dostumdur" anlayışı burjuva/küçük burjuva sınıf bakış açısınınve Marksizm'in kavranışında yaşanan problemlerin bir sonucudur. Proleterya, emperyalistler arasında bir tercihte bulunmak zorunda değildir. O kendisiyle birlikte tüm diğer sınıfları alaşağı edecek ve sosyalizmin kuruluşuna önderlik edecek yegane güçtür.

Chavez, Venezüella hakim sınıflarının sol, sosyalist maske taktığı, popülist söylemlerle halkın sosyalizme duyduğu özlemi sömüren bir politik aktördü. Ve Venezüella halkının yoksulluğunun kaynağı sömürü düzeninin restore ederek bu çarkın sürekliliğini sağlıyordu.

Rojava'ya destek eylemleri sürüyor

H. Merkezi: Hakkari'nin Çukurca ilçesinde de Rojava'ya yardım etmek amacıyla kampanya başlatıldı. Belediye binasında toplanacak yardımlar daha sonra toplanan yardımlar ile birlikte Nusay-

bin'e oradan da Rojava'ya ulaştırılacak. Başlatılan kampanya hakkında BDP İlçe binası önünde açıklama yapan Çukurca Belediye Başkanı **Mehmet Kanar**, herkesin yardım kampanyasına katılma-

sı çağrısında bulunarak, "Toplanacak yardımlar belediyemizde toplanacak. Halkımıza çağırımız durumu müsait olan herkesin bu yardıma katkı sunmasını bekliyoruz. Kuru gıda, bebek maması ve bez ile kadın ihtiyaçları konusunda yardım bekliyoruz" dedi.

Mazlum'a dair...

20 Şubat'ta **Mazlum Aksu** adlı askerini intihar ederek öldüğü haberi gazetelerde yer almıştı. Kürt kökenli olan ve muhalif kimliğiyle bilinen gencin ailesiyle görüşerek bu ölümün ardına bakmak istedik. Ama öncesine dair yaptığımız sohbetle bir kez daha gördük ki yoksul, emekçi halk çocukları vatani görev adı altında yok edilmek için toplanıyor.

Aile, '94 yılında Mardin Derik Köseveli köyünden Musa Yüzbaşı'nın tehdit ve işkenceleri sonucu göçmek zorunda kalıyor. "Evinize gerilla geliyor, destek veriyorsunuz" diye baskı altına alınan aile bu olaydan sonra Balıkesir'e göçüyor. Birkaç ay sonra da köyleri yakılıyor. Mevsimlik işçi olarak en fazla 6 ay kalabildikleri yerlerde domates, pamuk toplayarak, orman işçiliği yaparak yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Birkaç yıl bu şekilde dolaştıktan sonra Gebze'ye yerleşiyorlar. % 60 engelli olan baba **Mahmut Aksu**, poğaça ve simit satarak kazanç yaratmaya çalışıyor. Anne **Hayat Aksu** ise pazarlarda akşam kalan sebze ve meyve artıklarını toplayarak evde tencereleri kaynatıyor.

Yoksulluğun koyu karanlık günlerinde 5 çocuk büyütme çalışıyorlar. Mazlum en küçükleri. Gebze'de uyuşturucu ve yozlaşmanın en yoğun yaşandığı Da-

rica gibi bir bölgede gençliği tüketen araçlardan uzak durarak insana ve çevreye duyarlı biri olarak büyüyor. Bu özellikleri sayesinde ailesi ve çevresinde oldukça sevilen, değer verilen biri oluyor. Siyasal faaliyetler içerisinde yer alıyor ve Emek Gençliği'nde örgütleniyor.

20 yaşında "vatani görev" için askere gidiyor. Usta birliği döneminde Elazığ Maden İlçesi Hazar Jandarma Karakolu'nda başta pek sorun yaşamıyor Mazlum, milliyetçi kıskırtma hevesli burjuva medyada Kürtlere yönelik bir saldırı haberi yer alana kadar. Haberi izleyen askerler küfürler eşliğinde Kürtlere hakaret ediyorlar. Durumu hazmedemeyen Mazlum tepki göstererek kendisinin de Kürt olduğunu söylüyor.

Sonrasında komutanları tarafından "gözümüz üzerinde" denilerek tehdit ediliyor, görev yaptığı 25 kişilik karakolda bazı askerler "Bütün Kürtler ayınsınız, hepimizi öldürmek lazım", "Sen de PKK'lısın" vb. tehditler alıyordu. 20 Şubat'ta Aksu ailesinin evine gelen telefon yüreklerine ateş düşürüyor. Telefondaki ses "Mazlum intihar etti" diyordu. Baba Aksu olayın nasıl olduğunu öğrenmeye çalışıyor. Çeşitli açıklamalar yapılıyor ancak hepsi birbirinden farklı. Aile o an alıyor evlatlarının planlı bir cinayete kur-

ban gittiğini. Önce "dışarıda vurulmuş" deniliyor, telefon kapatılıyor. Sabah 07.05'te öldüğü söyleniyor, ama öğle saatlerinde haber veriliyor aileye. "Psikolojisi bozuktu" deniliyor, ancak hava iznine gönderilmiyor. Kazan dairesinde G3 silahını sol şakağına dayayarak intihar ettiği söyleniyor vb. Ailenin sorduğu sorulara "ben bilmiyorum, biz bilmiyoruz" cevapları veriliyor. Silahla nöbet tutulmayan kazan dairesinde nöbet saati olmamasına rağmen Mazlum'un orada ne için bulunduğu dair bir açıklama yok. Solak olmayan Mazlum'un neden sol eliyle kaldıramayacağı 6 kiloluk bir silahı başına dayadığını ve sağ taraftan çıkan kurşunun tavana nasıl saplandığına dair de bir açıklama yok.

Bu kadar "bilinmezliğin" olduğu bir olayda tek bilinen planlı bir cinayet olduğu. Yabancı değil toplum olarak bu açıklamalara ve üstü kapatılan cenazelere. Aksu ailesi de Kürt Ulusal Hareketi'nin yanında yer aldıkları için biliyorlar sürecin nasıl işleyeceğini.

Daha yakın zamanda Mazlum'un 2 kuzeninin askeriyede gördükleri baskılardan ve işkencelerden dolayı akli dengesini yitirdiğini ve tedavilerinin devam ettiğini söylüyorlar. Abi Mecnun Aksu, Elazığ'a yola çıkarak jandarma karakoluna gidiyor ve Mazlum'un asker arkadaşlarıyla görüşüyor.

Ölümünden 3 gün önce herkesle konuşmayı kestiğini, 2 gün önce bir arkadaşına "beni burada harcayacaklar" dediğini, 1 gün önce karakola giden "sivil giyimli kişiler" tarafından sorgulandığını, öldüğü gün sivil giyimli kişilerin yine karakolda olduklarını ve erken saatlerde ayrıldıklarını öğreniyor.

Mazlum'un dayısı "sivil giyimlilerin" gittikleri hiçbir bölgeyi kan akıtmadan terk etmediklerini özellikle söylüyor. Mahmut Aksu döne döne aynı ifadeleri kullanıyor; "Devlet bize ne yaptı ki oğlumuzu bizden alıyor. Hep ölümden kaçmaya çalıştık. Biz kaçtıkça yakamızı bırakmadılar. Dağa gitsek de ölüyoruz, öldürülüyoruz, gitmesek de. Bize hiçbir şey vermeden bizden olanları alıyorlar. Davanın peşini bırakmayacağız. Ne olursa olsun Mazlum intihar etmedi. Bunu biliyoruz, bunu söylüyoruz."

(Bir ÖG okuru)

HDK panelleri sürüyor

H. Merkezi: HDK'nin çalışmaları devam ediyor. Yapılacak panele katılmak üzere Ardahan'a gelen HDK'liler köyleri ziyaret ederek halkın sorunlarını dinledi. Yol üzerinde ilk olarak Hoçvan bölgesine geçen HDK'liler köylülerin sorunlarını dinleyerek, önerilerini aldı. Burada kısa açıklama yapan **Levent Tüzel**, HDK çalışmalarını halka birlikte yürütmenin önemini dile getirdi.

Ziyaretlerin ardından yapılan panele de kitlenin ilgisi yoğundu. Dursun Akçam Kültür Merkezi Salonu'nda yapılan ve şiarı "Çözüm için müzakere barış için eşitlik" panelini HDK Yürütme Konsey Üyesi Levent Tüzel, BDP Kars Milletvekili Mülkiye Birtane, BDP Kars İl Eş Başkanları Nuriye Erkmen, Şerafettin İldirim, bölge belediye başkanları, MEYA-DER temsilcileri, HDK Kars ve Ardahan temsilcileri katıldı. Karşılaşma sırasında "Biji biratiya gelan", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Faşizme karşı omuz omuz" gibi sloganlar atıldı. Panel bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. İlk olarak konuşan HDK Ardahan Yürütme Üyesi **Yunus Hanoğlu**, emperyalizme, kapitalizme ve faşizme geçit vermeyeceklerini belirterek, mücadelelerini HDK adıyla daha da genişleteceklerini söyledi.

Daha sonra panelin konuşmacısı olarak söz alan BDP Kars Milletvekili **Mülkiye Birtane**, "Bu coğrafyada yaşayan halklar olarak bu süreçte barıştan yana olanlarla birlikte yürüyeceğiz. 40 yıldır bu ülkede bir savaş var. Bu savaşta binlerce insan öldü, binlercesi asimilasyona maruz kaldı ve yurdundan edildi" dedi.

Gözaltı sonrası düşük

H. Merkezi: Mardin'in Mazıdağı ilçesinde Azadiya Welat ile Özgür Gündem gazetelerini dağıtırken gözaltına alınan ve gözaltında yaşadıklarının ardından düşük yapan **Yasemin Yılmaz** ile eşi **Nizamettin Yılmaz** tutuklandı.

Nizamettin Yılmaz Derik ilçesindeki Kale Mahallesi'nde bulunan ev-

lerine akşam saatlerinde özel hareket timleri eşliğinde 10 akrep tipi zırhlı araçla düzenlenen baskında, eşi Yasemin Yılmaz ise Mazıdağı'nda gazete dağıtım sırasında gözaltına alınmıştı. Mardin Emniyet Müdürlüğü'nde gözaltında tutulan ve 2 aylık hamile olan Yılmaz'ın gözaltındayken düşük yaptığı ortaya çıkmıştı.

Mazıdağı Cumhuriyet Savcılığı'na çıkarılan Yılmaz çifti ve Ramazan Gü-

neş ile Mehmet Selim Kaya ifadeleri alındıktan sonra tutuklanma istemiyle mahkemeye sevk edildi. Mazıdağı Nöbetçi Mahkemesi ifadelerini aldığı Yasemin Yılmaz ile eşi Nizamettin Yılmaz ve Ramazan Güneş, Mehmet Selim Kaya'yı "Örgüt propagandası yapmak" iddiasıyla tutuklandı.

Faşist saldırıların hedefi bu kez Kars!

H. Merkezi: Kars'ta bulunan Kafkas Üniversitesi'nde okuyan Kürt öğrenciler 6 Mart günü, Ülkü Ocakları'na

bağlı faşist gruplar tarafından saldırıya uğradı. Saldırının ardından 7 Mart günü saldırıyı kınamak için okulun

kantininde biraraya gelen öğrencilere bu kez de ÖGB ve polis saldırı, bu saldırıda bir öğrenci yaralanırken, 6 öğrenci de gözaltına alındı. Eyleme çarşı merkezinde devam

etmek isteyen öğrenciler, yine faşist grupların saldırısına uğradı. Araya girmek isteyen Kürt esnafa da saldırılan sivil faşistlerle yaşanan olaylarda çok sayıda kişi gözaltına alındı.

"Sesimizi kısmaya çalışıyorlar"

H. Merkezi: Wan'da kapatılmaları talebiyle haklarında dava açılan 10 dernekten biri olan **Van Kadın Derneği (VAKAD)** basın toplantısı düzenledi. VAKAD Üyesi **Müjgen Günevi**, iddianamenin asılsız iddialarla hazırlandığını belirterek, VAKAD'ın 8 Mart'a kapatma davasıyla girdiğine dikkat çekti. Günevi, polislerce yapılan "araştırmalar" neticesinde derneğin "PKK/KCK sistemi içerisinde yer aldığı" iddiasının gerçeği yansıtmadığını belirterek, derneğin bağımsız olduğunun altını çizdi.

Kendilerinin hiçbir hükümetin, hiçbir siyasi partinin, hiçbir kamu kurumunun, hiçbir örgütün görüşleri etrafında, talimatları ışığında, kararları altında hareket etmediklerini belirten Günevi, derneğin farklı politik görüşleri, dini inançları, cinsel yönelimleri, kültürü ve etnik kimliği olan kadınlardan oluştuğunu aktardı.

Günevi, iddianamede derneğin depremde dağıtılan yardımlarla PKK propagandası yaptığı iddialarına değinerek, "Evet deprem sonrası elimizden geleni yaptık. Devlet, yardımları depolarda günlerce bekletirken, yardım malzemeleri depolarda çıkan yangınlarda yanıp yok olurken, yazlık çadırlarda çocuklar yanarak ya da soğuktan ölüyor, biz elimizden geleni yaptık. Haklısınız, örgütlüydük. Tüm Türkiye'de örgütlüydük. İnsanlık örgütlüydü. Ülkenin her yerinden insanlar kutular içinde yolladılar insanlıklarını" dedi.

Günevi, "Biliyoruz ki yargı, hükümet politikalarından destek alarak kadın hareketini kuşatmaya başladı ve sesimizi çıkardıkça sesimizi kısmaya çalışıyorlar" diyerek, "Örgütlerimizi kapatabilirsiniz; ancak inançlarımızı, değerlerimize asla dokunamazsınız" şeklinde konuştu.

Devletle barışmak! Bu haliyle mi?

"Yüce" lider Tayyip Erdoğan ve saz arkadaşlarının, yani TC egemenlerinin demokrasiyi getirmeye son derece "kararlı" oldukları imajı; "barış" kavramı üzerinden ülkemiz ezilenlerine yutturulmak isteniyor.

Milyonlarca insanın çocuklarına bıraktığı isimlerdir özgür, umut, barış... Ezilenler güzel bir dünyanın olmasını isterler, çünkü "azgınca", "insafsızca", "pervasızca" sömürülürler ve bu dünyayı istemezler. Çok sık söylemezler, ama var olan dünyayı sevmedikleri, hatta ondan nefret ettikleri her zaman akıllarındadır...

Elbette ki egemenlerin kullanımına açıktır bu durum. Özgürlük dağıtmak, barış getirmek yani kitlelerde "umut" yaratmak faşizmin kanlarıyla doldurduğu sokaklarda bizzat kendisi tarafından yüksek sesle çağrılır...

Bugün TC egemen sınıfları; dönem sözcükleri AKP eliyle umut tacirliği yapmakta, barışı ağızlarından düşürmemektedirler... Irak ve Suriye Kürdistanı'ndaki gelişmeler mi onları hareketlendirdi, efendileri mi kulaklarını çekti... Artık ne oldu bilemiyoruz ama "silahları" bırakmak amacıyla "siyasi" yolları deniyorlar.(!)

Barış gelecek, barış geliyor, barış gelmek üzere diye kavramsallaştırabileceğimiz bu süreç TC egemen sınıflarına, 90 yıllık tecrübeleriyle tescilledikleri ikiyüzlüklerini son yılların en iyi performansı ile gösterme fırsatı tanıyor. Çok değil 15 ay önce, "**bakın 21. yy'de katliam nasıl yapılır, izleyin!**" diye diye, göz göre göre 34 Kürt köylüsü katledildi. Kanlar Roboski'de, eriyen karların üzerinden çıplak toprağa sineli ve tekrar karların üzerine çikali tam 15 ay geçti ama kimse 34 canın hesabını vermedi. Ve daha birkaç gün önce aylardır "uğraşan" meclis komisyonu raporu, olay sırasında asker ile vali arasında "koordinasyonsuzluğun" olduğunu söyleyerek, sadece ve sadece bu-

man yetinerek katliamı "akladı." Roboski, bu ülkede barışın nasıl geleceğini acı bir olayla ama tüm gerçekliğiyle anlatmıştı bizlere...

"Temel amaç örgütün silah bırakmasıdır!"

Bülent Arıncı'nın "**Türkiye'nin değişimi-Türk hükümeti ve Avrupa'nın 2023 vizyonu**" konulu panelde söylediği gibi, temel amaçları silahları bırakmaktır. Yani göstermelik veya göstermeden yaptıkları her şey PKK ve Kürt ulusunun örgütlü güçleri en başta olmak üzere silahlı mücadelede ısrar edenleri tasfiye etmek içindir. Yani düzen aynı düzen olduğundan, tasfiyeyi yaparken de "demokratik" ortamı oluşturmaları doğalarına aykırıdır. Amaca uygun belli oranda belli bir za-

"terörist başı" diye tabir ettiği Öcalan'la görüşmesine izin verilmemekte, sanki Latin Amerika'daki herhangi bir gerilla hareketiyle görüşüyormuş gibi davranmaktadır. Devlet, PKK önderi Öcalan'la, PKK militanlarını ayırıştırma, bunun üzerinden politika yapma küstahlığını nereden bulmaktadır? 15 Şubat'ta var gücüyle saldırılan devlet, Amed'i tekrar kana boyamış; **Şahin Öner** adlı Kürt genci katledilmişti. Akrep diye tabir edilen katil aracın ezdiği Öner'in katli aydınlatılmamış, sorumlular hesap vermemiş, kimse "barış" demekten "bu ne zulüm" demeyi aklımdan geçirmemiştir. Yine Geve'de lise öğrencisi genç kadına çarpan katil akrep ve içindeki faşistler hemen kaçmışlar, bir dahaki gün başta lise öğrencileri olmak üzere olayı protesto eden binlerce in-

sana devlet güçleri var gücüyle saldırmıştı. PKK'nin, Öcalan'la görüşmeler sonucunda kararlaştırılan, elindeki esir askerleri bırakacağını açıklamasından sonra Tayyip Erdoğan'ın "şov dönmesin" diye emirler yağdırıp, "ikinci Habur olmamalı" diye hassasiyet vurgusunda bulunması utanmazlığına utanmazlık katmaktadır.

Ji bo Aşîti, Şer Şer Şer!*

Barış diye hassasiyetleştirilen süreç tasfiye amacı kapsamında bir "irade savaşıdır." Ve devlet bütün ikiyüzlülüğüyle, yaptığı binlerce şeytanlığa rağmen "melek" kesilmekte ustalasmaktadır. Gözümüz açık, yüreğimiz net olmalıdır. Bu halk, çocuklarına güzel bir dünya hayaliyle "barış" ismini verdiği gibi, bu barışın nasıl geleceğini de nice deneyimiyle yine çocuklarına verdiği "**Savaş, Şerwan**" gibi isimlerle göstermiştir. Newroz alanlarında Kürt ulusuna özgürlüğün ve barışın nasıl geleceğini haykırmak devletin saldırılarına net bir cevap ve dostlarımızla dayanışma kararlılığı olacağı gibi ülkemiz ezilenlerine savaş çağrısı olacaktır!

*Barış için, Savaş Savaş Savaş!

Êlîh'te köylülerden ilçeye baskın!

H. Merkezi: Arazilerinin sahte tapularla el konulmak istenmesine karşı köylüler 4 Mart günü tarketörlerle eyleme geçti.

Êlîh (Batman) merkeze bağlı Zorköy ve Yeniköy mezralarında yaşayan köylüler, 3 bin dönümlük hazine arazisinin su yatağı olduğunu ve dedeleri tarafından ıslah edilerek kullanılabilir hale

getirildiğini belirtti. Geçen süre içinde hiç kimsenin bu araziler üzerine hak talep etmediğini, bugün ağalar tarafından "tapumuz var" denilerek bu topraklara el koymak istediklerini dile getirdi. Kitle tarketörlerle valilik önüne gelerek burada eylem yaptı. Yolu trafiğe kapatan köylülerden beş kişilik bir heyet valiyle görüştü.

AKP BARIŞ MI DEDİ?

Roboskili aileler; "Katliamın failleri yoksa, barış da yok!"

Komisyon başkanı, üzerine düşeni layıkıyla yerine getirmiştir. Oyalama ve gerekli kurumlara zaman kazandırma işini iyi kotarmıştır

Katliamın son duraklarından biridir Roboski. Onca cana kıyıp, sonra da "araştırıyormuş gibi" yapanlar da her zaman olduğu gibi TC devleti ve onun meclisi. Ulusal Hareketin verdiği savaşta zor noktalara giren devlet, (tabii ki onların silahları bırakma koşuluyla) bir kez daha AKP şahsında "barış" dedi.

Bu politikayı; kuşkusuz çeşitli çevreler, örgütler çeşitli şekillerde yorumlayıp yanıt verdiler. Keza müzakere süreci de ayrı ayrı konu oldu değerlendirme yazılarına. Bizim konumuz olmadığından, tartışmanın bu kısmına değinmeyeceğiz.

Barış konusunda tek taraflı olan samimiyetin, zerresinin devlette görülme ihtimali kesinlikle yok. Bunu halkımızın birçok kesimi tecrübe etmiştir. Bırakalım geçmiş katliamların hesabının verilmesini, müzakere sürecindeyken bile operasyonları durdurmayarak, gencecik bedenler katlediliyor. Bu duruma verilen en son yanıtlardan biri de Roboskili köylülerden geldi. Roboskili aileler, adalet talebiyle 61. kez köy meydanında biraraya geldi. Her per-

sembe yaptıkları eylemlere devam eden aileler, TSK'ya ait savaş uçaklarıyla katledilen yakınlarının fotoğraflarını taşıdı.

Roboskili ailelerden **Veli Encü**, aileler adına yaptığı açıklamada AKP hükümeti'ne "Dilinizden barış özellikle bu dönemde hiç düşmüyor. Biz soruyoruz bu barışa giden yolu bu şekilde mi açmayı düşünüyorsunuz? Şimdi samimiyet zamanı, katliamların failleri yoksa barış da yok diyoruz" diye seslendi.

Encü, üzerinden 428 gün geçen Roboski katliamı konusunda ise Meclis Uludere Komisyonu Başkanı'nın katliamı aydınlatacağına dair söz verdiğini hatırlatarak, "Komisyon başkanının sözünün köyümüzden çıkıncaya kadar olduğunu da öğrenmiş olduk" dedi.

Encü, komisyonun amacının, sürecin işlenmesini önlemek, oyalamak ve ailelerin tepkisini azaltmak olduğunu dile getirdi. Ayrıca katliama ilişkin manipüle deliller oluş-

turulduğunu kaydeden Encü, "Komisyon başkanı, üzerine düşeni layıkıyla yerine getirmiştir. Oyalama ve gerekli kurumlara zaman kazandırma işini iyi kotarmıştır" dedi.

"Rapor Katliamı Aklayacak!"

Roboski köyünde Türk Silahlı Kuvvetleri'ne bağlı uçaklar tarafından bombalanarak öldürülen 34 kişi ile ilgili TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu'nda kurulan alt komisyon tarafından hazırlanan Uludere raporunun açıklanması ertelenirken, Roboskililer raporda ne yazacağını bugünden açıkladı.

Çıkacak rapora güvenmediklerine işaret eden Encü, şöyle konuştu: "Katliamda yaşamını yitirenlerin arasında PKK'liler vardı" diyecek bu rapor. Bu rapor, Genelkurmay hiçbir belge paylaşmamışken, 'masumane hatalar zinciri diyecek, emri kim vermiş bilmiyoruz, bir türlü bunu bulamadık' diyecek. Bin defa söylememize rağmen orası savaş bölgesi diyecekler ve 10-15 senedir hiç böyle kullanımı olmadığı halde, 'PKK'nin geçiş bölgesidir denilecek, askerin bu bölgede vur emri vardı' denilecek. Bu rapor o kadar çok şey söyleyecek ki, bir tek katliamda yaşamını kaybetmiş çocuklarımızın, kardeşlerimizin ve eşlerimizi nasıl katledildiğini, kimin tarafından katledildiğini bize söylemeyecek."

Devletin söylediği "barış" yalanının açığa çıkması elbette ki daha uzun süremezdi. Öcalan'ın mektubunun muhataplarına iletilmek için yola çıktığı esnada, zaten başlamış olan operasyonun bomba seslerini duyduk hep birlikte. Her ne kadar yargı paketleriyle gözümüzü boyamaya çalışsalar da, gözaltı operasyonlarının son hız devam ettiğini ve cezaların ardı arkasının kesilmediğini de biliyoruz. Biz de Roboskili halkın açıklamasına cümle ekleyelim. TC devleti varsa barış yok!

Samsun: "Faşizme geçit vermeyeceğiz"

H. Merkezi: HDK heyetinin Sinop ve Samsun ziyaretlerinde gerçekleştirilen faşist saldırılar Samsun'da protesto edildi. **KESK Şubeler Platformu**, HDK, **TMMOB**, Emekli-Sen, **Halkevleri**, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği ve daha birçok siyasi parti ve demokratik kitle örgütü HDK heyetine saldırının gerçekleştirildiği Umur Apartmanı önünde biraraya geldi. Bina önünde okunan basın açıklamasında "saldırıların yalnızca HDK'ye değil, bütün emek ve demokrasi güçlerine yapıldığı" vurgulandı.

Hatırlanacağı gibi HDK'nin "Barış İçin Eşitlik, Çözüm İçin Müzakere" kampanyası çerçevesinde Karadeniz illerine bir dizi gerçekleştireceği ziyaret kapsamında ilk olarak Sinop'a gitmiş, burada Öğretmenevi'nde gerçekleştirilen program esnasında faşist bir grup binaya girmeye çalışmıştı.

HDK heyeti saldırı sonrasında da ziyaretlerini sürdüreceklerini belirterek Sinop'tan Samsun'a geçmişti. Samsun'da da TKP binası önünde toplanan faşist bir grup, binayı taş yağmuruna tutmuştu. Ayrıca faşist gruplar HDK heyetinin kaldığı otelin önünde de basına saldırmıştı.

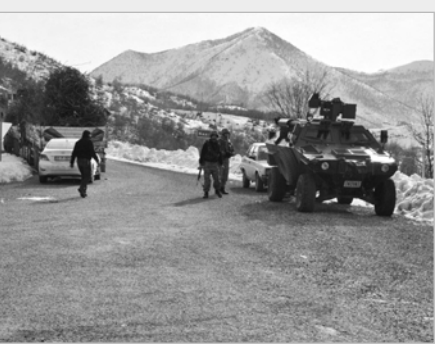
HDK Gazi'de kahvaltı düzenledi

H. Merkezi: HDK Sultangazi Meclisi Gazi Mahallesi'nde bir kahvaltı düzenledi. Oldukça kitlesel bir katılımın olduğu kahvaltıda, aralarında İstanbul Milletvekili **Sebahat Tuncel**, HDP PM üyesi **Şamil Altan**'ın da olduğu çok sayıda kurum ve ku-

ruluş temsilcisi HDK ve barış sürecini değerlendirdi.

Bir konuşma yapan Tuncel, "HDK Türkiye'de iktidara alternatifini olarak kendini örgütlüyor. Bizler sadece muhalefet olmak için değil geleceği yaratmak için bir araya

geliyoruz. Toplumsal sorunların çözümüne diğer düzen partilerinden farklı bakıyoruz. Halkın içerisinde olmadığı bir yönetim demokratik olamaz ve halkın sorunlarını çözemez. HDK örgütlenmesi içerisinde siyasi partiler ve toplumun her kesiminden örgütler var. Biz gücümüzü halktan alıyoruz" dedi.

Dersim'de hava hareketliliği başladı

H. Merkezi: Her yıl Mart ayında karların erimedığı Dersim dağlarına bahar erken geldi.

Vakitsiz baharın gelişini müjdeleyen Munzur Vadisi yamaçlarındaki kardelen (Berfin), sümbül ve kar çiçekleri toprağın altından ba-

hara selam durmaya başladı.

Öyle ki bahara sevdalılar kadar bahara düşmanlar da bu durumu fırsat bilerek kır çiçeklerine operasyon hazırlığına başladılar. 8 Mart günü Dersim Jandarma Alay Komutanlığı'ndan kalkan çok sayıda

skorsky ve kobra tipi helikopter Munzur Vadisi'ne doğru havalandı. Öğle saatlerinde başlayan helikopter hareketliliği daha çok Ovacık yolu üzerinde bulunan Sarıtaş Karakolu civarında yoğunlaştı. Dersim dağları devletin katliam politikalarına karşı yeni güne yeni merhabalarla coşkulu direnişleriyle selam duracak.

Göğün yarısı

Devrim mücadelesinin parçası olarak 8 Mart!

Emekçi kadınların birlik, mücadele ve dayanışma günü olan bir 8 Mart'ı daha geride bıraktık. Birçok ülkenin hemen her yerinde yapılan 8 Mart eylemleriyle binlerce kadın alanlardaydı her yıl olduğu gibi. Ve tabii biz Yeni Demokrat Kadınlar da Amed'den İzmir'e, Mersin'den İstanbul, Ankara ve Dersim'e birçok yerde 8 Mart'ı alanlarda, eylemlerle karşıladık.

Ezilen sınıflara ait ne varsa, gözünü üzerine diken ve yasaklarla, saldırılarla yok edemediği durumda içini boşaltan, özünden saptıran ve hatta kendi çıkarlarına uyarlayarak piyasalaştıran sömürü sisteminin sahiplerinin 8 Mart'ı bu politikalarından bağımsız tutacağı elbette düşünülemezdi. Bu nedenle 8 Mart'a yaklaşırken koca koca billboardlarda 8 Mart için özel alışveriş indirimleri, çiçek-böcek reklamları kaplıyor her yanı.

Oysa, 1910'da emekçi kadınların değerli ustası **Clara Zetkin**'in, Sosyalist Enternasyonal'in Kadın Konferansı'na verdiği önergeyle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak kabul edilmesiyle birlikte, 8 Martlar, tıpkı 1 Mayıslar gibi devrim mücadelesinin önemli bir mücadele günü, kavga bayrağının yükseltildiği gün oldu. Bugüne kadar 8 Martlarda, devlet tarafından birçok saldırı yaşandı, milyonlarca kadın gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı ve dahası 8 Mart yasaklamaları gündeme geldi.

8 Mart, dünya devrim mücadelesi için **tarihsel** ve **sınıfsal** bir öze sahipti ve bugün de bu öz, devrimciler, komünistler ve yurtsever güçler tarafından yaşatılmaya, büyütülmeye çalışılıyor.

Peki, 8 Mart sadece kadınlar için midir? Bu soruya yanıt, yukarıdaki paragrafta geçen "devrim mücadelesi" kavramının içinde yer almaktadır. Yani 8 Mart, elbette ki, özellikle ve başta kadınların mücadelesinin en önemli günlerindendir; ve elbette 8 Mart kadının özne olduğu/olması gerektiği üzerinden şekillenmelidir. Ancak bu da, devrim mücadelesinin bir parçası, bir mihenk taşı olarak alındığında gerçek anlamını kazanacak; tarihsel ve sınıfsal özünü yeniden ve daha ileri bir konumlanmayla üretebilecektir.

Yani dememiz o ki; işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs gibi, 8 Martlar da kadın ve erkek tüm ezilenlerin kurtuluş mücadelesinin parçasıdır ve dolayısıyla da cinsiyet ayrımı olmaksızın bu özel güne hazırlanmak gerekir(di). Bu gereklilik, mitinge kimlerin (kadınların mı erkeklerle kadınların mı) katılacağından da bağımsız bir durumdur. Zira miting bir sonuçtur; sadece ona endeksli bir çalışma yapacaksa, zaten 8 Mart'ın anlamı ve içeriği de sakatlanmış demektir. Nihayetinde (küçümsemek babından söylemiyoruz elbette) 3 saatlik bir yürüyüş ve miting programından bahsediyoruz. Oysa, bizim bu üç saatten öte devrim gibi, uzun ve sabır isteyen bir süreci örgütlemeye görevimiz mevcuttur. Öyleyse, mitinge katılacaklar çalışma yapsın diye bir anlayış ya da söylem, her şeyden önce devrim mücadelesinden hiçbir şey anlamamaktır. Neyse ki, böylesi geri bir durumla çok karşılaşmadığımızı belirtelim! Ancak, pratikte "başka" işlerin gölgesinde, pratik olarak yoğunluk perdesi ardında kaldığı ise bir gerçektir. Önümüzde 8 Mart varken, ondan sonraki takvimsel günlerin öncelenmesini doğru bir tutum olarak kabul etmemiz mümkün değildir.

Burası da önemli; yıl içinde birçok önemli tarihsel gün mevcut. Bu tarihsel günler doğru bir şekilde ele alınmadığında, klişeye mahkum olmaya ya da örgütlenme hedefinden öte salt bir "gösteri"ye dönüşme tehlikesini içinde barındırır. Nitekim bunun belirtileri yok mudur? Vicdansızlık etmeyelim ama uyarı çanları çalması yakındır diyelim.

Bu nedenle özellikle 1 Mayıs gibi, 8 Mart gibi günlere hazırlık anlamında daha fazla kafa yormak, devrim hedefli mücadelemizde daha belirgin bir yere koymak önemlidir. Bu çalışmalar, sadece görünür olmak için değil, esas olarak kitlelerle bağ kurmak, onları örgütlemek ve mücadeleye sevk etmek için bir anlam içermeli.

"Bu 8 Mart benim için daha farklı!"

Kartal/İstanbul: 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşırken, bugünü direniş çadırlarında geçiren işçi ve emekçi kadınlarla sohbet ettik.

"Dünyanın en zengin erkeklerini biz giydirdik"

Her gün fabrikalarda baskıların arttığı, bizim üzerimizde de baskıların arttığı bugünlerde direniş çadırında 8 Mart'ı karşılamak ayrı bir onur.

- Bu yıl 8 Mart'ı direnişle karşılıyorsunuz, neler hissediyorsunuz?

İSMACO direnişçisi Fikriye Akgül: Şimdiye kadar aslında 8 Martları içselleştirerek yaşamadığımı hissettim. Bir direniş çadırında olmak kadın olarak çeşitli zorlukları her yönüyle aşabileceğimi/aşabileceğimizi görmek çok önemli diye düşünüyorum. Karşıma çıkan her engelin kararlılıkla ve inançla üstesinden gelmek çok güzel. Kadınların bu direnişi sahiplenmesi, sürdürmesi bu mücadelemizi ne kadar çok güçlendiriyor, ne kadar çok yüceltiyor, bunu yaşayarak öğreniyoruz.

Şimdi baktığımız zaman kadına yönelik şiddetin, cinayetlerin bin beş yüz kat arttığı şu süreçte, başbakanın her gün 3-5 çocuk talimatı verdiği, patronların direnişlerimiz karşısında bize evi göstererek "git evinde otur, bir şeye karışma" dediğini görüyoruz. Biz ise tamamen bunun tersi bir süreç yaşıyoruz. Her gün fabrikalarda baskıların arttığı, bizim üzerimizde de baskıların arttığı bugünlerde **direniş çadırında 8 Mart'ı karşılamak** ayrı bir onur. Bundan sonra hayatımın daha farklı olacağını düşünüyorum. Çünkü bu yıl 8 Mart'a bu çadırda öğrendiklerimle giriyorum. Bundan sonra kadın örgütlenmesi, mücadelesi benim açımdan daha farklı olacaktır. Kadın mücadelesini daha ilerden yaşayacağımı biliyorum. Bunu bugünden öğrendiklerim ışığında söyleyebiliyorum.

- Kadın emeğinin yoğun olarak sömürüldüğü bu süreçte 8 Mart'ların anlamının daha farklı olacağını söyledin. Biraz daha açabilir misin?

Dünyanın en zengin erkeklerini biz giydirdik, yıllardır onlara en kaliteli gömlekleri diktik. Ama onların sınıfı, tarafı belliydi, o nedenle bizleri sömürdüler. Bizler ise bugün sömürülen emeğimiz için, ekmeğimizi büyütme isteğimiz için, daha insanca koşullarda yaşamak istediğimiz için, tarafımızı belirlediğimiz için rahat-sız oldular ve işten attılar. Ama kurtulamadılar, kurtulacaklarını sanmışlardı. Oysa bizler hem emek sömürüsüne karşı verdiğimiz mücadeleyi, hem patron-ağaya karşı verdiğimiz mücadeleyi hem de onların arkasına sığındığı yasalara karşı verdiğimiz mücadeleyi büyütülmeliyiz. Bizlerin, 8 Mart'ları yayararak mücadele günlerine dönüştürmemiz gerekiyor. Ben buraya her gün geldiğimde diyorum ki sınırsız, sömürsüz bir dünya için buradayım. Kadınları birlikte mücadeleye, sınıf dayanışmasına davet ediyorum.

"Kader çarkını kırmak için alanlara"

Ben buradan kadınlara sesleniyorum; artık mutfakta değil, sokakta olma zamanıdır.

- Ülkemizde kadın olmak, direnen kadın olmak... Sizin açınızdan nasıl ilerledi süreç?

Hey Tekstil direnişçisi Zeynep: Bizler hakkımızı adaletle-hukukla alamıyoruz, bunu anladık. Ve anladık ki gerçekten zafer sokakta kazanılır. Evet, bir kadın olarak çok zorluklar yaşıyoruz. Ben direnişe başlarken eşim ve babam karşımda durdu. Ama onları karşıma aldım ve "bu mücadele, benim mücadelem" dedim. Tabii ki benim için zor oldu, ama olsun! Biliyorum ki bu direnişi kazandığımız zaman bütün kadınlara umut olacağız.

Bu ülkede kadınların başına her şey gelebilir ve bu kadın ben de olabilirim. İşte bu yüzden bütün kadınlar için mücadele ediyorum. Bugün patronlar kadınlar sayesinde kârlarına kâr katmışlardır. Çünkü özellikle kadınlar ucuz işçi olarak sömürülüp çalıştırılıyorlar. Kadın emeği, erkek emeğiyle eş tutulmuyor. Kadınların artık korkmamalarını, susmamalarını, haklarını aramalarını istiyoruz. Oysa kadınlar eve mahkum ediliyor. Her gün şiddet görüyor, öldürülüyor ve buna "kader" diyorlar. Kader dedikleri çark nedense hep kadını eziyor ve kadının canını yakıyor. Bu kader değil! Çarkı kırmak için bunlara karşı savaşmalıyız.

- Bu süreçte sizin hayatınızda ne değişti?

- 392 gündür süren bu direniş bana okul oldu. Ben birçok şeyi bu direniş günlerimde öğrendim. En önemlisi kadın olduğumdan kaynaklı sesimi kesenlere karşı sesimin çıktığını gördüm direnişe katıldıktan sonra. Kendime güvenim arttı. Haksızlığa karşı kadın olarak baş kaldırdım. Eskiden sokağa atılmaktan korkuyordum ve gidecek bir yerim olmadığını düşünüyordum. Ondan hep sustum. Ama bunun böyle olmadığını, aksine sesimi çıkarmadığım için bunları yaşadığımı gördüm. Kadın olarak bize hep susmayı öğrettiler, hep mutfak yolunu gösterdiler. Ama artık yolum mutfak değil. Çünkü ben de mutfak dışında yaşamayı hak eden bir varlığım.

- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde kadınlara bir mesajın var mı?

Tüm emekçi kadınların gününü kutluyorum. Bu gün bizim! Kadınlarımız artık güçlenmeli, korkmamalı. Haksızlıklar diz boyu. Kadınlar sömürülüyor, yok ediliyor. Ben buradan kadınlara sesleniyorum; artık mutfakta değil, sokakta olma zamanıdır. Artık bizi öldürenlere, emeğimizi yok sayanlara karşı alanlara çıkalım.

“Ya kendinizi, ya kendi çocuğunuzu, bazen ikisini de...”

“Ailenin ne olduğu sorgulandığı, aile denilen mefhum yeniden tanımlandığı için ‘Benim Çocuğum’ bir aile filmi ama ‘başka bir aile mümkün’ filmi olduğunu düşünüyoruz.”

“Çocuğunuz size eşcinsel, biseksüel ya da trans olduğunu açıklarsa ne olur?” sorusuna cevap veren aileler, yani LİSTAG (LGBT Aileleri İstanbul Grubu), deneyimlerini bir belgeselle paylaştılar. If Uluslararası Bağımsız Filmler Festivali kapsamında gösterilen “Benim Çocuğum” isimli bu belgeselin yönetmeni **Can Candan** ile görüştük.

YDK: Bu projeye nasıl başladınız? Proje sırasında karşılaştığınız en büyük zorluk ne oldu?

- LİSTAG yani LGBT Aileleri İstanbul Grubu filmde yer alan yedi ebeveynin de içinde bulunduğu ve 2008’den bu yana örgütlü olan bir destek ve dayanışma oluşumu. Bu oluşum ile ilk tanışmam Ekim 2010’da Boğaziçi Üniversitesi Kültürel Çalışmalar Yüksek Lisans Programı’nın düzenlemiş olduğu “Türkiye’de Queer ve Trans Kimlikler” başlıklı bir konferanstaki sunumları sırasında oldu.

Bu konferansta ebeveynlerin paylaştığı hikayeler beni çok derinden etkilemişti. Hem yetişkin bir çocuk olarak hem de bir ebeveyn olarak. Türkiye gibi tutucu bir toplumda, homofobi ve transfobiye karşı çok etkili ve ilham verici bir müdahalede bulduklarını, aile ve aktivist olmanın ne olduğunu bize sorgulattıklarını düşündüm. Bu film fikri de bu şekilde ortaya çıktı.

O günden bugüne de bu belgesel bağlamında ortak çalışmamız devam ediyor. Biz bu filmin bir an önce yapılmasını istedik. Bir an önce daha çok insanın LİSTAG ailelerinin hikayesini duymasını istedik. Ama tabii ortada herhangi bir bütçe yoktu. Film için gereken bütçeyi oluşturmak için yaptığımız çalışma bizi yavaşlattı.

- Belgesel için “bu bir aile filmi” vurgusu ön planda. Neden?

- Bu film öncelikle bir grup anne ve babanın deneyimleri ile ilgili. Ailenin ne olduğu sorgulandığı, aile denilen mefhum yeniden tanımlandığı için “Benim Çocuğum” bir aile filmi ama “başka bir aile mümkün” filmi olduğunu düşünüyoruz.

- Belgesel şu an için sadece festivaller kapsamında gösteriliyor sanırım. Ticari olarak gösterime girecek mi? Böyle bir düşünceniz var mı?

- “Benim Çocuğum”un galasını 19 Şubat’ta Beyoğlu Atlas Sineması’nda yaptık. Daha sonra da If Uluslararası Bağımsız Filmler Festivali kapsamında İstanbul, Ankara ve İzmir’de 6 gösterimimiz oldu. Ayrıca 24 Şubat’ta If Kare kapsamında bu şehirler dışında Tür-

kiye’de 26, Türkiye dışında 5 şehirde de filmimiz seyirci ile buluştu. Bu iki hafta gibi kısa bir sürede binlerce seyirci demek. Filme müthiş bir ilgi var. Her gösterimde salonlar doluyor. If Festivali sonrası henüz başka festivallerden davet almadık ama festival başvurularımız devam ediyor.

Bizim hedefimiz bu filmi mümkün olan en geniş seyirci kitlesine ulaştırabilmek. Bu amaçla ticari gösterim de dahil, tüm seçenekler üzerinde çalışıyoruz. Ben şahsen ticari gösterim şansımızın da olabileceğini düşünüyorum.

- Belgeselde aileler ve çocuklarının geçmişlerine ait hiç fotoğraf kullanmadığınızı ve bunun özel bir tercih nedeni olduğunu söylemişsiniz bir konuşmanızda. Nedir o özel sebep?

- Bu filmde yapmaya çalıştığımız seyirciyi anlatılan hikayeler ve anlatıcılar ile yüzyüze getirmek. Anlatıcılar yani ebeveynler bu hikayeleri gözünüzün içine baka baka anlatırken sizin de hikayeye dahil olmanızı teşvik etmeye çalıştım. Yani hikayede görmek ihtiyacını hissettiğiniz biri olduğunda, örneğin bahsi geçen çocuk, eş, aile bireyi vs. oraya kendinizden birini koymanızı hayal ettim. Ya kendinizi, ya kendi çocuğunuzu, bazen ikisini de. Bu şekilde bir ölçüde bir empati hissi oluşabileceğini düşündüm.

- Bu belgeselin LGBT hakları mücadelesine katkısı ile ilgili düşünceleriniz neler?

- LİSTAG (LGBT Aileleri İstanbul Grubu), yıllardan beri varolan LGBT hareketinin hak mücadelesine eklenen ve çalışmalarıyla bu mücadeleyi daha geniş kitlelere taşımaya çalışan bir oluşum. Bu film LİSTAG’ın şimdiye kadar verdiği mücadeleye eklenen bir film. Henüz gösterime girmeden bile basının ilgisini çekerek, ailelerin hikayelerini paylaşmalarına vesile oldu. İzleyen birçok insanın kalbine dokunduğu ve de bir farkındalık yarattığı ortada. **(Önümüzdeki sayı: LİSTAG ile söyleşi)**

Albay babadan eşcinsel oğluna saldırı

Ankara: Ankara’da yaşayan Pembe Hayat Derneği üyesi **Umut Göktuğ Söyler**, ailesinin eşcinsel olduğunu öğrenmesinin ardından aldığı tehdit ve uğradığı baskı sonucu evden kaçarak erkek arkadaşının evine yerleşti. Tehditlerin devam etmesi üzerine savcılığa babası ve amcası hakkında suç duyurusunda bulunan Söyler’e 6 ay süreyle çağrı üzerine koruma ve babasıyla amcasına uzaklaştırma cezası verilmiştir.

23 Şubat günü, Genelkurmay Başkanlığı Eğitim ve Doktrin Komutanlığı kadrosunda çalışan albay baba ve amcasının yaklaşık 10 kişilik bir grupla evinin önünde beklediğini gören Söyler, Dikmen Polis Karakolu’nu arayıp yardım istemiş ancak hiçbir cevap gelmemiştir. Bunun üzerine yaşadıkları eve sığınmaya çalışan Söyler’i ve sevgilisini apartman kapısını zorla kırıp içeri girerek darp edip, kafalarına silah dayayan ve bir yandan da nefret kusan baba ve amca, Söyler’i kaçırmış ve ölümle tehdit etmiştir. Failerin belli olmasına rağmen asker ve emniyete yakın kişiler olmasından dolayı Söyler’in bulunması için emniyet hiçbir girişimde bulunmamıştır.

Mersin’de homo-transfobiye karşı panel

Mersin: HDK Mersin Gençlik Meclisi tarafından homofobi ve transfobiye karşı Mersin Üniversitesi Vural Ülkü Konferans Salonu’nda bir panel düzenledi. 27 Şubat Çarşamba günü gerçekleştirilen panele iki yüz kişilik salonda dört yüzü aşkın öğrencinin katılımı umut vericiydi.

Açılış konuşması ve HDK Genel Meclisi’nin yapılan etkinliği yazılı olarak selamlamasının ardından **Yıldız Tar** sözü alarak cinsel yönelim ve cinsiyet kavramları üzerinde durdu. Nefret cinayetlerinin ve LGBT mücadelelerinin tarihsel sürecine de değinen Tar konuşmasının devamında aile kavramı üzerinde durdu. Tar aile kavramını “gerçek bir sevgi ve saygı çerçevesinde değil; savaşa asker, fabrikaya işçi üreten bir kurumdur” diyerek özetledi.

Tar’dan sonra sözü alan Hebun LGBT aktivisti **Ümit Manay** Hebun LGBT olarak faaliyetlerine ve faaliyetleri sırasında yaşadıkları sıkıntılara değinerek LGBT olmanın ve LGBT bireylerinin mücadelesini yürütmenin zorluktan bahsetti. Manay, “Bu mücadeleyi bir de Amed gibi savaş bölgesinde yürütüyorsanız bir gün kalktığınızda Roboski katliamı, bir gün açlık grevi ve bunlar gibi birçok şeyle de iç içe oluyorsunuz” dedi. Son olarak konuşan Keskësor LGBT aktivisti **Loren Elva** “Sistem hayatın her yerine sürekli olarak nefreti ve tekçi zihniyeti pompalıyor” dedi.

Nil’den Rüzgar’a...

Oyuncu **Nil Erkoçlar**, 26 yıllık zorunlu olarak bulunduğu kadın bedeninin içinde, bir zamandan sonra kim ne düşünür, ne der diye düşünmeden ameliyat geçirecek erkek oldu. Trans bir erkek olan Nil Erkoçlar, adını **Rüzgar** olarak değiştirmesini ise “İnsanoğlu ilk gününden beri bir rüzgarı tutsak edememiş de ondan” şeklinde cevaplamıştır.

Nil Erkoçlar’ın ameliyatla erkek olması, medyada büyük yankı uyandırmış; oyuncu, çeşitli nefret söylemlerine ve hakaretlere maruz kalmıştır. Kendisini küçüklükten beri erkek olarak hissettiğini, ancak bir kadın bedeni içerisinde yaşamak zorunda bırakıldığını belirten **Rüzgar Erkoçlar**, devletin heteroseksist zihniyetine ve politikalarına rağmen kadından (sadece kadın bedenine sahip olması), erkek olma cesaretini göstermiştir. **(Bir ÖG okuru)**

Üniversiteli kadın TMSŞ'de taciz edildi

H. Merkezi: Bir tiyatro oyununda Cumartesi Anneleri rolünü canlandıran üniversite öğrencisi **Mahdiye Karakaya** hakkında soruşturma

açıldı. Kars Kafkas Üniversitesi öğrencisi olan Karakaya, soruşturma kapsamında 27 Şubat günü Kars İl Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı TEM

Şube'ye ifade vermeye gitti.

Karakaya'nın şubede çırılçıplak soyunmak zorunda bırakılarak, cinsel tacize uğradığını, tehdit edildiğini ve küçük düşürüldüğünü belirten avukatı **Bişar Abdi Alınak**, "Asıl

skandal çırılçıplak soyundurulduğu odada bir kameranın bulunduğu fark edilmesiyle ortaya çıkmıştır" dedi. Karakaya, maruz kaldığı cinsel saldırıyla ilgili 6 Mart günü polisler hakkında şikâyetçi oldu.

"Kız çocukları yaşlı erkeklere satılıyor"

H. Merkezi: Suriye'de süren iç savaşın bir sonucu olarak yaşadıkları bölgelerden göç etmek zorunda kalan Suriyeli-lerin, göç ettikleri ülkemizde kaldıkları kamplarda insanlık dışı koşullarda yaşadıkları sır değil. Daha önce yangınların ve isyanların çıktığı kamplarda özellikle kadın ve çocukların yaşadıkları tahmin edilebilir şeyler...

Geçtiğimiz günlerde **Barış İçin Kadın Girişimi**, İHD İstanbul Şubesi Kadın Komisyonu, **Kadınlarla Danışma Vakfı (KADAV)**, DİSK Kadın Komisyonu, SFK ve **Sınır Tanımayan Kadınlar**, Suriyeli mültecilerle dayanışma amacıyla Ceylanpınar'a bir ziyaret gerçekleştirdiler.

Ziyaretin ardından bölgedeki gözlemlerini paylaşan kadınlar, İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın toplantısı düzenlediler. Türkiye'ye kaçanların büyük çoğunluğunun kadın, çocuk ve yaşlılardan oluştuğunu söyleyen kadınlar Ceylanpınar'a gelen sığınmacıların derme, çatma tek gözlü odalarda sivasız, penceresiz naylon ya da kilim kaplı evlerde yaşamak zorunda kaldıklarını dile getirerek, bu insanların çeteci grupların saldırıları ve Esad güçlerinin bombardımanı nedeniyle sığındıklarını belirttiler.

Çadır kentlerin koşullarından dolayı buralardan ayrılan 50 kadınla görüşmelerini söyleyen kadınlar, "Isınma ciddi bir sorun. Ceylanpınar'da mültecilerden dolayı kiralılar artmış. Ped ve çocuk bezinin yanı sıra ipe dağıtım düzenli olarak yapılıyor ama olanaklar çok sınırlı. Kızılây ise ayda bir paket veriyor" dediler.

Sığınmacıların, kamplarda para karşılığında kız çocukların yaşlı erkeklere satılması nedeniyle akrabalarında ya da kiralık evlerde kalmayı tercih ettiğini ifade eden kadınlar, kamplarda kalan yaşlı erkeklerin oradaki ailelerin çaresizliği nedeniyle kız çocuklar ile evlenme karşılığında para teklif edildiğine ve kadınların tuvaletlere gidip gelirken tacize maruz kaldıklarını anlattıklarına dikkat çektiler.

Fatma Şahin gerçek dünyaya insin!

TC'nin "kadın" pardon, "aile vitirini" Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı **Fatma Şahin**; gerçeklere karşı üç maymunu oynama devam ediyor. Şahin; kadın düşmanı AKP'nin ve doğrudan sistemin politikalarına karşı tutum alan, kadın bakış açısıyla politikaları sorgulayan, tartışan, kadınlar için adım atan bir yerde mi duruyor yoksa kadına yönelik şiddetin ve cinayetlerin artışına neden olan politikaları üreten bir yerde mi? Cevap vermeyeceğiz!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle mesaisi artan Şahin Birleşmiş Milletler Kadın Statüsü Toplantısı'na katılmış, burada Türkiye'nin kadın hakları ve şiddetle mücadelede "örnek bir ülke" olduğunu ve "yapacaklarından değil, yaptıkların bahsettiklerini" iddia etmiş! Şahin'e tavsiyemiz, gerçek

örnek verelim: 8 Mart günü, Amed Bismil'de eşinden boşanmak istediği için kayınpederi tarafından öldürülen Meltem Özdağ'ın cenazesi ni kadınlar omuzladı.)

Bir düşünelim; bu ülkede merdiven altı ve sigortasız çok ağır koşullar altında çalışan kadınların haddi hesabı yok. Bu konuda "örnek ülke" olabiliriz. (Komprador patron ağaların ihtiyaçları ya da kırıdan kente göçün koşullamasından da da kaynaklansa) 1960'larda %

dünyaya inmesi!

Şahin acaba bunları söylerken günde kaç kadının öldürüldüğünü, kaç kadının şiddete maruz kaldığını bilmiyor mu? Ya da oturduğu rezidansından o şaşaalı hayatından, kendi dünyasından çıkıp gerçek dünyayla kaç defa ilgilendi? Kadın haklarında "örnek bir ülke miyiz" de bizim haberimiz yokmuş! (Bu arada gerçek dünyadan bir örnek

70'lerde olan kadın istihdamı, günümüzde % 20'lere inmiş durumda ya... Bu devasa düşüş konusunda da "örnek ülke" olabiliriz. Kadın cinayetlerinde oranın ne derece yüksek olduğu ve kadın katillerinin nasıl da mahkemeler, karakollar tarafından korunduğu malum. Bu konuda da "örnek ülke" olabiliriz! Ancak ne yazık ki ne kadına yönelik baskı ve ayrımcılıklara karşı politika geliştirmede ne de şiddeti önlemede örnek ülkeyiz. Şahin'in bu durumu kabullenmesi lazım!

Şahin "kadına karşı şiddeti insanlık suçu olarak görüyormuş"! Burası önemli. Şahin'e sormak lazım: Sizin insanlığınız, şiddete uğrayan kadın size başvurana kadar mı? Neden karakollarınız kadınları şiddete uğradığı erkeğe teslim ediyor, Savcılıklar "bir şey olmaz" deyip koruma vermiyor ve mahkemelerde kadın katilleri ceza indirimlerinden faydalanabiliyor?

Gerçi Şahin'in hakkını yememek gerek. Bir de güvenlik butonumuz var! Ama ne yazık ki şiddet anında genelde erkeğin elinde ya da çöpte olan bu buton kadınları korumaya yetmiyor. Hem tüm "iyi niyetine" karşı Şahin'e bir hatırlatmada bulunmak lazım: Butonlar, kelepçeler ya da benzeri adli oyuncaklarınız, şiddetin kökenine darbe vurmadıkça hiçbir işe yaramayacak.

(Bir YDK'lı)

Amed'de 3 şehit kadın için anma

Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH), 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinlikleri kapsamında 1 Mart Cuma günü Cegerxwin Kültür Merkezi'nde bir anma etkinliği düzenledi. Paris'te kat-

ledilen Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez nezdinde tüm devrim şehitleri huzurunda saygı duruşu ve üç kadın şehidin görüntülerinden oluşan sinevizyonla başlayan etkinliğe kadınların katılımı oldukça yoğundu.

Sinevizyonun ardından konuşma yapan BDP'li vekil Emine Ayna, 8 Mart kapsamında gerçekleştirilecek miting ve eylemlere çağrı yaptı. Afişlerin toplatılması ve anonsların yasaklanmasına da değinen Ayna, bu engellemelerin çözüm olamayacağını vurguladı. Kardelen Kadın Evi Kadın Korusu'nun sahne almasının ardından etkinlik, kadınların "Şehid Namirin" sloganlarıyla sona erdi.

(Amed YDK)

"Sakıncalı isimlerle 8 Mart'ınızı kutluyoruz"

C...a'dan R...a'ya- S...a'dan Y...e'ne...
Z...e'den Z...a'ra S...e'lere...
M...lerden 5 kızıl karanfile
D'ya, S...e, N...e, G...a ve F...ya...
Şan ve şeref olsun kadınlarımıza...
Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!
Sevgili arkadaşlar;
Bulduğumuz zindandan sizlere

daha "anlaşılır" bir 8 Mart kartı hazırlamak istedik. Fakat yukarıdaki isimleri açık yazdığımızda "...ölen teröristleri övdüğümüz" iddiasıyla yazılarımız karalanıyor. Yani sakıncalı bu saydığımız isimler...

Biz de böyle bir faksla 8 Mart'ınızı kutluyoruz. Sevgi ve selamlarımızla...
(Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishane Tutsak Partizanlar)

"Sevgili arkadaşlar, merhaba"

Biz kadınlar için tarihi olduğu kadar güncel bir anlam da taşıyan, içinde öncüllerimizin alınterini, kanını ama aynı zamanda umudunu ve direncini taşıyan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne geldik. Başlatmış olduğumuz ve geçtiğimiz günlerde yaptığı

kurultayla mütevazı bir adım atan YDK, inancımızı besliyor, umudumuzu diri tutuyor. 8 Mart'ınız kutlu olsun!

Tüm kadın arkadaşları devrimci duygularıyla sımsıkı kucaklıyorum.
(Bakırköy Kadın Hapishane'den Tutsak Partizan)

HDK ODTÜ Meclisi açılışını yaptı

HDK ODTÜ Meclisinin "HDK ODTÜ buluşuyor!" etkinliklerinin açılışı 28 Şubat günü Necdet Bulut Amfisi'nde gerçekleştirildi. 2 Mart'a kadar devam eden etkinliklerin ilk gü-

nünde açılış konuşmasını yapan BDP Eş Genel Başkanı **Selahattin Demirtaş** "Üniversitede ot, inek yetişsin istiyorlar. Bu iktidarın elinde olsa üniversiteleri Tarım Bakanlığı'na bağlı

hale getirirler. Ancak üniversitelerdeki direniş geleneği bunu engeller. Sadece ders kitaplarında değil, toplumun mücadele pratiğinde öğrendikleriniz ile bu toplumu değiştireceksiniz, değiştiriyorsunuz" dedi.

Demirtaş'ın konuşmasının ardından

dan panelde söz alan konuşmacılar HDK'nin öneminden söz ederken **Fatma Gök**, HDK ve HDP hakkında bilgi verdi, "Kongre her zaman bizim esasımızdır" dedi. İlginin yüksek olduğu etkinlik, konuşmaların ardından sonlandırıldı. (Ankara YDG)

YDG, 23. Kongresi'ni Kaypakkaya'ya adadı

Almanya'nın Frankfurt kentinde 23. Kongresini gerçekleştiren Yeni Demokratik Gençlik, kongreyi İbrahim Kaypakkaya'ya attı. Katledilişinin 40. yılında çeşitli etkinliklerle anılan İbrahim Kaypakkaya, bir kez daha gençlik tarafından anıldı, ondan öğrenmeye devam edileceği belirtildi

1. GÜN: "Direnenlere selam olsun!"

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden 45 delegenin hazır bulunduğu kongre, 23 Şubat Cumartesi günü öğle saatlerinde başladı. Saygı duruşu ve delege tespitinin ardından, divan seçimi gerçekleşti. Divan seçiminin ardından 22. Merkezî Yönetim Kurulu tarafından açılış konuşması gerçekleştirildi.

MYK temsilcisi konuşmasında emperyalist saldırılara karşı direnen tüm kesimleri selamladığını belirtti ve "Avrupalı emperyalist güçler, Yunanistan'da, İspanya'da direnen gençliği sindirme politikalarına devam ediyor. Almanya'da gösteri ve toplantı yasaları, anti terör yasa ve uygulamaları ile faşist yapılanmalar desteklenirken, muhalif güçler sindiriliyor, baskı altına alınıyor. Tutuklama ve yargılamalar anti-faşistler üzerinde uygulanıyor, ırkçıların göçmenleri katletmeleri bizzat devlet tarafından yönlendiriliyor. Emperyalist sistem gelecekte daha büyük savaşlara hazırlanırken, biz gençleri susturmanın haksızlığına karşı sessiz kalmamızı dayatmaktadır" dedi.

Açılış konuşmasının ardından devam edilen kongrede MYK faaliyet raporuna tartışıldı. Oldukça canlı tartışmalara

sahtne olan bu bölümün ardından, iki YDG'li tarafından Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesinin Almanca ve Türkçe sunumu yapıldı. Dia eşliğinde yapılan sunumun ardından "Düşlerimin misafiri" adlı türkü hep bir ağızdan seslendirildi ve sloganlar atıldı.

Türkiye'den kongreye katılan Yeni Demokratik Gençlik temsilcisi de bir konuşma gerçekleştirdi. Türkiye ve Ortadoğu'daki gelişmeleri aktaran temsilci, artan gençlik mücadelesine dikkat çekti.

Sürecin ancak daha fazla politikleşme ile aşılacağı vurgusunu yapan temsilci, egemenlerin ortak saldırılarına karşı ortak mücadelenin önemine değindi.

İlk günün sonunda MYK tarafından sunulan siyasi perspektif taslağı tartışmalarına geçildi. Raporların okunmasının ardından kongrenin ilk günü sona erdi. İlk gün akşamı Grup Haykırış tarafından bir dinleti gerçekleştirildi.

Marşların ardından halaylarla devam edilen dinletide son olarak Çav Bella seslendirildi.

2. GÜN: "2 yılda bir merkezi kongre yapılacak"

Kongrenin ikinci günü siyasi perspektif taslağına ilişkin gelen önerilerin tartışılması ile devam etti. Yapılan tartışmaların ve MYK temsilcisinin, gelen eleştirilere cevap niteliğindeki konuşmalarının ardından siyasi perspektif yazısı onaylandı. Mali raporun da onaylanmasının ardından Denetim Kurulu Raporu kongreye sunuldu.

Önergeler bölümünde sunulan önerilerden, yılda en az bir merkezi kampın örgütlenmesinin yapılması gerektiği kongre tarafından kabul edildi. 23. Kongre, olağan Merkezi Kongrenin iki yılda bir yapılmasını oybirliği ile kabul etti.

23. Dönem Merkezi Yönetim Kurulu kapalı oy sayımı ile seçildi ve 7 asil iki yedek olmak üzere 9 kişilik Merkezi Yönetim Kurulu belirlendi. 3 kişilik Denetim Kurulu'nun seçilmesinin ardından, 6-7 Nisan'da yapılacak 22. ATİK Kongresine 15 gençlik delegesi seçildi.

Dilek ve temenniler bölümünde söz alan ATİK Başkanı Yılmaz Güneş, Gençlik Kongresini başarılı bulduğunu dile getirdi ve 23. Merkezî Kongre, Yeni Kadın Başkanı Zeynep Şakar'ın yaptığı kapanış konuşmasının ardından sloganlarla sona erdi.

Foruma git, gitme!

27 Aralık 2012 tarihinde İstanbul Üniversitesi'nde düzenlenen "Yeni YÖK Yasa Tasarısına Hayır" forumuna İÜ Rektörlüğünden soruşturmalar yağmaya devam ediyor.

Foruma katılan 2 araştırma görevlisi ve 40 öğrenciye soruşturma açıldı. Forumda bulunmadığı halde bir YDG okuruna da yine foruma katılmaktan ve protesto etmekten soruşturma açıldı!

(İÜ'den bir YDG'li)

Çanakkale YDG'den haberler... Çanakkale YDG'den haberler... Çanakkale YDG'den haberler...

YDG okuru hedef gösteriliyor

1 Mart günü Çanakkale'de Eğitim Fakültesi'nde sivil faşistler tarafından taciz edilen iki öğrenciyi güvenli bir şekilde dışarıya çıkarmak için içlerinde YDG'nin de bulunduğu devrimci ve demokrat siyasetlerle Anafartalar Kampüsü girişine gidilmişti.

ÖGB'nin öğrencileri içeri almamasıyla başlayan tartışma esnasında çekilen bir fotoğraf "türkgundem.com" adlı faşist site tarafından yayınlanmış ve fotoğrafta bir YDG okuru "terörist" olarak işaretlenmiştir. Arkadaşımıza yapılan bu saldırı ile ilgili hukuki süreç başlatılmıştır.

"3 arkadaşın yaralı haberin var mı?"

2 Mart Cumartesi günü Çanakkale KYK Erkek Öğrenci Yurdu'na faşist bir grup tarafından saldırı gerçekleştirildi. Ellerinde demir sopalarla 3 yurtsever öğrenciyi saldırıp 2'si ağır olmak üzere 3 kişiyi yaraladılar. Yaralılarından 2'si ifadeleri alınmak üzere emniyete götürüldü. Bunu haber alan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenciler Emniyet önünde bir araya geldi. Takip amaçlı gönderilen faşistler geri püskürtüldü.

4 Mart Pazartesi günü ilk saldırının yaşandığı Eğitim Fakültesi'nde, aralarında YDG'nin de bulunduğu kurumlar bildiri dağıtımını gerçekleştirmek istedi. Fakat ÖGB farklı fakültelerde olduğumuz gerekçesiyle kit-

leyi almadı. Bunun üzerine Eğitim Fakültesi Anafartalar Kampüsü önünde bildiri dağıtımını gerçekleştirdik ve ÖGB'nin dayatmasını protesto ettik. Ardından Kordon'da buluşarak sloganlarla bildiri dağıtımını yaptık. Buradan İskele Meydanı'na yürüyen kitle yapılan basın açıklamasının ardından eylemi sonlandırdı.

6 Mart Çarşamba günü de Terzioğlu Kampüsü Mühendislik Fakültesi önünde faşist saldırılara karşı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Mühendislik Fakültesi önünde barikat kurulan ÖGB, kitlenin yürümesiyle barikati açmak zorunda kaldı. "Faşist saldırılar artıyor, üç

arkadaşın yaralı haberin var mı?" pankartıyla yürüyen kitle ajitasyon ve sloganlarla ÖSEM (Öğrenci Sosyal Etkinlik Merkezi)'in önüne yürümek istedi. Ancak Fen-Edebiyat Fakültesi'nin önünde ikinci kez ÖGB tarafından kurulan barikatla karşılaştı. Ancak ÖGB ikinci kez barikati açmak zorunda kaldı. ÖSEM önünde gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından eylem marş ve halaylarla son buldu.

Çanakkale polisi ailemizi arıyor!

Çanakkale'de geçtiğimiz haftadan bu yana yaşanan saldırılar ve bu saldırılara gösterilen tepkinin ardından, Çanakkale polisi ailelerimizi arayarak bizi hiç şaşırtmayan bir yöntemi kullanmıştır.

6 Mart sabahı aralarında YDG okurlarının da bulunduğu birçok devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencinin ailesi aranmıştır. Alışık olduğumuz "çocuğunuz yanlış işler peşinde", "yanlış insanlarla arkadaşlık ediyor" vb. söylemler bizleri sindirmeye çalışan polislin bu ezberini tazelemekten öteye gidemeyecektir.

“AÇILIM” SÜRECİNE CHP’NİN UYUMU VE UYUMSUZLUĞU!

CHP’nin Kürt meselesinde nerede durduğu ya da durması gerektiği her daim ilgi konusu olmuştur. CHP’nin devlet içinde kapladığı yer ve özgün ağırlığı özeldir bu konuda hep önemli olagelmıştır. Özellikle “çözüm süreci” denilen ve yoğunlaştırılmış bir şekilde tartışılan 6-7 yıllık dönemde, bu partinin konu üzerindeki tesiri birçok defa açığa çıkmıştır. Süreci kolaylaştırıcı ya da zorlayıcı bir etki oluşturabilmektedir.

Meselenin tarihsel, sosyal ve siyasal özellikleri ile CHP’nin ideolojik ve siyasal kökleri arasındaki çakışma alacağı tutumu bazen belirleyici hale dahi

ve vereceği desteğin önem ve değerine vurgu yapmaktan geri durmamaktadır. Bu yaklaşım sorunun ağırlığına ve önemine işaret ettiği kadar devlet içindeki bütünlüğe ve ortak tutuma da yapılan bir göndermedir.

Üst düzey ortaklık...

Devletin uzun süredir ortak bir konsensüs ve bütünlük arayışı içinde olduğu ve bunun mücadelesinin sürdüğünü söyleyebiliriz. Bu mücadele hem egemen klikler arasında hem de her kliğin kendi içinde sürmüştür. Geline nokta özellikle bölgesel gelişmeler ve Türk egemen

söylenebilir. Bu bağlamda diğer eleştirel yaklaşımlar ve yer yer sertleşen tutumlar bu genel eğilimi gözetmeksizin yorumlanamaz. Aksi takdirde gerçekler ve gelişmeler yerli yerine oturmaz. Bu oluşan çelişmeye karşı alınacak politik tutumu da zaafa uğratar.

Kılıçdaroğlu rüştünü ispatlıyor!

CHP’nin devlet ve İmralı görüşmeleri ile oluşan “uzlaşmacı” ve “barış kokan” havayı “kırletme” ya da süreci sabote etme gibi bir politikası, niyeti ve hesabı var mı? Bizce esas soru budur. Son süreçte K. Kılıçdaroğlu’nun İmralı görüşmelerine, ortaya çıkan tutanaklara ve de Başbakanın milliyetçiliğini masaya yatırmaya çalışarak başlattığı tartışmaya karşı tavrı bu eksende yorumlanmalıdır.

Birinci olarak; Tayyip Erdoğan’ın “her türlü milliyetçilik aygıtımızın altındadır” söylemine karşı “ne münasebet” tadındaki çıkışı ve bu söylemi Rize gibi, Yozgat gibi yerlerde ifade etmeye çağırın tutumu sabun köpüğü niteliğinde bir muhalefettir.

Gününbirlik siyasi çekişmelerin içinde şovenizmi yeniden üretme gayretidir. Bu neviden yaklaşımlar Türk egemen sınıflarının tüm siyasi temsilcilerinin sürekli kullandığı söylemlerdir. Kaldı ki ezilmesi gereken milliyetçiliğin “Kürt yurtseverliği” olduğu ortaklığına da varılmıştır. Ancak bu tartışmada K. Kılıçdaroğlu ne kadar faşist olduğu noktasında rüştünü de ispatlama çabası göstermiştir. Hem Türk şovenizmi yarısında hasmından oy devşirmeye hem de kendi gerici tabanının alkışlarını almaya çalışmıştır. Her fırsatta üretilmeye çalışılan gerici Türk şovenizmi, bu vesileyle de yeniden ve yine kitlelerin bilincine ve ruhuna zerk edilmiştir.

İkinci nokta; geleceğe yatırım olarak yorumlanacak kısmıdır. Özellikle sürecin olası açmazlara, tıkanmalara ve başarısızlıklara mahkum olması durumunda kendi cephesindeki sorumluluğu bertaraf etme uğraşdır. İsrarla Başbakanın tutanaklar üzerine söz söylemesini istemesi, bütün sorumluluğu bugünden onun ve siyasi çizgisinin üzerine yıkma uğraşdır. Bu yaklaşım gelecekteki olası senaryoların birisine karşı siyasi hazırlıktır. Süreçteki tüm gelişmelerin siyasi birer malzeme haline getirilmesinin zemi-

nini yaratma uğraşdır. Hem sürecin sorumluluğundan azami derecede uzak durma hem de hükümete bu sorumluluğu daha fazla yüklemeye hesabıdır. Yapılan muhalefet zaten düşük dozlidir. Süreci sabote etmekten uzak ancak olası olumsuz sonuçlar karşısında payına düşeni en asgari düzeyde tutma yaklaşımıdır.

Üçüncü bir nokta; toplumun çeşitli kesimlerinin endişeyle, şüpheyile ve yer yer tepkiyle yaklaştığı bir meseleyi kendine kısa vadede toplumsal bir desteğe çevirebildiği oranda çevirme mücadelesidir. İhtiyatlı, dikkatli ancak bir o kadar da çapsiz söylemlerle bu yapılmaya çalışılmaktadır.

Dördüncü nokta ise; Kürt Ulusal Hareketi üzerindeki psikolojik savaş yönüdür. Ulusal Hareketin talep ve isteklerinin sınırlarının Türk milliyetçiliği hassasiyetiyle alt düzeye çekilme kaygısıdır. Çokça dile getirilen “Türk hassasiyeti” yumuşak ve örtülü biçimde öncesinden olduğu gibi yine CHP aracılığıyla dile gelmektedir. “Talep ve isteklerinizde makul olun aksi takdirde süreci tıkamak için hazır bekleyen tehlikeler var” mesajının bir de bu biçimde verilmesi söz konusudur.

Sürece uygun muhalefet...

CHP’nin Kürt meselesindeki genel eğilimini, ortaya koyduğu bu neviden tepkilerle görmek mümkündür. AKP eliyle pratikleşen uzlaşma, barış ekseninde Kürt ulusu üzerindeki egemenliğine yeni bir biçim verme sürecine esaslı bir karşı çıkışı söz konusu değildir. Olası başarısızlık karşısında adeta antreman ya da ısınma niteliğindeki bir politik yaklaşım söz konusudur. Bu tutum AKP’nin bugün yaşama geçirdiği Kürt politikasıyla kökten bir karşıtlığı içermemektedir. Zira devletin bir bütün çıkarları şu aşamada buna uygun değildir. Böyle kökten bir karşıtlık, sert mücadeleleri içereceği gibi bu denli kolay ve hızlı ilerleyecek bir sürece de el vermeyecektir.

Türk egemen sınıflarının yıllardır yarattığı “terör”, “bebek katili”, “terörist başı” gibi umacalarla bugün görüşmeler yapması, açıktan masaya oturması ve barışın sağlanması için muhattap kabul edilmesi durumu muhalefette olan faşist partiler için kuşkusuz siyasal malzeme olmaktan kaçamaz. Ancak bu konuda yürütülen muhalefetin içeriği ve tarzı süreci baltalama gayesini taşımamaktadır. **Ki bu niyet ve isteklerle belirlenemeyecek kadar, bütün egemen sınıfların çıkarlarını ilgilendiren, geleceklerini belirleyecek bir meseledir.**

Bu noktada muhalefet biçimi de buna uygun profilde oluşmaktadır. Süreci baltalamaktan uzak ancak gerici alabildiğince diri tutup toplumsal tabanı bu gerici ideolojiden koparmamayı hedeflemektedir.

‘SIKIYSA GİT RİZE’de KONUŞ!’

Kürt meselesinde egemen güçler arasındaki çatlağa paralel ya da emperyalizmin meseleye dair kararlılığına uygun olarak CHP konumlanışını okumak ve yorumlamak gerekir.

getirebilmektedir. CHP’nin ana muhalefet partisi olmaktan kaynaklı gücünden ileri gelen bir tesirden çok özellikle devletin Kürt meselesinde geleneksel ret, inkar, asimilasyon, katliam politikalarının tarihsel olarak yaratıcısı, icracısı, taşıyıcısı gibi bir sembol olması yanı söz konusudur.

Kürt meselesinde egemen güçler arasındaki çatlağa paralel ya da emperyalizmin meseleye dair kararlılığına uygun olarak CHP konumlanışını okumak ve yorumlamak gerekir. Zira bunun ötesinde bir CHP çizgisi oluşamaz. Devletin çıkarının ve emperyalizmin kararlı yaklaşımının karşısında duracak özgün bir siyaset ya da egemenlik tesisi hesabı yapamaz.

CHP’nin Kürt ulusal sorununda aldığı tutum devletin soruna dair bütünlüklü politikasını ne derece oluşturabildiğinin de bir göstergesidir. Örneğin 2009’da “Habur krizi” olarak yaşanan süreçte CHP aldığı pozisyonla, yaptığı propagandayla devlet içindeki dağınıklığı ve farklı eğilimlerin boyutunu ortaya koymuştur.

Her konuda muktedir görüntüsü veren ve halkın deyimiyle “burnundan kıl aldırmayan” Tayyip Erdoğan bile Kürt meselesinde CHP’nin tutumunun

sınıflarının buraya bağladığı çıkarları uzun süredir yakalanmayan düzeyde bir ortaklığa işaret etmektedir. Bu süreç özellikle son 3-4 yıllık dönemde ağır aksak da olsa örgütlenmiştir. CHP’de bu sürece uyumlu olacak bir genel çizgi oluşturmuştur, oluşturmak zorunda kalmıştır. Kuşkusuz devlet içinde de onun çeşitli aktörleri arasında da farklı eğilimler söz konusudur. CHP içinde ise hem muhalefet olmasının yarattığı doğal reaksiyondan hem de klasik Kemalist çizginin temsiliyet rolünden dolayı farklı eğilim ve yaklaşımlar daha baskın ve yer yer de güçlü bir çizgi oluşturabilmektedir.

Devletin son İmralı görüşmelerine dair eleştirel tutumu ve ses tonu yüksek retorikteki karşı çıkışları genel eğilim içinde nereye oturtmak gerekir? Öncelikle CHP’nin bir süredir Kürt meselesinde uzlaşmaya dayalı bir çözüm anlayışını sahiplendiğini, hatta bu konuda AKP’ye “kredi” açtığını biliyoruz. Sorunun çözülmesi için Ulusal Hareketle yürütülecek görüşmelere en azından engelleyici bir yaklaşım içinde olmayacaklarının ifadesiydi bu “kredi”. Bu yaklaşımın CHP’nin esas eğilimi olduğu, sürecin genel özellikleri ve uyguladıkları politika göz önüne alınır

TC'nin hayalleri emperyalizmin sınırlarına çarpmaya mahkumdur

Wikileaks internet sitesi, 2010 yılı sonlarında, aslında geniş kesimlerce bilinen ya da en kötü ihtimalle tahmini güç olmayan diplomatik yazışmaları ifşa etmeye başlamıştı. Olay, ortaya saçılan bilgilerin niteliğinden öte, dünyanın en büyük emperyalist gücünün istihbarat ve teknolojik açıklarını internet bağlamında ortaya koymasıyla daha önemli bir hale gelmişti. İnternet dünyasında deprem etkisi yaratıp, sanal devrim olarak ifade bulan bu ifşaat büyük oranda ABD "gizli" diplomatik yazışmalarını içermekteydi. Söz konusu ABD olunca, onun yeminli uşaklarına ilişkin bilgilerin de artık herkes tarafından ulaşılabilir olması mümkün hale gelmişti.

Dün gizlilik içerisinde sürdürülen görüşme ve icraatların açığa çıkması haliyle bir meşruiyet krizine yol açmıştı. Güç düzeyiyle şekillenen diplomatik ilişkilerin krize girmesi bir tarafa, ifşaat olayı, bu tarz bilgilere konu icraatların kısmen açıkça gerçekleştirilmesini ve bilginin sıradan bir haber olarak yayımlanmasına da yol açmış olabilir.

Wikileaks'in 5.12.2010'da yayımlanan ve 4.12.2009 tarihinde ABD Türkiye Büyükelçiliği'nden Washington'a gönderilen 09ANKARA1725 referans numaralı "SECRET" (gizli) tabir edilen belgeye göre ABD Hazine Bakanlığı Terörizm ve Finansal İstihbarattan Sorumlu Müsteşarı David Cohen, 19-20 Ekim 2010'da yaptığı Ankara ziyaretinde hükümeti, İran'la ticari ilişkilerin durdurulması konusunda uyarılmış, terörün finansmanının engellenmesine yönelik yasa çalışmalarının hızlandırılmasını ve terör tanımının genişletilmesini istemişti.

Cohen'in ilgili ziyareti devam eden süreçte birkaç kez tekrarlanmak durumunda kalmıştı. Zira gönderilen belgeye göre Türk hükümeti adına Cohen'le görüşen Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, kendilerinin terörle 11 Eylül saldırısının çok öncesinden beridir uğraştıklarını; buna ilişkin yasanın (Terörle Mücadele Yasası) halihazırda yürürlükte olduğunu; parlamentonun bütçe görüşmeleri dolaşısıyla yoğun olduğunu ve bu nedenle istenilen yasanın yetişemeyeceğini; İran'la olan ticari ilişkiler ko-

nusunda Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BM-GK)'nin ilgili kararlarına uyacaklarını taahhüt etmişti. Şimşek'in bu, emredileni anlamazlıktan gelme, oyalamacı tavrı daha sonra ABD'yi bir hayli öfkelenmiştir ki, Cohen'in sonraki ziyaretleri açıkça tehdit düzeyine varmıştır.

BM-GK'nin İran'ın uranyum zenginleştirme, yakıt geri-dönüştürme programlarını bahane ederek 2006'dan beridir çıkardığı altı adet karara rağmen üye TC'nin göstermelik de olsa 1929 sayılı son karara yönelik kullandığı "Hayır" oyunu göstermelik olmaktan çıkarmaya yeltenmesi ABD'nin talebini/emrini üst perdeden dillendirmesine yol açmış olabilir. Cohen'in sonraki ziyaretleri tamamen bu konuya odaklanmıştır ki, önceleri İranlı finans kuruluşu Bank Mellat'ın izole edilmesi isteği, kapatılması isteğine kadar yükseltilmiştir. Zira 2010 Haziran'ında kabul edilen 1929 sayılı karar, öncelleri ile benzer yaptırımlar öngörmele birlikte taraf devletlerin aktif önleme yükünü artırmış, nükleer programlarla ilişkisi olsun olmasın İran'la ilişkili ticari faaliyetlerin bitirilmesini ya da asgari düzeye indirilmesini düzenlemektedir. Bugün itibarıyla bu kararlar Rusya ve Çin'in etkisiyle yeterince uygulamaya taşınmamıştır. Türkiye'nin bu etkiden uzak gösterdiği yetersiz tavrı diplomatik baskının artırılmasını koşullamıştır.

Bank Mellat'la ilişkilerin asgari düzeye çekilmesine rağmen bankanın halen faal olması bir yana Başbakan T. Erdoğan'la dünürlükten hisim olan Albayraklara ait Çalık Holding bünyesinde faaliyet gösteren Aktif Bank'ın İran'la yürütülen ticarete yeni bir kanal olarak kullanılması sert uyarılara neden olmuştur. Cohen, son ziyaretinde açıkça Tahran'ın finansal kanallarının kapatılmasını istemiş, Türk muhataplarını yeni kanallar açılmasına mani olma konusunda uyarılmıştır.

Bu vesileyle bir kez daha BM'nin ABD'nin tahakkümünde bir savaş aracı haline geldiği, emperyalizmin geleceği kurtarmak adına hamlelerinden ödün vermediği ortaya çıkmıştır. Türkiye'de ilgili ceza mevzuatında terör, aslında esnek bir tanımla düzenlenip adeta sınırsız bir kapsamda ele alın-

Lübnan-Suriye-İran'dan oluşan Şii hattının en güçlü üyesine yönelik baskının artırılması için verilen talimatlar sadece mali nitelikte hamlelerle sınırlı değilse de bugün önemli bir yer kaplamaktadır.

masına rağmen uluslararası düzeyde uygulanabilirliği yetersiz kalmaktadır. Lübnan-Suriye-İran'dan oluşan Şii hattının en güçlü üyesine yönelik baskının artırılması için verilen talimatlar sadece mali nitelikte hamlelerle sınırlı değilse de bugün önemli bir yer kaplamaktadır. BM-GK'nin İran'a ilişkin kararlarında Türkiye'nin gösterdiği "gönülsüz" tavrı neo-osmanlı hayalleriyle açıklamak mümkün müdür bilinmez ama hükümete organik olarak bağlı sermaye gruplarının büyüme hırslarının bir dereceye kadar etkisinden söz etmek mümkündür.

Türkiye'ye terörün finansmanının engellenmesine ilişkin yasal düzenleme dayatması, fırsattan istifade etmek için elverişli koşullar sunmuştur. Burjuva medya tarafından "büyük darbe" olarak sunulan ABD Hazine Bakanlığı'nın İran'a yaptırım karşılığı PKK liderlerini uyuşturucu kaçakçısı olarak kara listeye almasından birkaç ay sonra yasa tasarısı hazırlanarak meclise sunulmuştu. Tasarı geçtiğimiz günlerde yayımlanarak yürürlüğe girdi. Beklendiği üzere, daha çok uluslararası dengeler bakımından ABD'nin çıkarlarını korumaya dönük bu yasa ilk uygulamasını Kürt Hareketi'ne mali saldırılar gerçekleştirmenin aracı olarak kullanıldı. Savcılık, Van'da faaliyet gösteren on DKÖ hakkında 6415 sayılı bu yasa dayanak yapılarak kapatılma talebiyle dava açıldı.

Cohen'in emri gecikmeli de olsa yerine getirilecektir. Ancak Türkiye'nin kritik pozisyona sahip konumu beklentileri artırmaktadır ki, Cohen'den sonra yeni ABD Dışişleri Bakanı Türkiye'ye gelerek, yeni talimatlarını sıralamış olmalı. Tam da o sırada, Kerry, gelmeden evvel Ankara'da ABD Büyükelçiliği'ne DHKP/C militanı Alişan Şanlı tarafından gerçekleştirilen bombalı eylem TC'nin itibarını fena halde sarsmış olmalı ki, eylem üzerine El-Kaide üyelerinin eylemi kendilerinden birinin yapmış olacağı üzerine yaptıkları telefon görüşmeleri iddia/bahane ve dayanak edilerek Türk polisi tarafından çakma bir El Kaide operasyonu gerçekleştirilerek efendiye hizmet/hediye sunulmuştur.

Kerry, muhtemelen Cohen'in talimatlarını yinelemiş ve İsrail'le ilişkile-

rin düzeltilmesini istemiştir. Türk devleti adına neo-osmanlılık Ahmet Davutoğlu, biraz da iç kamuoyunun gönülünü hoş tutmaya dönük konuşması "çok sert" olmuştur. Mavi Marmara konusunda özür ve tazminat ile İsrail'in 1967 yılı öncesi sınırları çekilmesi taleplerinin müzakere edilemeyeceği belirtilmiştir. Fazlaca cilalanarak sunulan Davutoğlu'nun talepleri makul görünse de o aslında bu dünyada yaşamıyordu, ruhu şimdi ecdadlarının ruhuna yarenlik ediyordu, ya da bizim göremediğimiz başka bir mesele var. Aynı Davutoğlu, daha küçük düzeyde bir toplantıda da hiç savaştan, hiç bir ülkenin sınırlarına saygısızlık yapmadan Türkiye sınırlarının Sultan Süleyman devrindeki gibi genişletileceğini müjdeleyecekti.

Hezeyan içinde sarf edilen bu sözlerin hayalden gerçeğe intikal etmesi kendinden menkul bir saçmalığı haizdir. Zira emperyalizmin çizdiği sınırlar, biçtiği rollerden mütevellit bir dış politikanın hep aynı sınırlara çarpacağı açıktır.

ABD'den Türkiye'ye kritik ziyaret

ABD'li yetkilinin çantasında ne var?

ZAMANLAMAYA DİKKAT!

BM-GK'nin İran'a ilişkin kararlarında Türkiye'nin gösterdiği "gönülsüz" tavrı neo-osmanlı hayalleriyle açıklamak mümkün müdür bilinmez ama hükümete organik olarak bağlı sermaye gruplarının büyüme hırslarının bir dereceye kadar etkisinden söz etmek mümkündür.

Çeteler ve onları besleyenler...

Gülsuyu ve Gülsu Mahallelerindeki çeteler uyuşturucu ve fuhuş yaparak, yaptırarak mahallemizi yozlaştırmaya çalışıyorlar. Çetelerin arkalarında ise onları birer piyon gibi kullanan, öne

süren devlet var ve onlara her türlü desteği veriyor. Ve bu destekle çeteler her geçen gün daha fazla çoğalmakta.

Çeteler (aynı zamanda uyuşturucu

cuyu satanlardır) ve torbacılar genç erkek ve kadınları kendileri nasıl kandırırdıysa, aynı yöntemle kandırarak, yanlarına; aynı bataklığa çekmeye çalışıyorlar. Önce "torba tutturuyorlar", sonra fuhuşa zorluyor ve tetikçilik yaptırıyorlar! Mahalle gençliğimizi;

uyuşturucu, fuhuş, çeteleşme ve tetikçilikten uzak tutmak, yeni demokratik halk kültürünü birlikte oluşturmak için Gülsuyu ve Gülsu Mahallelerinin örgütlenerek mücadele etmesi kaçınılmazdır.

(Gülsuyu'ndan bir ÖG okuru)

Kentsel dönüşüm sihirli değnekmiş de haberimiz yokmuş!

Başbakan Erdoğan ve Çevre ve Şehircilik Bakanı Bayraktar, halkı; "huzur, refah içinde, yaşanılabilir, depreme dayanıklı evler yapacağız" aldatmacasıyla kandırmaya çalışarak esas yapmak istediklerini saklama çabasında.

Mersin: Kentsel Dönüşüm daha doğru bir kullanımla rantal bölüşüm gündemdeki yerini sürekli koruyor. Proje kimi zaman yıkımlarla kimi zaman revize edilen yasalarla kimi zaman da direnişlerle gündeme geliyor.

Ve sahnede yine kentsel dönüşüm, yine rantın siyasi temsilcileri. Bu kez biraz çark ederek biraz tükürdüğünü yalamak zorunda kalarak biraz da kendine has havalarıyla ezilen yoksul halka ağabeylik ablalık yaparak, sırtını sıvazlayarak... Kafalarında sarı, beyaz baretleriyle altlarında dozerlerle ama ağızlarından dökülen bal ile mühendis kılığında karşımıza dikilmeye alıştılar, "gecekondu" kemirgenleri. Kimden mi bahsediyoruz? Tabii ki **Tayyip Erdoğan ve Erdoğan Bayraktar**. Dillerine pelesenk ettikleri kentsel dönüşümü, gittikleri her yere beraberinde götürüp eğitimden işsizliğe tüm dertlerin dermanı, dokunduğunda tüm sorunları çözen sihirli değnek misali halka göstermeye çalışıyorlar.

Başbakan Erdoğan ve Çevre ve Şehircilik Bakanı Bayraktar, halkı; "huzur, refah içinde, yaşanılabilir, depreme dayanıklı evler yapacağız" aldatmacasıyla kandırmaya çalışarak esas yapmak istediklerini saklama çabasında. Bunu anlamak için çok uzağa değil daha geçtiğimiz Temmuz ayında Sam-

sun'da yapılan TOKİ evlerine bakabiliriz. Yine aynı nedenlerden kaynaklı inşa edilen bu evlerde, dere yatağına yakın olduğu için ortaya çıkan ilk selde 13 kişi yaşamını yitirmişti.

Erdoğan Bayraktar 7 Mart'ta Kentsel Dönüşüm ve Çevre Hukuku Konferansı'nda yaptığı açılış konuşmasında "Fakir fukaraya, ihtiyacı olup da ev alacak parası olmayan insanlarımıza ev yapma önceliğimiz var. Buna gayret edeceğiz ve bütün bu imkanlar olanaklar içerisinde yapmak istediğimiz şudur, biz istemeyen hiçbir yerde kentsel dönüşüm yapmayacağız. Çünkü ajitasyon, provokasyon oluyor. Bu işin önüne engel koyuyorlar. Biz de dedik ki gönüllülük, razı olma, başarılı, hazırlıklı belediyeler neredeyse biz orada yapacağız" diyerek, sanki milyonlarca aileyi evlerinden, işlerinden etmeyecekmiş de evi olmayanlara ev dağıtacakmış gibi bir görüntü veriyor. Yine aynı konuşmada kimi çevrelerin hükümet için "bu işi rant için yapıyorlar" söyleminden de rahatsız olduğunu ifade edip böyle bir şeyin olmadığını dillendiren Bayraktar, kentsel dönü-

şüm henüz çiçeği burnundayken söylediği "bu işten hepimiz kazanacağız, 400 milyar bekliyoruz" şeklindeki sözleri unutmuş herhalde.

"İstanbul için mukadder olan bir depremde, hiç kimsenin göz göre göre hayata gözlerini yummasına seyirci kalamayız. Ne yapıyorsak, sizin için, milletimiz için, İstanbul için ve Türkiye için yapıyoruz."

"Yoksulun hep yoksul, zenginin hep zengin kalması üzerine inşa edilmiş bir sistemi, biz bu kentsel dönüşümle birlikte tersine çeviriyor, herkese insanca yaşam imkanını getiriyoruz. Kentsel dönüşümle işsizlik azalacak, ekonomi canlanacak ve inşaat malzemesi üretimi artacak. Teknik müşavirlik sistemi gelişecek" diyen demagojide usta Tayyip Erdoğan ise tüm duyanları, okuyanları hayretlere düşürmüş olsa gerek.

Kentsel dönüşüm projesine "devlet, hükümet ve özellikle de bakanlık olarak sekiz elle sarılıyoruz" diyen Bayraktar'ın sözleri ise sistemin, sürekli olarak bir ah tapot gibi sekiz elle halkın boğazına sarıldığı için hiç de yabancı gelmeyecektir.

Çankaya Belediyesi'nin sanata tahammülsüzlüğü

Ankara Valiliği'nin verdiği "Sanatçıların yalnızca Sakarya Caddesi'nde sanatlarını icra edebilecekleri" talimatıyla hareket eden Çankaya Belediyesi zabıtalari 2 Mart Cumartesi akşamı Kızılay Yüksel Caddesi'nde, sokakta santur çalan bir Kürt gencine saldırdı. Tiyatro oyuncuları 3 Mart günü Karanfil Sokak'ta bu saldırıyı protesto etmek için toplandı. Zabıta Müdürlüğü'ne doğru yürüyüşe geçen Tiyatro oyuncularına ellerinde demir sopalar ve coplar bulunan bir yandan da hakaretler savuran kalabalık bir zabıta grubu saldırdı. Saldırı esnasında ciddi şekilde yaralanan 8 kişi hastaneden darp raporu olarak Emniyet Müdürlüğü'ne şikayette bulunmak istedi. Ancak zabıtalari, daha öncesinden Emniyete başvurdıkları için Tiyatro oyuncuları gözaltına alındı!

Zabıtalariin sokak sanatçılarına uyguladıkları faşist saldırı üzerine, Ankara KESK Şubeler Platformu "emekçi zabıtalari" için yaptığı basın açıklamasında "Tüm Bel-Sen'de örgütlü bulunan zabıta arkadaşlarımız bir saldırıda bulunulmuştur. Tüm Bel-Sen üyesi hiçbir arkadaşımız bilerek ya da isteyerek bu sürecin içerisinde değildir" şeklinde aslında olayın çarpıtılmasına göz yummuştur.

(Ankara'dan bir ÖG okuru)

Pinar Aydınlar suç duyurusunda bulundu

İstanbul: Pinar Aydınlar'ın 03.03.2013 tarihinde aracına kırmızı boya ile çarpı işareti çizilmişti. Aydınlar bu konuya ilişkin 8 Mart günü Çağlayan Adliyesi önünde bir basın açıklaması yaparak suç duyurusunda bulundu.

Aydınlar "bu saldırılara boyun eğmeyeceğim ve direneceğim. Biliyorum ki bu ülkede son söz direnenler söyleyecek" dedi. Aydınlar için yapılan açıklamaya aralarında Munzur Çevre Derneği ve Yeni Demokrat Kadın'ın da bulunduğu birçok kurum destek verdi.

Gülsuyu'nda Halklar Derneği'ne silahlı saldırı

Gülsu ve Gülsuyu Mahallelerinde gitgide azgınlaşan çeteler, mahalle halkından, esnafından haraç toplamaya, hırsızlık yapmaya, korku, tehdit yaymaya ve saldırılarda bulunmaya devam ediyor. Bu kez de 27 Şubat akşamı geç saatlerde Gülsuyu Halklar Derneği'ne polis destekli çeteler tarafından silahlı saldırı yapıldı. Dernekte bulunan iki Halk Cepheli saldırıdan yara almadan kurtuldu.

Saldırının ardından protesto amacıyla, **Partizan**'ın da destek verdiği bir yürüyüş yapıldı. Gülsu Son Durak'tan Fatmahanıma kadar gerçekleşen yürüyüş sonunda kitle Fatmahanıma'da yolu trafiğe kapatarak saldırıyı protesto etti.

(Gülsu'dan Doğan Muhabir)

"Böyle bir ülkede kadınlar günü olur mu?"

414. HAFTA

Galatasaray Meydanı'nda bulunan Cumartesi Anneleri'nin bu haftaki eyleminde ilk sözü alan, İzmir'de 1995 yılında gözaltında kaybedilen **Murat Yıldız**'ın annesi **Hanife Yıldız**, geçtiğimiz günlerde yaşamını yitiren Berfo Kırbayır'ın gözlerinin açık gittiğini belirterek, "Başbakan Erdoğan Berfo Ana'ya söz vermişti oğlunun kemiklerini bulacaktı. Ama anaya verdiği sözü yerine getirmede. Başbakan'ın bizden özür dilemesi gerekiyor" dedi.

415. HAFTA

Cumartesi Anneleri bu haftaki eylemlerini 8 Mart Dünya Kadınlar Günü nedeniyle gözaltında kaybedilen kadınlara adadı.

Eylemde ilk söz alan gözaltında kaybedilen Abdurrahman Coşkun'un yengesi **Mukaddes Coşkun** 8 Mart'a değinerek, "Kadınlar gününüz kutlu olsun derdim ama diyemiyorum. 18 yıldır kaybedilen oğlunu arayan He-diye Coşkun'un ne bayramı ne kadınlar günü var. Ben bizim kadınlarımızın güldüğünü hiç görmedim" diye konuştu.

Mardin'de gözaltında düşük yapan **Yasemin Yılmaz**'ı hatırlatan Coşkun, "Böyle bir ülkede kadınlar günü olur mu? 26 yaşındayım doğuda kadınların güldüğünü görmedim. Artık kimse ağlamasın, evlatlarımız ölsün. Biz o çocukları devlet işkencede öldürsün diye yetiştirmiyoruz" dedi.

Ardıçlı halkı "şefaata ya inşaat" diyenlere karşı

İstanbul: Wan depreminin ardından startı verilen kentsel dönüşüm projesi ile emekçi mahalleler talan edilmek isteniyor. Birçok tarihi doku tahrip edilirken buradan elde edilmek istenen kâr, özel şirketlere aralanan kapı "şefaata ya inşaat" sözüyle açık şekilde anlatılabilir. Talan edilmek istenen emekçi mahallelerden birisi de Esenyurt Ardıçlı Mahallesi. 4 Mart günü yaptıkları eylemle seslerini duyuran mahalle halkı kararlı bir şekilde talana karşı çıkıyor. Özgür Gelecek gazetesi olarak Ardıçlı Mahallesi'ne giderek mahalle sakinlerinden **Hasan Ayhan** ile bir röportaj yaptık.

Hasan Ayhan: Ben 1990'da buradan arsa aldım. Buraya ev yaptığımda etraf boştu. Biz noter senetleriyle aldık arazimizi. Yaklaşık 20 yıldır buraları tapuya çeviremiyorduk. 2010 yılında mahkeme bitti ve biz tapularımızı aldık. Ancak mahkeme bitene kadar buradaki arsalar ve tapular kişilere kaydırılmış. Kaydırılan kişilerin hemen hepsi de ne hikmetse emlakçı.

Biz buranın elektriğini, suyunu, doğalgazını, vergisini her şeyini bu yıla kadar ödedik. Elimizde kağıtları var ödemişimize dair. Ancak bir baktık; arsamızın, evimizin ortakları var. 23 yıldır bizim ortakımız yoktu şimdi nereden çıktı bunlar? Bunları bizim başımıza kim getirdi? Bir de gelenlerin hepsi nasıl emlakçı olabilir? Bir türlü anlam veremedik.

- Nasıl ortak oluyorlar, bunu biraz açabilir misiniz?

- Ben 1990'da bu arsayı aldığımda tek başıma aldım, kimseyle ortaklaşa almadım. Evimi de kendim yaptım. Ama şimdi bakıyorsun ki, 1100 metre-karelik yer, çıkan ortaklar yüzünden 200 metre-kareye düşüyor. Yani notere 1100 metre-karelik yer için para veriyorsunuz. Gökten zembille inen ortaklarla bu arazi gasp ediliyor.

Bir de benim anlamadığım bir şey daha var. Buranın mülki sahipleri çok eski. 1970'te buradan arsa alan var. Ama bakıyorsun ki senin ortağın 25 yaşında. Bu da bir oyunun olduğunu gösteriyor.

- Siz bu durumu nasıl yorumluyorsunuz. Sizce arka planında neler yatıyor?

- Zaten burada toplu konut projeleri var. Buradan rant sağlayacaklar. Bizi soyup soğana çevirip buralardan sürecekler. Bunu yapacak güçleri de var. Her türlü yasa çıkarıldı bu hırsızlar için. Bakanlık bile kuruldu. Bizi Sulukule gibi

kaldırıp atacaklar buradan. Bir de borçlu gönderecekler.

- Buradan rant elde etmek istediklerini söylediniz. Ancak bunu yapabilmeleri için yasal bir dayanakları olmak zorunda. Sizlerin de tapularınız ve senetleriniz var.

- İnsanlar buranın durumunu çözemiyor zaten. Anlam veremedik. Elimizde her türlü resmi evrak var. Kazanmamız yüzde yüz. Avukatlar da böyle söylüyor. Ama belediyeye "hakkınızda dava açacağız" dediğimizde "gidin açın" diyorlar. Kendilerine bu kadar güveniyorlar. Anlayacağınız mahkeme köşelerinde kendilerini garantiye almışlar.

- Belediyenin bölgeye dair bir projesi var mı?

- Buralar bölüm bölüm ayrılıyor tapu numaralarına göre. Belediye buralara site kurmak istiyor. Örneğin 1703 no'lu tapu bölgesinde üniversite kampüsü yapılacak. Bu ana projede duruyor. Ancak projeyi bize açıklamadılar.

- "Sitelere yapılacak" dediniz. Buranın fizibilite çalışması var mı? Yani buranın zemini yüksek katlı mimarilere uygun mu?

- Hayır uygun değil. Buranın zemini yumuşak. Biz evlerimize bir kat çıkacağımızda çıkıp bize "depreme dayanıksız bir zemini var" diyorlar. Ama kendileri burada siteler kuracaklar.

- Bu konuya ilişkin bir görüşme gerçekleştirdiniz mi?

- Yıllardır bu sorun yaşanıyor. Her seçimde gelip bize bunları düzeltileceği sözü veriliyor. Ama hiçbir yapılmıyor. Belediye ile kaç defa görüşme yapıldı, hatırlamıyorum. O kadar çok! Be-

lediye Başkan Yardımcısı Emin Batmazoğlu seçimlerde buraya ilk geldiğinde bize her hane 500 TL getirirse bu işi çözeceğini belirtti. Biz de buna uyduk. Ama bir şey çıkmadı. Bir de Umre'ye gidiyor, dua ediyor. Bizim paramızla gidiyor. Ben söylüyorum; o adam cennete gidecekse beni cehenneme at-sınlar. Buraya cami yaptırıldılar. Burası Alevi mahallesi, mahal-lenin tam ortasına cami diktiler. O kadar para yatırımını buranın halkına değil camisine yapıyorlar. Yeri gelmişken söyleyeyim burada tapular öyle bir satıldı ki şu an yapılan caminin arsasının bile sahibi var.

- Peki ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Bu konuda yapacak tek şey mücadelemize devam etmek. Eylemlerimize devam edeceğiz. Yani devlet bizim gözümüzü gerçekten açtı. Devlet bize diyor ki; ben sizin arsana geleceğim, siz de benimle çatışın ya da gelen ortaklarınızı vurun. Madem devlet baba suç işlememizi istiyor, biz de gerekirse işleriz.

- Son olarak bu mücadele süreci size bir şey öğretti mi?

- Elbette öğretti, her şeyden önce biz kendi hakkımızı aramıyormuşuz. Hakkımı aramayı öğrendim. Bir de insanlara güvenmediğimi gördüm. Meğer ne çok ortak sorunumuz varmış. Küs olduğum insanlarla Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu'nun karşısına çıktım. Hakkımı savundum. Dernekleşmek gerekiyormuş, haklarımızı aramak için.

- Nasıl bir dernek? Adı ne olacak?

- Yani tam olarak anlatamayacağım ama mahallemizde yaşanan tüm mağduriyetleri giderecek bir dernek olmalı. Eşinden dayak yiyen kadın da gelecek, çocuk da. Kavga eden gençler de gelecek... Anlayacağınız mahallemizdeki herkesi üye yapacağız. Diğer mahallelerle dayanışma içinde olacağız...

Karadağ'ın katili aklanıyor!

İstanbul: İstanbul Esenyurt'ta 2009 yılında polisin "dur ihtarına uymadığı" gerekçesiyle katledilen Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) militanı **Alattin Karadağ**'ın Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davasının 10. duruşması 28 Şubat günü gerçekleşti. Duruşma öncesi Adliye önünde biraraya gelen BDSP üyeleri bir basın açıklaması

gerçekleştirdi. Eyleme **Partizan** da destek verdi.

Mahkemede Savcı mütalaası infaz edilen Karadağ'ın "suçlu" gösterilmesi üzerine kurulurken polis Oğuzhan Vural için "kasten ya da kastın aşılması suçlarının oluşmadığını, yapılanın meşru müdafaa olduğunu" söyledi. Mahkeme çıkışında BDSP'liler adliye avlusunda açıklama yaptılar. Karadağ'ın kardeşi söz alarak "artık polis aklama düzene açığa çıktı" dedi.

Gülsuyu'nda kentsel dönüşüm tartışıldı

Gülsuyu Partizan olarak, 3 Mart Pazar günü bir toplantı gerçekleştirdik. Toplantının üç ana başlığı kentsel dönüşüm, çeteleşme ve 8 Mart oldu. İlk olarak kentsel dönüşüm ve birbirinden bağımsız olmayan çeteleşme konuşuldu. Mahallemizin kentsel dönü-

şüme (rantsal paylaşım) karşı epey bir deneyime sahip olması söz konusu. Fakat kentsel dönüşümün sadece kendi mahallemize özgü bir sorun olmadığı, sistemin sorunu olduğunun altı çizildi. Mahallemizin önemli sorunlarından bir diğeri ise egemenlerin

kentsel dönüşüm noktasında toplumsal direnişin önüne geçmek için kimi taktik politika ve çalışmaları olarak getirdiği çeteleşmenin, emek kültürünün yok olmasına, mahalhenin örgütlülüğünü zayıflatmasına neden olmakta.

Bu çeteleşme saldırıları mahalhenin düzenini bozmaya dönük bir politika taşıyor. Asıl yıkımın mahalhenin örgüt-

süzlüğünden doğacağı dile geldi. Kentsel dönüşümden önceki yıkım planı; yozlaşma ve kentsel dönüşüm saldırılarına karşı genel, somut olarak "neler yapabiliriz"i konuştuk. Bir diğer toplantı konumuz 8 Mart oldu. 10 Mart'ta yapılacak miting ve mahallede yapılan çalışmalar aktarıldı.

(Gülsuyu Partizan)

Tekirdağ'da işkence sürüyor

H. Merkezi: Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishane'de bu defa **Sait Demir** ve **Mesut Demir** adlı tutsaklara gardiyanlar tarafından işkence yapıldığı ortaya çıktı. Konuyla ilgili

DİHA'ya bilgi veren **Sait Demir** adlı tutsağın babası **Emin Demir**, tutsakların Kasım 2012'de son bulan açlık grevinin ardından baskıya maruz kaldığını söyledi.

Oğluyla telefon konuşmalarını aktaran baba Demir, şunları söyledi: "Açlık grevlerine girdikleri günden itibaren hapishane yönetiminin işkencelerine maruz kalıyorlar. Çocuğuma çok işkence yapmışlar. İşkenceden dolayı kafatasında şişlikler

oluşmuş. Arkadaşı **Mesut Demir** de aynı işkenceleri görüyor. Revire çıkartmışlar ancak tedavisi yapılmamış. Açık görüş yasak olduğu için ziyarete gidemiyoruz. Endişeliyiz. Verdikleri yemeğin içinde sinek ve kurt çıkıyormuş."

Şehit ve tutsak ailelerimiz mücadelemizin neresinde?

Sınıf mücadelesi içinde toplumun çeşitli kesimlerini örgütlemek için her bir kesimin özgün yanları dikkate alınarak birçok yol, yöntem ve araç kullanılır. Şehit ve tutsak ailelerimizi örgütlerken de onların yaşadıkları sorunları, hassasiyetlerini, kendi özgünlüklerini göz önünde bulundurmak gerekir.

Evladının şehit ya da tutsak düşmesi bir ana-baba için en ağır bedellerden biridir. Bu bedeli ödeyen bir ananın öfkesi, kini kabına sığmaz, taşar. Bizlerin görevi bu öfkeyi, bu kini bilinçle yoğunlaştırıp doğru yere, sisteme yöneltmektir. Şehit ve tutsak ailelerine giderken ödedikleri bedeller, acılı olmaları, duygusal olmaları göz önünde bulundurulmalıdır. Bu durum, örgütlenmede bir yandan avantaj ve kolaylık sağlarken, diğer yandan dezavantaj olabilmektedir. Çocuğunun şehit ya da tutsak olması nedeniyle aile bizi tanımaktadır. Kendimizi onlara anlatmakta, tanıtmakta zorlanmayız. Kimi zaman ise bilinçsizlikten ya da duygusallıktan; aile öfkesini bizlere göstermekte, sonuçtan bizleri sorumlu tutabilmektedir. Bütün bunların bilincinde olarak yaklaşım ailelerin öfkesini olmasın gereken yere, sisteme yöneltmek de yine bizlere düşmektedir. Bu ailelerin öfkelerini örgütleyebildiğimiz oranda güçleniriz.

İşte tam da bu noktada, "şehit ve tutsak ailelerimizi ne kadar harekete geçiriyoruz?" sorusunu sormak gerekir. Şöyle kaba bir hesap yaptığımızda şu ana kadar sadece şehit ve tutsak ailelerimizin sayısı 500'ü bulmaktadır. Bu durum, 500 ailemizin çocuklarının düşünceleri nedeniyle bizleri tanıması demektir. Ancak bizler, şu ana kadar onca ailemizden onların çevrelerinden ne kadarını örgütleyebildik? Ya da şu ana kadar kaç şehit ya da tutsak ailemizle ilişki sürdürdük/sürdürüyoruz? Ziyaret ediyor muyuz? Düşüncelerimizi, politikalarımızı, çalışmalarımızı onlara taşıyabiliyor muyuz? Bütün bu soruların cevabı, bizlerin ailelerimizle olan ilişkilerimizi açığa çıkarmada önemli bir veri olmaktadır.

Ailelerimizle "ilgilenmeyi" sadece onları eylemlerimize, etkinliklerimize çağırarak sınırlı tutarsak, zamanla var olan ilişkilerimiz de kopma aşamasına gelir. Ailelerimizin bizleri, mücadelemizi sahiplenmeleri için öncelikle onlara gitmesini, doğru yöntemlerle gitmesini bilmeliyiz. Şu açıktır ki onca mücadele tarihimiz,

deneyimimize rağmen hala ailelerimizle ilişkilerimiz çok zayıftır. Kuşkusuz ki bu, içinde bulunduğumuz süreçten, örgüt gerçekliğinden bağımsız ele alınamaz. Bunun bir yanı, örgüt sorunu, kadro sorunu iken, diğer yanı ise ailelere yaklaşımda düştüğümüz zafiyetlerdir.

Ailemizi örgütlemek için ne kadar uğraşyoruz?

Birbirine bağlantılı olarak konuyu irdeleyecek olursak; ta gerilere, ilk devrimci faaliyete başladığımız dönemlere gitmemiz gerekir. Kaç faaliyetçi, devrimci olduğunda rahatlıkla kendi ailesini de mücadeleye katma, düşüncelerini onlara da anlatma çabası vermiştir?

Aileleri; hele hele de söz konusu kendi ailemizse, örgütlemek zordur; sabır ister, yoğun emek ister. Belki bıkmadan, usanmadan defalarca aynı şeyleri söylemek gerekecektir. Çoğu aile, söz konusu kendi çocuğu olduğunda duygusal bakar. Her ne kadar bu sistemde, en ufak bir hak almak için bile mücadele etmek gerektiğine inansa da kendi çocuğu katılsın istemez. Çünkü koruma duygusu ağır basar. Bu yüzden kimi aileler, tepkisini kendi çocuğunun söylediklerini ciddiye almıyormuş gibi görünerek, onu dinlemeyerek, hatta korkutarak gösterir. Tartışmaz, sanır ki konuyu tartışmazsa, gündeme getirmezse üstü kapanır.

Böyle olunca, yeni devrimciliğe adım atan gençler, çoğu zaman faaliyetlerini ailelerinden gizlerler. Ailesinin tepkisini göğüslemeyi göze alamaz. Bu daha kolay gibi görünür. Ancak kendini kabul ettirebilmek için tartışmayı, baskı görmeyi, dışlanmayı vs. göze alması gerekir. Bu yol zordur. İşte en başta da böyle ailelerde başlar devrimcilere tepki. Haklı olarak "ailesini bile örgütleyemeyen, düşüncelerini ailesinden gizleyen devrimci olur mu?" diye sorar aile. Oysa bizler, devrimciliği gelip geçici bir şey, dönemsel olarak savunduğumuz bir yaşam biçimi olarak benimsemeyiz. İ. Kaypakkaya yoldaşın deyişiyle "düşüncelerimizi hiç kimse-den gizlemeyiz".

Amacımız kitleleri örgütlemek, devrime seferber etmektir. Çoğumuz

emekçi ailelerin çocuklarıdır. Örgütlenme çalışması yaptığımız, hedef kitlemizdir emekçi aileler. Kuşkusuz bu emekçilerin içine kendi ailemiz de girmektedir. Her devrimcinin ailesini, çevresini örgütlemek, en azından tarafsızlaştırmak gibi bir hedefi de olmak zorundadır. Çok gerici, ikna edemediğimiz ailelerimiz de olacaktır elbette. Ama bunları istisna kabul ederek her faaliyetçinin böyle bir çabaya girmesi gerekmektedir.

Her faaliyetçi, ailesini kazanmak için de uğraştığında doğal olarak bu, genel faaliyete de yansacaktır. Bir devrimci, şehit ya da tutsak düştüğünde, ailelerin önemi bir kez daha açığa çıkmaktadır. Çocuğunu sahiplenen, savunan aile, devlete verilmiş en güzel yanittir.

(Devam edecek) (Bir okur)

"2000'li yıllar 12 Eylül'den beter!"

İstanbul: İHD Cezaevi Komisyonu'nun Galatasaray Meydanı'nda

düzenlediği **F oturmaları**nın 52. haftasında hasta tutsakların durumlarına dikkat çekilerek, tutsaklara yönelik insanlık dışı uygulamalar teşhir edildi. Eylemde Edirne ve Tekirdağ F Tipi Hapishanelerindeki tutsakların gönderdiği, yaşanan hak ihlallerini anlatan mektuplar okundu.

Eylemde ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü Ali Gülmez'in annesi **Selvi Gülmez** bir konuşma yaptı.

Gülmez Ana konuşmasında; "Bu sistem bozuk, oğlum ağırlaştırılmış müebbet aldı. Oğlumun görüşüne eşimle beraber giremiyorum. Başbakan aileler rahat rahat görüşecek diyor ama benim torunlarım bile amcalarını göremiyor" dedi. Gülmez'in ardından söz alan tutsak **Haci Nasır**'ın ağabeyi **İsmail Nasır** konuşmasında kanser tedavisi gören kardeşinin bitkisel hayata girdiğini söyledi.

Bir kölelik tarifnamesi örneği: İŞ MÜKELLEFİYETİ KANUNLARI

*"Her kim ki çalışamaz duruma gele,
Eşeğe bindirilip köyüne gönderile"*

(Dilaver Paşa'nın 1867 tarihli
Nizamnamesi'nden)

Osmanlı'da yukarıdaki sözlerle simgeleşen kölelik algısı; bir bütün toplumsal tarihin, daha doğrusu sınıflı toplumlar tarihinin ağırlıklı kısmında egemen olan bir anlayıştır. Üretimde kapladığın alan kadar yaşama hakkının bulunduğu sömürü düzenlerinin tamamında kölelik; emek sahibi bireyin mülk gibi alınıp satılmasından tutalım da yaşamasının sahibinin kararına bağlı olmasına kadar çok geniş bir yelpazede ve farklı türlerde karşımıza çıkmaktadır. Kendi varlık zeminini milyonların sömürsü üzerinden kurgulayan bir sistem olan kapitalizmde de bu algı; yani "yaşamak için sömürülmek-kol gücünden başka satacak hiçbir şeyi olamamak" hali ile kendi ifadesini bulur.

Ülkemize dönecek olursak da; tüm bu yaklaşımın somut karşılığı, bir yarı-sömürge olarak; çok daha katmerli bir biçimde karşımıza çıkacaktır. Hatta kimi örneklerde olduğu gibi; (Varlık Vergisi, Ermeni Soykırımını sürecindeki çalışma kampları) faşizmle harmanlanan bir içeriğe de sahip olmuştur.

Bu tariflemeyi örnekler nitelikleri ile; 1. ve 2. iş mükellefiyetleri süreçleri; ülkemiz tarihinde zorla çalıştırmanın somut örneği durumundadır. Zonguldak madenlerinde uygulanan mükellefiyet; o dönemki enerji ihtiyacının karşılanması için kömüre duyulan ihtiyacı karşılamak, madenlerdeki olumsuz çalışma koşulları ve düşük ücretlerden kaynaklı işçi bulma sorunlarını gidermek adına; adeta ortaçağın kölelik koşullarının yeniden hayat bulmasına neden olmuştur.

Son günlerde vizyona giren Kelebeğin Rüyası filmi ile birlikte; filme konu olan iki şairin yaşamı üzerinden madenlerdeki çalışma koşullarının ve iş mükellefiyeti uygulamalarının yeniden belleklerimizdeki yeri tazelenmiş ve özellikle Sendikalar Yasası, Özel İstihdam Büroları vb.

uygulamalar ile egemenlerin çalışma hayatına dair saldırılarının pervasızlaştığı bir dönemde hatırlatılması anlamlı hale gelmiştir.

1. ve 2. İş Mükellefiyeti süreçleri nedir?

Tarih kayıtlarını göre Zonguldak ve çevresinde ilk kömür çıkarımları 1848'li yıllara tekabül etmektedir. Savaş ve ticaret gemilerinin, ek olarak birçok sanayi kolunun buhar enerjisi ile çalışır hale gelmesi Osmanlı İmparatorluğu'nun da ilgisini bu bölgeye yöneltmiştir. Maden havzalarındaki çalışma koşullarının olumsuzluğu, bölge halkının ekonomik döngüsünü tarımsal-feodal bir çerçevede sürdürüyor olması Osmanlı Devleti açısından ciddi bir işgücü sıkıntısı yaratmış ve Osmanlı Devleti ise sorunu; madenlerde iş

mükellefiyeti uygulamalarına gitmekle çözüme çabasına girmiştir. Bölge halkına getirilen çalışma zorunluluğu uygulaması ile birlikte; halk adeta silah zoru ile sağlıksız koşullarda çalışmaya mahkum edilmiştir.

Osmanlı'da birçok alanda farklı türleri ile zorunlu çalışma uygulamalarına rastlamak mümkünse de; bunun maden alanında ve bu kadar boyutlu biçimde uygulanıyor olmasının tarihi; 1867 tarihli **Dilaver Paşa Nizamnamesi'**ne dayanır. Nizamname'nin en önemli özelliği zaten uygulanmakta olan zorunlu çalışmayı resmileştirmiş-kurumsallaştırmış olmasıdır. 1923 yılına kadar çeşitli biçimlerde devam eden uygulamalar ile birlikte; Osmanlı'nın kömür ihtiyacını karşılamak için var olan işgücü açığı, bölgede var olan 14 ilçenin halkı üzerinden karşılanmıştır.

Nizamnamenin 21. maddesi gereği Ereğli sancağı dahilindeki 14 kaza halkından yaşları 13-50 arası olan erkekler nüfus kayıtlarından tesbit edilecek, bunların sakat olanları ayrılıp, geri kalanları ücretli iş mükellefiyetine tâbi tutularak ocağa sevk edileceklerdir. Zorunlu çalışma, senede 6 aydır ve çalışma süreleri günlük 10'ar saatlik iki posta şeklinde düzenlenmiştir. Ve bu uygulamaların yürürlükte olduğu süreçle birlikte; öncesinde 30 bin okka olan üretim, 250 bin okkaya çıkartılmıştır.

Maden Nazırı (Bakanı) Dilaver Paşa'nın Nizamnamesi uygulanmaya başlandıktan sonra, zorla çalıştırmaya tepki olarak işçiler maden ocaklarından firar etmişler, Bahriye Bakanlığı da firarları engellemek için mükellef işçileri asker statüsüyle çalıştırmıştır. Hatta 1. Emperyalist

Paylaşım Savaşı sonrası birkaç tertip asker; askere alınmayıp doğrudan madenlerde zorunlu çalışmaya tâbi tutulmuşlardır. Yine buna ek olarak; "Kurtuluş" Savaşı yıllarında da birçok işçi; zorla askere alınmıştır. İlerleyen yıllar boyunca çeşitli biçimlerde sürdürü-

len iş mükellefiyeti uygulamaları; 1923 yılında seferberliğin kaldırılmasına kadar sürdürülmüştür.

İş mükellefiyeti uygulamasının; kelimenin tam anlamıyla en gaddarca biçimi ile uygulanması ise; 1940'ta Milli Koruma Kanunu ile birlikte başlanan 2. İş Mükellefiyeti süreciyle birlikte yaşama geçirilmiştir. 2. Emeryalist Paylaşım Savaşı'nın yarattığı koşullar ile birlikte o zamanki tek parti (CHP) iktidarı; 18 Ocak 1940 yılında çıkarttığı 3780 sayılı Milli Koruma Kanunu ile gerektiğinde kullanmak koşuluyla ekonominin bütününe düzenleme yetkisi istemiştir. Meclis, hükümetin talebini kabul etmiş ve ona sanayi, maden ve diğer müesseselerde neyi, ne miktarda üreteceğini belirleme, bu hedeflere varmak için gerekli çalışma ve değişiklikleri yaptırma, bunları kontrol etme yetkisi vermiştir.

Dilaver Paşa Nizamnamesi'nin omurgası üzerine oturtulan uygulama ile birlikte 2. İş Mükellefiyeti; Zonguldak ve civar maden havzalarında; insan yaşamını ve onurunu hiçe sayar tarzda ve açıktan kölelik koşullarında uygulanmıştır.

Yasanın uygulanmasını takip etmek amacıyla İş Mükellefiyeti Takip Müdürlüğü kurulmuş ve bu müdürlüğe; gerektiğinde çalışacak işçileri tespit etmek, davete uyulmadığı durumda jandarma kuvvetine başvurmak yetkileri tanınmıştır. Bu "askeri zorlama" usulü öyle boyutlara ulaşmıştır ki; Devrek'te madenlerden kaçanları yakalaması için bir askeri tümen kurulmuştur.

Mükellefiyet sadece madenlerde uygulanmamış, yollar ve ormanlarda çalışma koşulları da iş mükellefiyeti çerçevesine alınmıştır. Devletin o süreçte elinde bulunan en önemli enerji kaynağı olan kömür madenlerinin verimli kullanılması adına özellikle artan enerji ihtiyacını gidermek için getirilen zorunlu çalışma ile birlikte; mahkumlar, askerler çalıştırılmış, bölge halkı nüfus kayıtlarından askere çağırılır gibi madenlere çağırılmıştır. Yani faşizmin algısı hiç değişmemekte, bu süreci de "vatan borcu" algısı ile ele almaktadır. Hatta klasik faşist algının çokça başvurduğu bir yöntem olarak; "hayali ve ideal" karakterler yaratılmıştır. "Uzun Hasan" gibi uydurma karakterler kurgulanarak; devletine bağlı, faşizmin çıkarları için ölümüne çalışan adanmış köle profili ortaya çıkarılarak; halk özendirilmeye çalışılmış, maden kazalarında ölen işçiler ise basında sansüre tâbi tutulmuştur.

Milli Koruma Yasası 1948 yılında kaldırılmış olmakla birlikte; çeşitli türleriyle iş mükellefiyeti ve angarya uygulamaları sürdürülmüştür. O dönemle ilgili yapılan bir anlatıdan aktaracak olursak; "1965'te madenciler performans zamlarına isyan ediyor. Yürüyüş yapıyor. Jandarma Kozlu Dispanseri önünde durduruyor madencileri. Kurşun yağıyor üzerlerine. Zonguldak'ta 'olağanüstü hâl' ilan ediliyor. Yüzlerce işçi gözaltına alınıyor" ya da 1957 yılında iş güvenliğinden yoksun koşullarda çalışılan bir madende gerçekleşen grizu patlaması sonucu Dedeoğlu köyündeki bütün erkekler ölmüştür.

Tarihten kısa kısa...

❑ **16 Mart 1978:** İstanbul Üniversitesi'nden çıkan kalabalık bir devrimci ve demokrat öğrenci grubunun üzerine bomba atıldı, 7 öğrenci öldü, 31'i ağır olmak üzere 100'den fazla kişi yaralandı. Bombalı saldırı istihbaratının olaydan 10 gün önce üniversitedeki polis amirliğine bildirildiği ortaya çıktı. MHP milletvekili Mehmet Gül'ün de içinde bulunduğu 5 ülkücü-faşist delil yetersizliğinden beraat etti. Dava zamanasıyla düşürüldü

❑ **18 Mart 1871:** Paris Komünü kuruldu. Komün 72 gün ayakta kaldı. Karl Marks, Paris Komünü'nü "proletarya diktatörlüğü" nün ilk örneği olarak gösterdi.

❑ **21 Mart 1937:** Dersim-Erzincan yolundaki Harçık köprüsü Haydaran ve Demanan aşiretleri tarafından yıkıldı. TC bu eylemi Dersim'e yönelik uzun bir süredir hazırlığını yaptığı katliam için gerekçe yapacaktı.

❑ **21 Mart 1992:** Cizre ve Şırnak'ta Newroz eylemlerine saldıran devlet 57

kişiyi katletti.

❑ **15 Mart 1984:** İngiltere'de maden işçileri ülke çapında bir grev başlattı.

❑ **20 Mart 1971:** Batman'da miting yapan üç bin köylü "Açız" dedi.

❑ **22 Mart 1978:** İstanbul Maltepe'de Hüseyin Cevahir'i vuran emekli Deniz Yarbayı Cihangir Erdeniz, 23 Haziran 1978'de devrimciler tarafından dükkânında cezalandırıldı.

❑ **23 Mart 1996:** Ankara'da öğrenciler harçları protesto etti. Dil Tarih

Coğrafya Fakültesi binasına giren polis, 127 öğrenciyi gözaltına aldı. Polis saldırısında 100 öğrenci yaralandı.

❑ **25 Mart 1988:** TKP/ML TİKKO dava tutsaklarının önderliğinde kazılan tünelle, TDKP ve Devrimci Yol örgütleriyle birlikte 29 devrimci tutsak İstanbul'daki Metris Askeri Hapishane'den firar etti. Bu firar cuntasının karanlık yıllarında devrimci, ilerici güçler ve emekçiler için büyük bir moral oldu.

Evrensel
BakışNKP-Maoist'in
düşündükleri

21. yüzyılın başlarında bütün dünyadaki devrimciler gözlerini Nepal'e çevirmeye başlamışlardı. Öyle ki Parachanda'nın önderliğindeki parti, ülkenin kırlarının yüzde 80'inden fazlasını ele geçirmiş, başkent Katmandu'yu kuşatmaya başlamıştı. Bu süreçten sonra Nepal egemen sınıflarının politika değişikliğine giderek "Parachanda'nın partisiyle" görüşmelere başlamasıyla süreç hepimizin bildiği noktada seyretmeye başladı. Bu süreç aynı zamanda parti içerisinde iki çizgi mücadelesinin de sürdüğü bir süreçti. Bir süre önce öteki çizgi NKP-Maoist'i kurarak ayrı bir örgütlenmeye gitti.

Ancak NKP-Maoist de yeni çizginin görüşlerini kamuoyuna bütün yönleriyle açıklamamış durumda. Bunun anlamı nedir? Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in gidişatından belirli bir rahatsızlığı içeren NKP-Maoist'te söylem ve eylem uyumunu görmek açısından çizginin açıklanması oldukça önemlidir. En nihayetinde kitlelere açık bir şekilde ilan edilen çizgi aynı zamanda kitlelere verilen bir teminat niteliğindedir. Elbette böylesi bir teminatla yetinmek mümkün değildir, esas olanın teminat altına alınan çizginin pratikleştirilmesidir. Bu revizyonistleşen partiden komünist unsurların çıkmasının esas noktasıdır. Ancak çizginin bütün yönleriyle açıklanmamasına rağmen belirli izleri görmek de mümkündür.

Kiran aynen şöyle diyor: "Ne zaman ki koşullar bizi buna mecbur bırakacak, o zaman biz halk ayaklanmasını ya da halk savaşını başlatacağız"* . Halk ayaklanmasının halk savaşıyla eşitlenmesi bir yana, demokratik halk devriminin gerçekleştirilmesi için devrimin içinden geçtiği aşama nedir? Devrim bütün alanlarda gerilerken, halk yığınlarının mücadelesinin örgütlenmesi ister istemez şiddet içerecektir. Nepalli yoldaşlar halk savaşını başlatmaya mecbur olduklarını kavramıyorlar.

Elbette kavram olarak Kiran yoldaş çok doğru bir şekilde, silaha sarılmak da sarılmamak da koşullarla ve halkın çelişkilerini hangi noktada harekete geçirildiğiyle alakalıdır diyor. En azından Nepal devriminin geldiği aşamada bu böyle konulabilir, ancak demokratik devrim tam da silahlara sarılmayı şart koşar, bu noktada Nepal devrimi de içinden geçtiği aşamayı geliştirmek için eninde sonunda silahlı bir mücadele yürütmek zorunda kalacaktır. Hatta NKP-Maoist açısından önemli olan halkın çelişkilerinden yararlanarak Halk Savaşı'nı büyütme. Aksi takdirde Nepal devrimi daha da gerilere savrulmuş olacaktır. Ayrıca da zaten benzer bir pratik hatta duran, revizyonistleşen bir partinin varlığı şartlarında ayırım noktaları keskin bir şekilde konulmalıdır.

Bu noktada Kiran yoldaşın "Halkın hükümetini, mahkemelerini ve ordusunu yeniden hayata geçirecek misiniz?" sorusuna verdiği cevap oldukça düşündürücüdür. Kiran yoldaş verdiği cevapta bunları "hayata geçirmeyeceklerini" söyleyerek, artık eski tarzın uygun olmadığını vurguluyor. Halkın iktidarının kurulmadığı ve bunu sağlamak için halk ordusunun toplanmadığı şartlarda halk savaşını nasıl verecektir? Toprak devriminin engellendiği hatta halka dağıtılan topraklara el konulduğu şartlarda yeni demokratik devrim tam da yeniden toprak devrimini hedeflemek zorunda değil midir? Nepal devrimi geldiği aşamada yarı-feodal düzeni tasfiye etmiş midir ki halk hükümetleri, mahkemeleri ve ordusu hayata geçirilmiyor.

NKP-Maoist'in nasıl bir hatta evrileceğini kaygılarımızı düşmekle birlikte bekleyip göreceğiz. Ancak yukarıda vurguladığımız noktalar revizyonist partiden kopuşun hangi düzeyde olduğuna dair soru işaretlerini derinleştirmektedir.

* "Nepal Komünist Partisi-Maoist'in Başkanı deklarare etti!" (Özgür gelecek internet sitesi)

Papa'nın cennete hazırlığına dair...

Katolik dünyasının ruhani lideri ve Vatikan Devlet Başkanı Papa 16. Benediktus görevinden istifa etti. Papa'nın istifası dünyada, burjuva basında çeşitli tartışmalara yol açtı. Tartışmalar genellikle Katolikleri nelerin beklediği ek-senli olsa da farklı olarak ortaya çıkardığı sonuçlar arasında, hayli "ilginç" olayların da olduğunu söyleyebiliriz.

Hiristiyanlığın üç ana mezhebinden biri olarak Katolikler, Papa'yı İsa yeryüzüne tekrar gelene kadarki vekilli olarak görüyor. Papa'nın kiliseye kabul edeceği veya kiliseden reddedeceği kişiler, Tanrı tarafından da kabul veya reddedilecektir. Kiliseyle barışma, Tanrı ile barışma olarak görülüyor. Öbür yandan ise Katolikler için bu kadar kutsal bir noktada duran Papa'yı farklı olarak örtbas etmekle görevli olduğu sayısız yolsuzluk, çocuklara cinsel istismar ile tanımlamanın daha objektif olacağı kuşku götürmez.

zaların cinsel istismar suçları sayılmayacak kadardır. Bütün bu pislikler ortak yönleri olmakla beraber esasını oluşturmadığını belirtmek gerek. Din egemenlerin, halk düşmanı politikalarını gerçekleştirmesinde adeta bulunmaz hint kumaşı misali bir araçtır. Bu anlamda düzen partilerinin, devlet "adam"larının Papa misali her zaman halka din kardeşliği propagandası yapması elbette tesadüf değil, istikrarlı bir trenddir.

Papa'nın istifası Vatikan'ı aşarak dünyanın gündemine otururken bir kez daha dinin nasıl bir çarkın parçası olduğunu gösterdi. İnsanlığı nirvanaya ulaştırma, kelimelerle tarifi olmayan cennetin kapılarını aralama gibi ortak iddiaların yanında, esas ortak yönlerinin yolsuzluk, sömürünün sistemleştirilmiş hali olduğunu gösterdi. Esas mutluluğu öteki dünyada yaşamayı vaat edenlerin, on milyarlarca dolarlık serveti, tabii vaat ettikleri dünyada da dolar kullanılmıyorsa, kendilerinin de cennete dair pek bir beklentilerinin olduğunu söyleyemeyiz. Kısacası yazımızı ünlü bir söz ile bitirelim "Din, halkların afyonudur"!

Ortaçağ'dan günümüze Vatikan henüz aydınlığa kavuşamadı

Papa yaptığı açıklama ile hem bedenen hem de zihnen sağlık durumunun ağır olmasından kaynaklı 'görevini' yerine getirmesine olanak olmadığını bu nedenle de görevinden istifa ettiğini söyledi. Sağlık durumu ağırlaşan papanın deşifre olan bir banka hesabında 32 milyar dolar olduğu da basına yansımıştı. Papanın bu hesaplarının 20'ye yakın olduğu da basına yansıyan bir başka bilgi. Aynı zamanda birçok kardinalin de benzer hesapları olduğu biliniyor. Anlaşılan dokunduğunu cennete yollayan, vekilliğini Tanrıdan alan bu kişilerin de dünyevi ihtiyaçları var ve üstelik ihtiyaçlarının tutarı birkaç yüz milyar dolar kadar. Papanın Katoliklere tek "hizmetinin" bu olduğunu düşünmek tabii ki eksik olacaktır. Katolik kiliselerinde 4.450 çocuğa papaz ve psikoposların cinsel istismarı olaylarını da unutmamak gerek.

Papa'nın istifa etmesinin sebebi bu olaylar mıydı?

Papa'nın bu kadar dünyevi sebepler nedeniyle istifa etmesi tabii ki de beklenemez. Sonuçta bu tür olaylar ilk defa 16. Benediktus döneminde yaşanmadı. Bu noktada, Papa'nın istifasını açıklarken bir noktada "haklı" olduğunu belirtmekte fayda var. O da görevi kilisenin pisliklerini örtbas etmek olmasına rağmen görevini yerine getirmekte başarılı olamamasıdır. Anlaşılan Ortaçağ Avrupa'sını karanlık kılan Vatikan henüz aydınlığa kavuşamadı. Varlığı karanlık olanın aydınlığa kavuşması da pek mümkün olmasa gerek.

"Din, halkların afyonudur"

Dini, sömürü ve yolsuzluk düzeninin sadece birkaç pratiği teşhir olmuş Vatikan üzerinden kavramsallaştırmak eksik olacaktır. Fazla uzağa gitmeden İslamiyet'in hakim olduğu ülkemizden örneklemek gerekirse, din kardeşlerine sık sık şükür etmeyi öğütleyen Diyanet İşlerinin bütçesi buna örnektir. Egemenlere karşı en ufak gelişen muhalefete dahi, Diyanetin fetvaları buna örnektir. Öyle ki dinle meşrulaştırılan sayısız katliam vardır. Öte yandan dini bütün şihlinin, şeyhlerin, hocaların, siyasetçilerin, ya-

Bulgaristan'da halk meydanlarda

H. Merkezi: Bulgaristan'da halk son bir aydır, kötü yaşam koşullarına ve zamlara karşı eylemler düzenliyor. Varna Belediyesi önünde, kötü yaşam koşullarını protesto ederek 20 Şubat'ta kendisini yakan 36 yaşındaki **Plamen Goranov**'un 4 Mart günü yaşamını yitirmesi üzerine eylemciler strateji değiştirerek meydanlara çadır kurmaya başladı.

Bulgaristan'da Boyko Borisov hükümeti, gösteriler sonrası 20 Şubat'ta istifa etmek zorunda kalmış, ama eylemler hız kesmeden devam etmişti.

Anayasanın değiştirilmesi, parlamentonun feshedilmesi ve milletvekillerinin sayısının düşürülerek dokunulmazlıklarının kaldırılması taleplerini dillendiren eylemciler, Sofya'daki parlamento ile Sofya Üniversitesi arasına kurdukları çadırlarla eylemlerini sürdürecekler.

Parlamentoda hiçbir milletvekilini görmek istemediklerini söyleyen eylemciler talepler karşılancaya kadar meydanlarda eylemlerine devam edeceklerini, çadırlarını kaldırmayacaklarını belirtiyorlar.

İşsizlik AB'yi yine vurdu

AB işsizlik kurumu Eurostat, Avrupa'daki işsizlik verilerini açıkladı. Veriler Avrupa'daki işsizlik oranının önceki yıllara göre ciddi artış içerisinde olduğunu gösterdi. Eurostat verilerine göre, son 1 yılda işsiz sayısının Euro Bölgesi'nde 1 milyon 796 bin artışla 18 milyon 715 bine ve AB'de 1 milyon 763 bin artışla 25 milyon 926 bine ulaşmış bulunuyor.

Yunanistan yüzde 27'lik işsizlik oranıyla ülkeler arasında en yüksek işsizlik oranına sahip ülke oldu. İkinci sıradaki İspanya'da bu oran yüzde 26.2 olurken, Portekiz'de ise yüzde 17.6'ya yükseldi. En düşük işsizlik yüzde 4.9 oranıyla Avusturya'ya ait.

Goodyear işçileri "İşsiz kalmak istemiyoruz"

H. Merkezi: Otomobil lastiği şirketi Goodyear'ın Fransa'nın Dunlop kentindeki fabrikasını kapatarak Çin'e taşınma kararı alması, işçileri eyleme geçirdi. Şirketin 5 yıl önce aldığı ka-

rarı, tüm tepkilerine ve eylemlerine karşın yerine getirmeye çalışmasına karşı çıkan işçiler, fabrika önünde gerçekleştirdikleri eylemde ürettikleri lastikleri ateşe verdi. Fabrikanın ka-

patılmasının işsiz kalmaları anlamına geldiğini söyleyen işçiler, fabrika kapısında barikat kuran polise de renkli boya ve lastik fırlattı. Avrupa'da otomotiv ve metal işkollarında peş peşe hayata geçirilen fabrika kapatma,

fabrika taşıma, toplu işten çıkarma kararları işçi eylemlerinin de yoğunlaşmasına neden oldu. Son 3 ay içerisinde **Ford, Peugeot, Citroen** ve **PSA** gibi şirketler fabrikalarını kapatma ve işten çıkarma kararı aldı.

Filistinli çocuklar hapiste, hapisane direnişte!

SOKAKLAR YANIYOR!

1948 yılında Siyonist İsrail devletinin Filistin'i işgal etmesinden bu yana Filistin halkının direnişi dünya ezilen halklarına deneyimler katmış, ezilenlerin mücadelesine ışık olmuştur. İsrail devletinin tanklarına, ileri teknoloji harikası silahlarına taş atan, Filistin'in çocukları büyüdüler ve bugün İsrail hapisanelerinde de direnişlerini sürdürüyorlar.

İsrail hapisanelerinde 5000'e yakın tutsak bulunuyor. En yaşlı tutsak Lina el Jarboni, Filistinli ve 48 yaşında, 11 yıldır yargılanmadan tecrit altında tutuluyor. Ayrıca hapisanede 18 yaş altı 198, 16 yaş altı 25 çocuk tutsak bulunuyor.

Dört tutsak açlık grevinin 100. gününü geride bıraktı!

Filistinli tutuklulardan İsvi 220, Şeravne 145, İzzeddin ve Kadan isimli tutsaklar ise 83 günden bu yana hapisanelerdeki tecrit koşullarının iyileştirilmesi için açlık grevlerini sürdürüyor. Filistin İslami Cihad hareketi siyasi büro üyesi Nafiz Azzam, İsrail hapisanelerinde yaklaşık 5 bine yakın Filistinli tutsak bulunduğunu, tutsakların eğitim haklarının engellendiğini belirterek, ders çalışmalarının ve sınavlara girme hakkının yasaklandığını duyurmuştu. Gazze Şeridi'nde, 2012

yılıın Mart ayından bu yana hapisanelerde açlık grevi aralıklarla devam ediyor. Avukatları ile görüşmeleri engellenen, aileleri ile görüştürülmeyen, elleri ve ayakları zincirlenen, mahkemeye çıkarılmayan binlerce tutsak dönüşümlü olarak açlık grevi yapıyor.

Bunlardan birisi olan Samir İsvi, 1 Temmuz'da açlık grevine başlamıştı. Yapılan görüşmeler sonucunda açlık grevine 23 Aralık'ta ara veren İsvi, taleplerinin karşılanması noktasında herhangi bir adım atılmaması üze-

rine Ocak ayında açlık grevine yeniden devam etme kararı almıştı. El İsvi'nin kuzeydoğusunda yer alan Kudüs köyünde doğan Samir İsvi'nin Büyükbabası Filistin Özgürlük Hareketi'ne katılan ilk üyelerdendi. Ayrıca büyükannesi ilk İntifada yıllarında şehit edildi. Bu sırada el İsvi'nin annesiyle babası 70'lerin başlarında tutuklama ve gözaltılar yüzünden uzun süre hapisanede kaldı. 1994'te İbrahim-i Camisi Katliamı'nda el İsvi'nin büyük kardeşi şehit oldu.

Dahası katliamın takibinde gelişen olaylarda altı kardeşi de tutuklandı. Açlık grevinin 205. gününden beri Samir el İsvi, vitamin almayı reddediyor. Sadece su ve şeker ile beslenen el İsvi, su ve şeker almayı da bırakacağını açıkladı.

İçeride tutsaklar, dışarıda Filistin direnişte!

Açlık grevinin 220. gününde olan İsvi ve diğer tutsakların direnişine destek vermek için Filistin halkı binlerce kişi ile dışarıda da açlık grevi yaptı. Samir el İsvi'ye müdahale edildiği bilgisini alan halk hapisane önüne yürüyüşe geçerek, yıllardır süren Siyonist saldırılara ve baskılara tepki gösterdi.

Yapılan yürüyüşe İsrail askerlerinin gerçek silahlar ve göz yaşartıcı bombalarla saldırması sonucu 200 Filistinli ve 8 İsrail askeri yaralandı.

"Sessizliği bozan Cuma"*

Filistin halkı çarşamba günü, Filistin direniş tarihinin en uzun açlık greviyle birlikte hayati sınıra giren tutsakları desteklemek için Gazze ve Batı Şeria'da "Friday Breaking the Silent"* şiarıyla yeni bir kampanyanın başladığını duyurdu.

Filistin'in taş atan çocukları, Kürdistan'ın taş atan çocukları, dünya ezilen halklarının direnişini örgütlemeye devam ediyor.

"İberia'nın sahibi çalışanlardır, halktır"

H. Merkezi: İberia Havayolları'nın Britanya Havayolları ile birleşmesinin ardından "yeniden yapılandırma" adı altında 3 bin 807 çalışanın işten çıkarılması kararı alınmıştı. Bunun üzerine İberia işçileri direnişe geçerek, "ayda 5 gün grev yapma" kararı almış, bunlardan ilkinde de 18-22 Şubat tarihlerinde gerçekleştirmişti.

İberia işçileri direnişlerinin 2. ayında 4-8 Mart tarihleri arasında direnişe geçtiler. Grev kapsamında Madrid'deki Barajas Havaalanı'nın T4 Terminali'nde büyük bir eylem düzenlendi.

"British go home" yazılı pankart açan işçiler, "İberia'nın sahibi çalışanlardır, halktır" şeklinde slogan attılar.

İberia Havayolları'nda yaşanan grev, bu şirketten hizmet alan air Nostrum, Vueling ve İberia Express şirketlerinin uçuşlarının da iptal olmasına yol açtı. Çalışanların yaptığı açıklamaya göre grev katılım yüzde 95 dolaylarında seyretti ve ülke genelinde bin 281 uçuş iptal edildi. İptal edilen uçuşların 431'i İberia'ya, 434'ü Air Nostrum'a, 316'sı Vueling'e ve 100'ü de İberia Express'e bağlı oldu. Bu uçuşlardan etkilenen yolcu sayısı ise 40 binin üzerinde.

Afrikalı madenciler madene inmedi

H. Merkezi: Güney Afrika'da geçtiğimiz yaz aylarından itibaren maaşlarına zam ve "insanca yaşam" talebiyle eylem yapan maden işçileri 4 Mart günü kitlesel olarak madene inmedi, greve gitti.

Marikana kentinde bulunan, dünyanın üçüncü büyük platin üreticisi olan Lonmin'in platin madeninde çalışan daha önce 17 Ağus-

tos 2012'de greve giden işçiler koluk kuvvetleri tarafından saldırıya uğramış ve 34 işçi katledilmişti. Bu grevin ardından en kitlesel grev 4 Mart günü gerçekleşti. Yaklaşık 6 bin maden işçisi ocağa inmedi ve maden ocağının önünde 24 saatlik bir eylem gerçekleştirildi.

ANC ile işbirliği içerisinde olan **Ulusal Madenciler Sendikası**'nın yetkisini kaybetmesine neden olan süreç, Maden ve İnşaat İşçileri Sen-

dikası'nı (AMCU) ön plana çıkarmıştı. AMCU tarafından örgütlenen grevde konuşan sendika ve işçi temsilcileri, maden işçilerinin zam taleplerinin tam anlamıyla karşılanmaması nedeniyle bir kez daha greve çıktıklarını söyledi. Yapılan konuşmalarda Güney Afrika polislerinin işçilere ateş açarak saldırması ve katliamlara imza atması sert bir dille eleştirildi ve saldırıların işçileri yıldıramayacağını altı çizildi.

“Fiili, meşru mücadeleye her zamankinden çok ihtiyaç var”

Örgütlenmeye, sendikalaşmaya dönük saldırılar “Yeni Sendikalar Yasası” adı altında devam ediyor. Taşeronlarda çalışan binlerce işçinin sendika üyeliğinin kabul edilmemesi ile işçiler, sendikal mücadeleden koparılmak isteniyor.

Sendikal mücadele alanında “işkolu barajını düşürüyorum” diyerek propaganda ettiği % 1 işkolu barajında gerçekler rakamlarla yüzümüze vuruyor. 10 milyon işçiden sadece 1 milyonu sendikal görünürken yeni yasayla birlikte 92 sendikadan 49’u % 1’lik işkolu barajını aşamadı.

Yine devletin 28 olan işkolu sayısını 20’ye düşürmesi işkollarının iç içe geçmesiyle, daha önce farklı bir işkolunda olan sendika, işkolu diğer işkoluna dâhil olunca üyelerini

kaybetmeme mücadelesine girişecek ve onlarca işçi bir kez daha sendikasız kalacak. Neresinden bakarsak bakalım yasa sistem için, devletin bekâsı için gerekli, işçi sınıfı için; örgütsüzlük, sendikasızlık anlamı taşımaktadır.

Bizler de dayatılan sendikasızlaşmaya, örgütsüzlüğe karşı yükselecek mücadeleye kendi cephemizden bir ses katmak amacıyla çeşitli sendika başkanları, direnişçi işçiler vb. ile röportajlar yaptık.

Yol-İş Sendikası İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı: Erdem Arcan

“Topyekûn bir karşı koyuş örgütlememiz gerekiyor”

- “Yeni Sendikalar Yasası” Yol-İş Sendikası için ne anlama geliyor, önce oradan başlayalım...

- Getirilmiş olan yasadaki önce bence AKP iktidarını tartışmak gerekir, yani son on yılına bakmak gerekir. 2002 yılında iktidara geldiğinde ilk önce özelleştirmelerden başladı. Özelleştirmeler yapıldı, sonra ucuz işgücü yarattılar; kuralısız, esnek güvencesiz, sendikasız, örgütsüz bir yaşam hedeflediler.

“Yeni Sendikalar Yasası” dedikleri emekçilerin sosyal güvenlik haklarını ortadan kaldıran, kapsamlı ve aşama aşama yaşama geçirilen saldırılardır. Örneğin torba yasa, güvencesizliği dayatan bir yasaydı, onu geçirdiler. Yine TEKEL işçileri buna örnektir. AKP küresel kapitalizmin neo-liberal politikalarını uygulama şampiyonu oldu son on yıl içinde. Ülkemizi “ucuz emek cenneti” haline getirdi. Tabii bunlarla yetinmedi. Mücadele eden bütün sendikalara, örgütlere, emekçilere, sivil toplum örgütlerine, meslek odalarına operasyonlarla, uzun süreli tutuklamalarla, baskılarla ülkeyi büyük bir cezaevine çevirdi. Yeni bir çalışma rejimi inşa etti. Bu rejimle 6356 sayılı yasa çıkardı. Yasaya ek olarak iş kolu tüzüğü çıkarıldı.

“Burada sendikalara önemli bir görev düşüyor!”

- Bu yasa nedir, ne değildir?

- Biz barajsız, noter şartısız, yetkisiz, özgürlüklü bir sendikalar yasası isterken öncelikle bunlara bir saldırı oldu. Bu süreçte 12 Eylül döneminde gelen yasaklamalar meşrulaştırılmış oldu. Yasa, sendikal güvenceyi ortadan kaldırdı. Ayrımcılık yarattı, barajlı toplu sözleşmeli düzeni korudu. 12 Eylül döneminin grev yasaklamalarını devam ettirdi. Tamamıyla yasakçı bir yasa olduğu ortadadır.

Bizi en çok ilgilendiren kısmı barajın devam etmesidir. Kademeli olarak 2018’den sonra % 3’e çıkarıldı. Tabii bir de işkolu sayısı 27’den 20’ye düşürüldü. Birçok işkolu birleştirilerek

yapılan yasada % 3 olarak baraj % 10’ların da üstüne çıkmış oldu, örgütlenmeyi zorlaştırdı.

Bizim için durum şu; yeni yasa ile birlikte gerçek rakamlar bizim üye sayımızın 148 bin değil, 32 bin olduğunu ortaya çıkardı. Yani Yol-İş Sendikası, inşaat işkolunda örgütlü tek sendika ama toplu sözleşme yetkisi alamayacak. Yani 1 milyon 480 bin çalışanı olan bir iş kolunda TİS yapamayacak konuma düştü. 2016’ya kadar % 1 olduğu için bir sorun yok ama sonra TİS yapamayacağız.

Taşeron sadece Yol-İş Sendikası’nın sorunu değil. AKP iktidarından önce 300 bin taşeron işçisi vardı, şimdi bu sayı 1 milyon 500 bine çıktı, yani 4 kat arttı. Bir taraftan da taşeronlaşma ve bu taşeronların sendikal mücadeleden koparılmak istenmesi söz konusu. Bizim bu saldırılara cevap vermemiz gerekiyor. Biz hiçbir zaman faşist saldırılara teslim olmadık, mücadelemize devam edeceğiz. Ayakta olmaya, direnmeye devam edeceğiz,

vardık, varız, var olacağız. Mücadele etmezsek mümkün değil, saldırıları durduramayız. Çünkü birileri gibi gücümüzü para babalarından değil emekçilerden alıyoruz.

- Saldırlara karşı mücadele etmek gerektiğinden bahsettiniz. 1980’lerden gelen saldırılara yenileri eklenmekte ve sanki sendikalarda bir sessizlik hâkim, siz bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bunun için sendikalara diyoruz, bürokratik ve diyalogcu anlayışımızı

terk edin, sokakta mücadeleci bir anlayışla emekçileri örgütleyin. Bunun geçmişte örnekleri vardı. “Sendikalar Emek Platformu” vardı, saldırılara karşı birlikte mücadele ettiler, zaman zaman da başarılı oldular. Bugün dağılmış sendikal bir mücadele var. Oysa topyekûn bir karşı koyuş örgütlememiz gerekiyor.

Biz örneğin karayollarında örgütleniyoruz. Şimdi Karayolları Genel Müdürlüğü asıl işçilerin bütün işlerini taşeronlara vermeye başladı. Türkiye’de karayollarında 10 bine yakın taşeron işçisi var. Biz bu taşeronların asıl işini yapan 6 bin işçiyi örgütledik. Bunları sendikal yaptık. Karayolları bunları saymadı. Mahkemelik olduk, 6400 taşeron işçisinin mahkemesini kazandık. Mahkemeyi kazandık ama Karayolları Genel Müdürlüğü bunu hala uygulamadı.

Tüm bunlara karşı Ankara’da kitlel bir eylem yaptık. Binlerce taşeron işçisi Ankara’da taşerona karşı bir araya geldi. Orada gündem oluştur-

duk, Ankara’dan geldikten sonra yine 81 ilde, yerlerde işyerleri önünde basın açıklamaları yaptık. Bu mücadele devam edecektir. AKP iktidarı

çıkarmış olduğu yasalarla makbul sendikacılar istiyor. Diyor ki; “Ben yasaları çıkardım. Makbul görürsen, istediğimi yaparsan sorun yok, yapmazsan seni yok ederim.”

- Yani bu şekilde kendi sendikalarını, yandaş sendika dediğimiz sendikalar yaratmak istiyor.

- Tabii. Bugünkü bürokratik, diyalogcu sendikal anlayış AKP iktidarı karşısında mücadele edemez. Yani Türkiye’deki sendikalar bürokratik ve diyalogcu bir sendikal anlayışa doğru

gidiyor. Bu anlayış mücadeleci bir tavır koymazsa saldırılar karşısında bir şey yapamaz. Evet, dediğiniz gibi bu durum bizim için de geçerli. Bizim en büyük sıkıntımız güvencesiz, örgütsüz bir çalışma rejiminin dayatılmasıdır. AKP iktidarı bunu inşa ediyor ve sendikalar buna sessiz kalıyor. Mücadele eden sendikalar var mı? Var ama yetersiz kalıyor. Bizim çağrımız, bu mücadeleyi birlikte örmemizdir. Türk-İş, DİSK, Hak-İş yani bütün sendikalar bir araya gelerek mücadele etmelidir. Tek bir sendika bu saldırılara cevap veremez. Başarılı olmak için gücümüzü birleştirmemiz gerekiyor.

- Herhangi bir sendikadan resmi bir çağrı var mı? Yani eylem alanlarında, mücadele anlamında örülecek bir süreç var mı?

- Böyle bir gelişme göremiyoruz. Bu gelişmenin tabanın baskısıyla olabileceğine inanıyoruz. Türk-İş’teki olumsuz durum örnek verilebilir. Türk-İş’te yeni bir sendikal anlayışı örgütlemek gerekiyor. Türk-İş’in suskunluğunu, teslimiyetini bozmak gerekiyor. Şu an Türk-İş’te de bu saldırılara karşı, yeni bir sendikal anlayış tartışılıyor, konuşuluyor, bu da bizim için olumludur. Bu yeterli mi? Değil ama olumlu. Bunun için zaten birlikte mücadele etmek gerekiyor.

Bakıyorsunuz, KESK’e saldırıyor, DİSK’e saldırıyor, her muhalif sese saldırıyor, burada onların yanında olmak ve birlikte mücadele etmek gerekiyor. Çağrımız tüm sendikalara, alanlarda emek sömürsüne karşı birlikte mücadele etmeye davet ediyoruz.

"EN BÜYÜK HACK, SOKAKLARI HACKLEDİĞİMİZDE OLACAK!"

H. Merkezi: Son süreçte yaptıkları siber eylemlerle devletin korkulu rüyası haline gelen **RedHack** ile yine onların yöntemini kullanarak internet üzerinden "gizlice" röportaj yaptık.

- **Geniş kamuoyunun, tarihinin daha eskiye dayanmasına rağmen RedHack'i son birkaç yıldır tanıdığını söyleyebiliriz. RedHack kendini nasıl tanımlıyor?**

- Geniş kitlelerin aktif olarak internet kullanımına ve sosyal ağlara dahil olmasına paralel olarak farkındalık da arttı. Belirli çevrelerce çok uzun süredir biliniyor ve aranıyorduk zaten! Biz Marksist çizgide devrimci direnişin siber saldırı ve siber güvenlik unsuru olan, devrim ideali için devletin ve egemen güçlerin bizlere yönelttiği ideolojik aygıtları (medya/dezenformatif internet kullanımı gibi) sistemin kendisine yönelterek mücadele eden sosyalist/komünist devrim neferlerinden oluşan bir örgütüz.

- **Devlet kurumlarına yönelik eylemlerinizi de fişleme, yolsuzluk gibi birçok belgeyle karşılaştınız ve birçoğunu da kamuoyu ile paylaştınız. Bu eylemler sonucunda nasıl bir devlet gerçekliği ile karşı karşıya kaldınız?**

- Devleti yönetmekte olanlar, hükümetme yetkisine sahip ve bu güce yakın duranların komprador duruşlarını bu gizli belgelerde bir kez daha görme fırsatını yakaladık. Elde ettiğimiz tüm belgeleri belli bir sistematik içerisinde yayımlamayı uygun görüyoruz. Gerek devrimci pratiğimizden gerekse hacker etiğinden hareketle "**bilginin kolay ulaşılabılır, şeffaf ve edinilebilir olması**" için verdiğimiz çabaya ve göze aldığımız bedellere değiyor doğrusu. Bu sistematiki "**ellerinde belge var ama yayımlamıyorlar**" diyenlere izah etmek kimi zaman kolay olmuyor. Oysa bunu beyan eden, bunun için mesai harcayan ve bedelleri göze alanlar olarak bizler, bu zamanlamayı da belli bir strateji doğrultusunda yapıyoruz.

- **Hedeflerinizi belirlemenizde etken nedir?**

- Hedeflerin belirlenmesinde 2 unsur belirleyici olmakta: Biri halkın menfaatlerini gözetmeksizin ülke kaynaklarını kişisel çıkar, egemen güçler ve emperyalist işbirliklerinin yararına kullanan kamu birimleri. Bu birimlerin halktan gizlemeye çalıştıkları bilgi ve belgeleri ortaya çıkarmak için yapılan savunmalar. Savunmalar diyoruz, çünkü iddia edildiği gibi bizim eylemlerimiz saldırı değil, zulüm ve baskı karşısında meşru müdafaadır.

Diğer unsur ise orta yerde halka yapılan zulüm, kamu vicdanını yaralayan fütursuz faşist muamelelerdir. Halkın çıkarlarını gözetmeyen bir RedHack eylemi söz konusu değildir. Daha önce pek çok kez dile getirdiğimiz bir konunun altını yeniden çizmekte yarar var: Bizler kişisel beceri ve donanımlarını

şahsi çıkarlar doğrultusunda kullanmaya ahdetmiş bir yapıyız. Eylemlerimiz ezilenlerin yararına endeksli, devrimcilerin koşullarını güçlendirme amaçlı eylemlerdir.

- **TC RedHack'i "Silahlı Terör Örgütleri" listesine aldı. Operasyon yaparak birçok kişiyi gözaltına aldı, tutukladı. Bu korkunun nedeni sizce nedir?**

- "Silahlı terör örgütü" olduğumuz iddiasıyla 25 yıla hala yargılanmaktayız. Son mahkemede ilginç bir durum yaşandı; hiçbir bilişimcinin bilirkışı olmaması, "**RedHack adımızı raporda**

görür" diyerek kabul etmemesi nedeniyle çıkmaza girdi.

Devlet "halkın devlet için varolduğu" ön kabulüyle hareket eder. Oysa biz sosyalist/komünistler için "devlet halk için" vardır. Ve devlet de aynen ütü veya şofben gibi miadını doldurduğunda rafa kaldırılacaktır. Halkını yıllarca horlamış, seçim meydanları dışında yüzüne bakmamış, kolluk kuvvetleri eliyle bin türlü ayrımcılığı ve baskıyı dayatmış olanların kendi silahlarıyla başa çıkamayacağı, yeni bir şeydi RedHack. Önce karşılarında kolaylıkla başa çıkabilecekleri, korkutabilecekleri, yandaş basın ve kurumlar kanalıyla halkla bütünleşmesini engelleyebilecekleri bir yapı var zannettiler.

Oysa halk ilk günden sahiplenip desteklemeye devam etti. Söylemlerimizi pratiğimizle desteklediğimizden emin olduklarında ise tarihe çoktan not düşülmüştü. Yüzlerimizin, sıfatlarımızın hatta bedenlen varlığımızın dahi bizler için önemsiz olduğunu gördüklerinde ise doğal olarak korktular. Çünkü bu ülkenin gerçek devrimcileri hep bu yüzden onları korkutmuştur. Öyle olmasa katledilişinden 40 yıl sonra İbrahim Kaypakaya'nın mezarı başında yakılan ağıttan, bir genç kadının bilgisayarındaki Mahir Çayan, Deniz Gezmiş görselinden bu kadar rahatsız olurlar mıydı?

- **Kuruluş tarihiniz olan '97 18 Mayıs'ın sizin için özel bir anlamı var mı?**

- Her bir direnişin, eylemin devrim tarihinde özel bir yeri olmalıdır ve bedel ödenmiş hiçbir mücadele unu-

tulmamalıdır. Ve elbette 18 Mayıs Anadolu halkları için ne ifade ediyorsa bizim için de onu ifade ediyor. Dijital iletişim platformlarında yürütülen bir "halk savaşı"dır RedHack ve Kaypakaya'nın katledilişinin 24. yıldönümünde kurulması da tesadüf değildir.

- **Devlet internet üzerinden gelişen muhalefete karşı, interneti kendi kontrolünde tutmaya çalışıyor. Buna dair son dönemde attığı adımlar var. Bu adımlar nelerdir? Özelde ise RedHack'e yönelik saldırıları nelerdir?**

- Özellikle yakın dönem twitter ve facebook gibi sosyal ağları geçici ola-

Hack'ten dolayı Türk devletine yardım ettik" demesi olayın vahametini özetliyor sanırız. ABD Ankara Büyükelçiliği'nin Dışişleri Bakanlığını hacklediğimizin ardından RedHack'i resmi olarak kınamasından sonra Twitter, 40 bin takipçili hesabımızı kapattı. Her yerde sansürle karşılaşyoruz. Google, youtube hatta deviantar hesaplarımız bile sansürlendi. Bizleri karalamak için çeşitli web siteleri açıyor, çeşitli tanınmış bilişimciler üzerinden bizler hakkında karalama kampanyası yürütüyorlar, fakat buna rağmen bize olan destek daha da büyüyor. Çünkü sosyal medya kullanımı, eylemleri doğru anlatabilme vb. noktasında uzman sayılırız.

- **Devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerin, ilericilerin interneti geçmişe oranla daha etkin kullandığı söylenebilir mi?**

- Şüphesiz ki çok ama çok daha ileri boyutta örgütlenmeler ve iletişim söz konusu. Fakat yeterli değil, halen internete "öcü" gibi bakan yapı ve kişiler var. Devrimciler tarafından hala sosyal medya etkin şekilde kullanılmıyor. Kapitalizmin cıcaflı ve insanları kendine çeken yapılanmalarına karşı biz devrimciler alternatif olabileceğimiz noktasında çalışmalarımızı yoğunlaştırmalıyız. Zaman ve mekan gözetmeksizin yapılan değerlendirmeler, bilgi ve belge paylaşımı devrimci mücadeleyi bir adım öteye taşımak için kullanılabilir ve kullanılmalıdır. Konvansiyonel mücadele sistemlerini oluşturan, bedel ödeyen hiçbir devrimcinin hatırasının üzerine basmak değildir bu. Çünkü devrim için mücadelede bunların hepsi meşru ve gereklidir.

- **Son olarak, gazetemiz aracılığıyla okurlarımıza ne söylemek istersiniz?**

- Klavye solculuğu söylemi hakkında bir değerlendirmemiz var ve bunu ilk kez Özgür Gelecek okuyucularıyla paylaşmak isteriz. Klavye başından yaptıklarımız ve bilişim teknolojileri üzerinden halka verdiğimiz mesaj son derece açıktır diye düşünüyoruz. Yani **klavyenin gücü** de yadsınmamalı. Diğer yandan bizler de sokakları hackleyerek mücadelenin yanında ve kaçınılmaz olduğunda hemfikiriz. Bu mücadele hem düşünsel hem eylemsel direnç gerektiriyorsa biz bunu RedHack üyeleri olarak halkımız olmadan başaramayız. Yaptığımız eylemlerle ezilen, çilekeş, fedakar halkımıza az da olsa faydamız dokunduysa ne mutlu bizlere... Bizim en büyük hack olayımız, sokakları hacklediğimiz de olacak. O güne kadar durmak yok, savaşılmaya devam.

Özgür Gelecek okurlarına devrimci selamlarımızla... Halk için hack, RedHack! "Durum iyidir çünkü gerçekler devrimcidir!"

Pusulula

Yeniye ulaşmada ısrarlı olmalıyız

Tarihsel her ilerleme büyük fedakârlıkları içerir. Devrim bir yaratma, feda olma eylemidir. Günümüzdeki tarihsel eylem de sömürü ve zulüm düzenlerinin yaratmış olduğu tüm adaletsizlikleri, yolsuzlukları, çürümüşlükleri ortadan kaldırmayı hedeflemek zorundadır. Keza yeni demokratik bir düzenin temellerini atarak en ileri toplumsal düzene ulaşmak için yalnız fedakârca mücadele etmek yetmiyor. Bu fedakârlığa sistem kazandıracak düşünsel ve zihinsel bir değişim de gerekiyor. Yapılacak fedakârlığın boyutunu belirleyecek olan da bu **zihinsel değişimin düzeyidir**. Sürekli yenilenmek, kendimizi aşarak ilerlemek düşünsel boyuttaki değişimden, devrimci militan pratikten bağımsız değildir. Dolayısıyla kendisini aşmaktan söz eden her militanın öncelikle yukarıda altını çizdiğimiz görevleri yerine getirmede samimi bir duruş sergilemesi gerekir.

Bu demektir ki, devrimci militan pratikten yoksun bir aşma, yenilenme düşüncesi sınıf savaşımı açısından bir değer taşımaz. Yenilenmek, mevcut olanı aşmak gerektiği vurgusu yapan herkesin bu söyleme uygun **bir pratik tutum takınmasını** gerektirir. Yeni olarak ortaya konulan her düşüncenin kendine bir tartışma alanı bulmasının yolu da düşünce sahibinin söylemi ile pratiği arasındaki uyumdan geçer.

Yenilenmek, tecrübelerden ders çıkarmak, sınıf mücadelesinde, örgütlü yaşamda kendimize biçtiğimiz misyondan bağımsız değildir. Doğru okumak, doğru anlamak yarına dair yaptığımız planlarda gizlidir. Sözgelimi, hep geçmişe dair konuşan, olumsuzluklar dışında hiçbir şey hatırlamayan bir devrimcinin geleceğe dair de planları olamaz. Bu bakış açısının yön verdiği bir tartışma geleceğe yürümek için geçmişten ders çıkarmayı içermez. Bilakis bu sığ tartışmalarla, gelecek geçmişin "olumsuz" çöplüğüne gömülür. Umut, yerini umutsuzluğa bırakır. Oysa devrim kavgası; süreci doğru okumaya çalışan, yeniye ulaşmada ısrarlı ve kavgayı büyütmede kararlı güçlerin omuzları üzerinde yükselir.

Bugünün zorluklarıyla savaşmak için birey bazında, örgüt bazında böylesi bir şekilleniş yaratmak zorunludur. Yapılacak eğitim çalışmalarına, kurulacak örgütlülüklerle, yürütülecek savaş çizgisine böylesi bir düşünüş ve şekilleniş tarzının yön vermesi gerekir.

Her halükarda sorunların aşılması bir pratiği zorunlu kılar. Bu zorunluluktan yoksun, ortaya konulan tüm söylemler zihinsel bir beyin jimnastiğinden öte bir anlam taşımaz. Dolayısıyla pratikleştirme koşulları olmayan görevleri belirlemekten uzak durmalıyız. Özellikle kararları uygulamada yetersizliklerin yaşandığı dönemlerde daha hassas olunmalıdır. Çünkü yerine getirilmeyen her görev, mevcut geriliklere ve olumsuzluklara kan taşımaktadır. Sorumluluk bilincinin zayıflaması, iç disiplin ve devrimci otoritenin sarsılması, örgütlülük ve örgütsüzlük arasındaki farkı da silikleştirir.

Tüm bunlar bize devrimci otoritenin tesis edilmesi, disiplinin oturtulması, örgütlü olmanın farklılığının sağlanmasının, halka ve devrime hizmet etme politikasında **derinleşmekten, militanlaşmaktan** geçtiğini gösteriyor.

Ezilen yığınların devrimci çağrılara, örgütlülüğe karşı ciddi derecede kaygı ve güvensizlik taşıdığı bir dönemde yürütülen tüm devrimci faaliyetin zorlukları daha da artar. Bu zorlukların aşılması için öncelikle bu tereddütlere ve güvensizliklere yol açan nedenler doğru bir tarzda analiz edilmelidir. Bu analiz üzerinde belirlenen öncelikli görevlerin yerine getirilmesi için de sabırlı olduğu kadar kararlı, güncel görevleri göz ardı etmeyen ama her şeyi uzun vadeli bir plan dahilinde ele alan bir bakış açısı olmazsa olmazdır.

Bu gerçeği öncelikle kavganın öznesi olan militanların doğru kavraması gerekir. Uzun vadeli, sabırlı ve titiz çalışma da ancak böylesi doğru bir kavrayış üzerinde hayat bulur. Yetersizliklere vurgu yapmada samimi olan herkesin bunları giderme pratiği içinde de yer alması gerekir. Yetersizliklerin nedenleri de ancak bu pratikle birlikte daha doğru anlaşılacaktır. Değiştirme sürecine katılan değişir de. Eleştirileri daha yapıcı ve sorumluluk yüklü olur. Dahası değişim ancak bu tarzda bir yönelim içine girmekle sağlanabilir.

Örnek bir Partizan: DAVUT KIRMAN

Savaşımızın uzun yolunda nice kadrolara, nice militanlara, nice taraftarlara ihtiyacı tükenmeyecektir. Ve parti tarihinde kadroların, militanların yanısıra, parti taraftarlarının da partiye-devrime olan sarsılmaz güvenlerinden dolayı ödediği bedel, gösterdiği fedakarlık azımsanmayacak değerdedir. Bu emekler partiye önemli kazanımlar sağlamıştır. Davut Kirman yoldaş böyle bir parti taraftarıdır. Halka, partiye, devrime güvenin; bir taraftarın devrime sunacağı katkının ne kadar boyutlandırabileceğinin sembolü olmuştur. Davut Kirman yoldaş bir taraftar olarak parti kadrolarının, değerlerinin herşeyin (kendi canının dahi) üzerinde tutularak korunmasının sembolü olmuştur.

Davut Kirman yoldaş sistem içinde yozlaşmaya yüz tutmuş tüm değerlerin koruyucusu olmuştur. Maddiyatın tüm değerlerin üzerinde tutularak insanı esir almasına karşı durmuş, halkın çıkarı için partiye tüm olanaklarını seferber etmekten geri durmamıştır... Davut Kirman aslen Artvinli olup Gürcü milliyetlendendi. Gençlik dönemlerinde (80 öncesi) DY çevresinde yer almış, 80 sonrası parti ve gerilla savaşları ile tanışmaya başlamıştır. Türkiye Kürdistanı'nda çalıştığı dönemlerde DY ve diğer devrimci örgütlere destek vermekten geri durmamıştır.

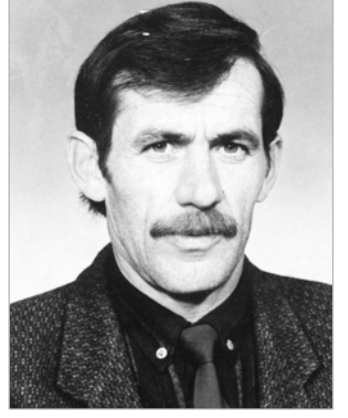
Nitekim zaman zaman PKK'nin yürütmüş olduğu silahlı mücadeleye de olanaklarını sunmuş, bizzat kendi arabasıyla dağa çıkış-

larda yardımcı olmuştur. Bu dönemde düşman tarafından baskı görmesine rağmen yürüdüğü çizgiden asla ödün vermemiştir. Daha sonra parti ile ilişkileri sıklaşmaya başladığı gibi DY'nin izlediği süreçten dolayı soğumaya başlamıştır. Tayini Nevşehir Şereflikoçhisar'a çıkmış ve oraya yerleşmiştir. Bu dönemde PP'nin önderliğinde gelişen Nevşehir Hapishanesi'nden özgürlük eylemi gerçekleştirilmiş ve Parti ondan olanaklarını sunmasını istemiştir.

O bir an bile tereddüt etmeden yaklaşık 15-16 firariyi aylarca tanıdığı kitle ilişkilerinde barındırmış ve hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak onların her türlü ihtiyacına koşmuştur. Bunu ailesinden dahi saklamıştır. Çünkü düşman firarilerin fotoğraflarını Şereflikoçhisar'da tek tek gösterip her yerde müthiş bir takip başlatmıştır.

O ise üzerine düşeni layıkıyla yerine getirmiş, bunu asla kibirlenecek bir davranış olarak göstermemiştir. Bu dönemden sonra onunla görüşen yoldaşların düşman tarafından engellenmesiyle kısa bir kopukluk olmuştur... 95-96'da tekrar kurulan ilişkilerde sağlığından çok şey kaybettiği belli oluyordu ama partiye ve devrime olanak sunma noktasında hiçbir şey kaybetmediğini gördük.

Bedenen epey zayıflamış ve şiddetli ağrılar çektiği bir dönemde kardeşinin rahatsızlanması üzerine kardeşi ile birlikte hastaneye gidiyor. Doktorlar onu da muayene etmek istiyorlar.

Ve görüyorlar ki vücudundaki kan ünitesi normalin çok çok altında yani ölümle yaşam arasında çok ince bir çizgide bulunuyor.

Ama bu dönemde bile gerek istihbarat gerek evinin kapısını sonuna kadar açmak kısacası sanki "*ben artık gidiyorum ama daha verebileceğim çok şey var*" demek istiyordu. Gerillanın kış sürecine hazırlandığı bir dönemde kırsal alan ile ilişki kurmak için vasıta ihtiyacı duymuştuk. Kendisine durumu aktardığımızda bize bunu sormamıza bile gerek olmadığını, arabanın aynı zamanda partinin olduğunu söyledi. Hatta olayın ciddiyetini bildiği için bir aksilik durumunda "*size bir şey olmasın, isterse arabayı bırakın gelin*" demişti.

Hastalığının onu günbegün kemirmeye başladığı bir dönemde düşmana esir düşmüş ama teslim olmamıştı. O böyle bir dönemde dahi bir serzenişte bulunmamış, şehit düşen yoldaşlarının acısını yüreğinde hissetmiştir. Davut Kirman yoldaş tüm ezilen halkların devrim yolunda dost ve düşmanı birbirinden ayırma sürecinde saflarını belirleyen örnek bir taraftar olarak mücadelemizde yaşayacaktır. (Bir yoldaşı)

KAUGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Emin Uğurlu; Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken **27 Mart 1982'de** Almanya'da geçirdiği trafik kazasında şehit düştü.

Veysel Yıldız; Yüreğini Proletarya Partisi'ne adanmış bir Partizan olan **Veysel Yıldız**, Kürt milliyetlendendi. Bir bankada müstahdem olarak çalışıyordu. 12 Eylül AFC dönemini de yaşamış ancak devrimle bağlarını asla koparmamıştı. 28 Mart 1982'de Malatya'da gözaltına alındı. Yoğun işkencelere rağmen ser verip sır vermedi. Düşman onu 31 Mart 1982'de işkencede katletti.

Mustafa Yahşi; 1956 Kars-Susuz doğumlu olan Mustafa Yahşi, Susuz Öğretmen Okulu'ndan mezun oldu. Proletarya Partisi'nin 74'lerdeki ilk ilişkilerinden olan Yahşi son derece girişken, yaratıcı ve halkla diyalogu iyi olan bir Partizandı.

2. Konferans'tan önce gençlik faaliyetine atandı. 1980 Nisan operasyonunda gözaltına alındı. Gördüğü işkence sonucu iki böbreği zedelenmiş, vücudu tamamen şişmişti. Hapishanede de tedavi edilmeden tahliye edildi. Sonraki süreçte 3-4 defa böbrek nakli yapmasına rağmen 1987 yılında hastalığa yenik düşerek yaşamını yitirdi.

Veli Hanoğlu; 1955 Dersim doğumlu olan Hanoğlu, 1971'de öğrenci olarak Almanya'ya gider. Madende çalışırken Proletarya Partisi'yle tanışır. Kısa sürede gelişerek o dönemde yurtdışına hakim olan PDA'ya karşı aktif mücadele yürüten yoldaşlarıyla birlikte hareket eder. 1973'te kurulan Duisburg Türkiye İşçiler Derneği'nin kurulmasında aktif rol oynar. 1976 yılında İngiltere'de sosyal faşistlerle yaşanan kavgadan dolayı illegal duruma düşer. 1977 yılında daha aktif faaliyete katılmak için Türkiye'ye döner. 1980'de tutsak düşer. 1986'ya kadar Elazığ ve Malatya Hapishanelerinde kaldıktan sonra tahliye olur. 1992'de geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirir.

YANLIŞIN ELEŞTİRİSİ DOĞRUNUN KEŞFİ GERILLA SAVAŞI VE DEVRİMCİ ELEŞTİRİ

Diyalektik materyalizme hakim olunmadan ve onu kullanmada ustalaşmadan gerilla savaşında ve eleştiri silahında gelişim sağlanamaz. Eskiye (sömürü ve baskı sistemine) ait olan yaşamın ve düşüncenin yıkılması için gerilla savaşına ve devrimci eleştiriye ihtiyaç vardır.

Savaşçı bir örgütün gelişimine süreklilik ve ivme kazandıran, ona savaşma gücü ve kararlılık sağlayan, büyüterek kurumsallaşmasına hizmet eden en önemli etmen nedir diye sorarsak büyük bir çoğunluk bu soruya **"savaşta ısrar ve kararlılık"** yanıtını verir. Doğru, ancak bu yanıtın eksik olduğunu belirtelim. Savaşçı bir örgüte süreklilik ve gelişim kazandıran sadece onun savaşta kararlılığı ve ısrarı değildir; bunun kadar ona gelişim gücü ve dinamizmi kazandıran **eleştiri** silahıdır.

Gerilla savaşı ve eleştiri silahının benzer ve ortak özellikleri vardır. İkisinin de hem yıkıcı hem de yapıcı bir yanı vardır. Gerilla savaşının hem yıkıcı hem de yapıcı özelliği vardır. Bir yandan yarı-feodal, yarı-sömürge yapıya ait tüm kurumları ve ilişkileri yıkıp parçalarken diğer yandan proletarya önderliğinde halkın demokratik iktidarını onların öz yönetimlerini kurmaya, inşa etmeye çalışır. Bu iktidar aygıtları başlangıçta kendi içinde bir yetersizliği, eksikliği barındırır da süreç içinde adım adım kendisini değiştirerek, yenileyip gelişir.

Keza eleştiri silahının da hem yıkıcı ve hem de yapıcı özellikleri vardır. İkili niteliği ve ikili yanı vardır. Neyi yıkar? Neyi inşa eder? Burjuva ve küçük burjuva ideolojisine ait olan düşünce, fikir, anlayış, yaklaşım ve davranışları yıkar. Gizlenmeye saklanmaya çalışılan burjuva ve küçük burjuvaziye ait olan her türlü düşünce ve yaşamı deşifre eder, açığa çıkarır, ona karşı mücadele ederek onu alt etmeye çalışır. Aynı zamanda proletaryaya ve emekçi halka ait olan düşünce ve yaşamı inşa etmeye, kurmaya ve yaşatmaya çalışır. Onu her türlü saldırı ve tehlike karşısında korumaya, savunmaya ve yaşatmaya çalışır.

Gerilla savaşı yürütme iddiasında olan bir örgüt savaş ve eleştiri sorunlarına muazzam önem verir/vermelidir. Bu iki silaha ve yapı malzemesini doğru ve özüne uygun tarzda kullanması için **diyalektik materyalizme** ihtiyaç duyar. **Diyalektik materyalizme hakim olunmadan ve onu kullanmada ustalaşmadan gerilla savaşında ve**

eleştiri silahında gelişim sağlanamaz. Eskiye (sömürü ve baskı sistemine) ait olan yaşamın ve düşüncenin yıkılması için **gerilla savaşına ve devrimci eleştiriye** ihtiyaç vardır. Bu iki vazgeçilmez silah eskinin düşmanı, yeninin dostudur. Doğru ve yerinde kullanılmadığında her ikisi de işlevsiz bir ağırlıktan da öte ne niyetle olursa olsun kullanana da, amaca/hedefe de zarar verir. Doğru yerde, doğru zamanda, doğru hedefe karşı kullanmak yani ustalaşmak temel görevdir. Bunu başarmak için her pratikte ve düşüncede yoğunlaşmak gerekir. Her bir eleştiri ve savaş pratiğini en ince detayına kadar inceleyip analiz edip devrimci sonuçlar çıkararak, uygulamada yetkinleşmek gerekir.

Gerilla savaşının gelişimi, yaygınlaşması ve kurumlaşması için ideoloji-politika-örgüte duyulan ihtiyaç kadar bunları pratiğe ustaca uygulayacak bilinçli ve inançlı insana yani savaşçıya da ihtiyaç duyulur. **Gerilla savaşını sürecin ve anın ihtiyaçlarına uygun tarzda uygulayacak, pratiğin örsünde ona şekil ve yaşam kazandıracak olan savaşçıdır.** Bilinçli ve inançlı insandır. Bu zorlu ve yoğun emek isteyen işin başarıyla gerçekleşmesinin anahtarı insandır. Savaşçıdır. Eğer bu savaşçı, küçük burjuva ideolojisinin, yaşamının ve alışkanlıklarının etkisi altındaysa savaşta başarı elde edemez. Savaşçının düşünce ve pratiğinde tereddüt ve kaygı, ikilem

ve korku varsa o asla savaşamaz.

Eğer savaşçı, bilinç ve duygu dünyasında burjuva ve küçük-burjuvazinin etkisinde kalırsa düşman kadar kendi içindeki (düşünce-duygu-alışkanlık) düşmana karşı da bilinçli ve iradi savaşmazsa asla savaş alanında tutunamaz. Savaşçı sürdürmez ve düşmanı alt edemez, devrimin politik görevlerini başarıyla yerine getiremez.

Her şeyde olduğu gibi her savaşçı ve militanda da ikili yan vardır. Proleter-devrimci yan ve küçük-burjuva yan. Bu iki taraf karşı karşıya savaşır. Bu savaşta üstünlüğün proleter yana geçmesi için geçmişten, eskiden güçlü kopuş gerekir. Bunu sağlayacak en

önemli silah ise devrimci eleştiridir. Buna yaşamsal ihtiyaç vardır. **Devrimci eleştiri bir uyarı, bir dikkat çekme, farkına vardırma hareketi ve eylemidir.** Savaşçı içindeki düşmana karşı sürekli ve sistemli bir şekilde savaşmak zorundadır. Bunu gevşettiği, aksattığı yerde o bünyede küçük-burjuva düşünce, alışkanlık ve yaşam yer bulmaya çalışır. İçindeki düşman yani küçük-burjuvazi büyüdükçe dışındaki düşmana karşı savaşma azmi isteği ve kararlılığı azalır ve zayıflar.

Çünkü kendi içindeki burjuvazi onu savaştıracak güçten yoksun bırakır. Onu engelleyen, bağlayan bir rol oynar. Burjuvazi hemen her fırsatta her pratikte onu içten kuşatmaya, zaaflarının tutsağı durumuna düşürmeye çalışır. İçteki burjuvazinin büyümemesi üstünlük sağlanması için devrimci eleştiriye yani devrimci eğitime ihtiyaç vardır. **Devrimci eleştiri aynı zamanda devrimci bir eğitim rolü oynar.** Uyarı ve uyandırma eylemidir. **Dikkat çekme farkına vardırma hareketidir.**

Devrimci eleştiri, savaşçının bilinç ve hareket dünyasındaki burjuvaziye karşı açık bir savaş ilanıdır. Bu görev diyalektik materyalizmin yasalarına, kural ve ölçülerine göre yapılır. Bu görev sürekli, bir an olsun ertelenip, gevşetilemez, yumuşatılmaz. Devrimci uyarı ve dikkat çekmeyi kısaca devrimci eğitimi kabul etmeyen, buna kapalı olan asla savaşamaz. Gerilla savaşının politik görevlerini yerine getiremez. **Savaşçı kendi içindeki burjuvaziyi sürekli ve sistemli bir şekilde alt edebilmesi için devrimci bilince ve savaş örgütüne ihtiyaç duyar.** Devrimci bilinç yani sınıf bilinci, yani savaşma bilinci olmadan düşman alt edilemez. Yüzyılların alışkanlık gücüne onu ideolojik ve politik etkisine karşı savaşmak kolay değildir. Buna karşı üstünlük sağlamak için proletaryanın sınıf ve savaşma bilincine ve onun maddileşmiş örgüt gücüne ihtiyaç vardır. **Proleter ideoloji ve örgüt olmadan savaş kazanılmaz.** Bu ideolojinin ve örgütün gücünü aktif ve etkin kılacak yegane silah ise devrimci eleştiridir. **(Dersim'den bir Partizan)**

Kâr hırsıyla yaşamı, insanlara zindan eden egemenler; hız kesmeden yoluna devam ediyor. Her gün insan yaşamının farklı alanlarını çıkarları doğrultusunda rant alanına dönüştüren egemen sistem katliamı, baskıyı, asimilasyonu kendilerine adeta meslek edinmiş durumdadır.

Egemenlerin ülkemizdeki yüzü olan AKP hükümeti ise sahiplerinin yolunda kendinden emin bir şekilde ilerlemektedir. Temsil ettiği sınıfın yüzünü kızartmadan görevlerini eksiksiz bir şekilde yerine getirmektedir. Yaşamın her alanını, temsil ettiği sınıflar için rant alanına çevirmeye çalışan AKP bir yandan da doğaya el atmış durumdadır.

Tabiat Kanunu olarak bilinen "Tabiatı ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Yasa Tasarısı" bugünlerde meclis gündemine girecektir. Halkın, demokratik kitle örgütlerinin, yaşam savunucularının, çevrecilerin tepkisine rağmen hazırlanan tasarı, şimdiye kadar yapılmış korumadan en yoksun düzenleme olarak ifade ediliyor. "Doğanın talan edilmesinin yasallaşması" anlamına gelen tasarı metninin tamamında doğanın korunmasından çok egemen sınıfın

çıkarları için kullanımının önündeki engellerin kaldırılmasına yönelik hükümler var.

Şöyle bir göz attığımızda gözümüze ilk çarpanlar dahi bu tasarının esas amacının ne olduğunu göstermektedir. Taslaktan çıkarttığımız şu alt başlıkları iyice irdeleyip, inceleyelim ve bu sorulara yanıt arayalım. Bu taslak kimin için çıkarıldı? Doğanın korunması için mi? Yoksa rant alanlarını daha rahat kullanmak için mi?

Koruma-kullanma dengesi!

Yasa tasarısında geçen "Koruma-kullanma dengesi" ifadesi, doğa kaynaklarının kullanılmasını amaçladığının bir göstergesidir. Ülkemizin doğal değerlerinin "sürdürülebilirlik" adı altında ekonomik faaliyete açılması, doğa kaynaklarının özel kişi ve şirketlerin daha kolay kullanımı için hazırlandığının net bir ifadesidir. Ülkenin dört bir yanında termik santral, HES vb. projeleri faaliyete geçirmeye çalışan egemenler; önlerindeki engelleri bu tasarıyla kaldıracaktır. Yani patronlar istedikleri şekilde doğayı çıkarları doğrultusunda katledebileceklerdir.

Rant alanı mı var? Engel kalkmalı = AKP!!!

Üstün kamu yararı!

Tasarı'nın 8. maddesinde "Üstün kamu yararı" ifadesi yer almaktadır. Bu ifade ile istedikleri yerde "yatırım, kalkınma, geliştirme" gibi aldatıcı projelerle doğal alanlara zarar vererek, rant alanları yaratacaklardır. Ayrıca 8. maddenin 4. bendinde yer alan "çevreye yarar" ifadesine dayanarak madencilik, enerji, sanayi, tarım, turizm gibi doğaya zarar verebilecek pek çok yatırım kolaylıkla gerçekleştirilebilecek. Yani işlerini kolaylaştıracak bir tasarı daha hazırlamışlardır.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı!

AKP hükümeti kendisine muhalif olan, kirli politikalarına karşı duran kesimlere olabildiğince tahammülsüzdür. Saldırarak susturup yok etmeye, tasfiye etmeye yönelik hareket etmektedir. Bu tasarıyla Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tek başına son sözü söyleyebilecek bir konuma getirilmektedir. Yani istedikleri gibi "at koşturmak" için önlerindeki tüm engelleri kaldırmaktadırlar.

Milli Parklar Kanunu yürürlükten kaldırıldı

Tasarı'nın 57. maddesinde, "2873 sayılı Milli Parklar Kanunu yürürlükten kaldırılmıştır" deniliyor. Milli parklar Kanunu'nun ortadan kaldırılmasının esas nedeni ise önlerindeki son engeli de temizlemek içindir. Bu vesileyle önlerinde engel olan Milli Park Kanunu da ortadan kalkmış olmaktadır. Açılan davalarda bazen;

HES'lerin durdurulması için Milli Parklar Kanunu önemli bir yerde duruyordu. Bu vesileyle birçok HES projesi durdurulmuştu. Artık bu tasarıyla patronların işi mahkemelerde daha da kolaylaşacak. Önlerindeki son engel de böylelikle kaldırılacak.

Yukarınarlı baraj istemiyor

H. Merkezi: Devlet Su İşleri (DSİ) tarafından Samsun-Vezirköprü'ye bağlı Kurudere bölgesine yapılmak istenen baraja karşı çıkan Yukarınarlı köylüleri, 2 Mart günü eylem yaptı. Sondaj çalışmasını durdurdu.

Kurudere bölgesine yapılması planlanan sulama barajına Yukarınarlı Köyü halkı karşı çıktı. Köylüler köy meydanındaki cami önünde biraraya gelerek eylem yaptı. Köylüleri 2 kilometre uzaklıkta yapılacak sulama barajı için sondaj çalışmasını durduran köylüler baraj yapılmasını istemediklerini belirtti. Barajdan faydalanamayacaklarını ifade eden köylüler, baraj yapıldığında arazilerini sulayamayacaklarını söyledi. Eylemin ardından sondaj çalışmaları sonlandırıldı.

Köylülerin 2B isyanı büyüyor!

H. Merkezi: Antalya'da köylülerin 2B isyanı sürüyor. Arazilerin satışı konusunda rayiç bedellerini yüksek bulan köylüler, 1 Mart günü Antalya-Kemer karayolunda eylem yaptı. Kolluk güçlerinin saldırısı ile karşı karşıya kalan köylüler direnişe geçerek karayolu üzerinde oturma eylemi gerçekleştirdi.

Oturma eyleminin ardından polis barikatına doğru yürüyüşe geçen köylüler ile polis arasında çatışma çıktı. Çatışmada birçok polis yaralandı. Yaşanan çatışmanın ardından köylülerden

Emine Özcan bir açıklama yaptı. Arazilerinin dağda bulunduğunu, ancak Konyaaltı ilçesinde olduğu için değerliymiş gibi gösterilerek daha fazla bedel istendiğini belirten Özcan, "Yıllardır buralarda yaşıyoruz. Arazilerimize biçtikleri değer gerçek değil. Bu fiyatları biz karşılayamayız. Bu nedenle tepki gösteriyoruz, eylem yapıyoruz. Sesimizi duymalarını istiyoruz, bu konuda bir an önce çözüme ulaştıracak düzenleme bekliyoruz" dedi.

Yeşilovacık ÇED toplantısını yaptırmadı

H. Merkezi: Mersin Yeşilovacık belde-sinde yapılmak istenen ÇED toplantısı yöre halkı tarafından engellendi. Termik santralin yapılmasını istemeyen Yeşilovacık halkı, toplantının yapılacağı yere gelerek eylem yaptı. Şirket yetkililerini protesto eden halk, Mersin Nükleer Karşıtı Platform'la birlikte toplantının yapılmasını engelledi.

Toplantının yapılamaması üzerine jandarma ve polis halka saldırdı ve birçok kişinin yaralanmasına neden oldu. Eylem sırasında 3 kişinin gözaltına alındığı, gözaltındakilerin daha sonra serbest bırakıldığı öğrenildi. "Yetkililer" in toplantının yapılamamasına rağmen "ÇED toplantısı yapıldı" şeklinde tutanak tutması ise durumu hazmedemediklerinin bir göstergesi oldu.

Kanarya'da kentsel dönüşüm saldırısı

Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun'un 2'nci maddesine göre, Bakanlar Kurulunca Küçükçekmece Kanarya Mahallesi'nin "riskli alan" olarak ilan edildi. Çoğunluğu T. Kürdistanı'ndan zorla göç ettiri-

len Kürt halkından oluşan Kanarya mahallesinin yoksul halkı ellerindeki tapularıyla sokağa atılacak.

Eylemlerin eksik olmadığı ve mahallede yaşayan Kürt halkının oldukça politik olduğu bölgenin hedef seçilme-

si Çevre ve Şehircilik Bakanı Erdoğan Bayraktar'ın muhalif bölgelerin temizleneceği anlayışına da denk düşüyor.

Devletin bu saldırısına karşı mahalle halkı da sessiz kalmıyor. Topladıkları dilekçeleri Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü'ne veren mahalleliler, mahallenin riskli alan ilan edilmesinin "rant-

sal dönüşüme" bir gerekçe olduğunu düşünüyor. Dilekçelere bir yanıt alamayan mahalle halkı, Küçükçekmece Belediye Başkanı Aziz Yeniay'ın halk toplantısı yaparak "kimsenin mağdur edilmeyeceği" yönüne söz verdiğini ve ancak burada oturan insanları "işgalci" ilan ettiğini dile getirdi.

"Bizi buradan çıkarmak isteyen kim olursa olsun; TOPRAĞIMIZI SAVUNACAĞIZ!"

İzmir: 2-B yasaının geçmesi ile birlikte, Türkiye'nin birçok yerinde olduğu gibi; İzmir'de de orman köylüleri, ormanlarının yasa ile birlikte rant alanı haline getirilmesine karşı tepkili. Son süreçte İzmir-Bornova civarındaki Orman köylüleri 2-B yasa ile birlikte ormanlarının; dönümü binlerce TL'den belirlenen rayiç bedelleri ile ellerinden alınmasına ve rant alanı haline getiriliyor olmasına karşı eylemdeydi. Geçtiğimiz hafta gerçekleşen traktörlü eylemleri polis ve asker engelleren; Cumartesi günü eylemde ise gaz bombaları kullandı. Biz de Özgür Gelecek Gazetesi olarak, 2-B ile rant alanı haline getirilmek istenen köylerden biri olan **Yakaköy'e** giderek; Köy azası **Savaş Yücel Erim** ile bir röportaj gerçekleştirdik.

- Basına yansıdığı üzere; geçen günlerde 2-B yasına yönelik bir protesto gerçekleştirdiniz. Yasanın etkilerini ve yaptığınız protestoyu biraz anlatır mısınız?

Savaş Yücel Erim: 2-B yasa 1982 Anayasası ile çıkmış bir şey. Bundan öncesinde de köylülerden "ecr-i misil" dediğimiz bir kullanım bedeli alınıyordu. Bir de Özal zamanında bu yerlerin satılması gündeme gelmişti ancak o zaman CHP'den gelen itiraz ile birlikte kapandı konu. Bugüne gelindiğinde ise AKP yeniden gündeme getirdi konuyu.

Bizim köyümüzde ise birkaç problem var bu yasa ile ilgili. İlk olarak; bizim eski tapularımız var, Cumhuriyet tarihli. Ek olarak; 1937-1938'den itibaren bu yerlerin kullanıldığına dair vergi kayıtlarımız da var. Yine 1935-1964 tarihleri arasında değişen zamanlara ait de tapular var. (Bu arada 1937 tarihli, zeytinlik ve bağların tapularını gösteriyor...)

Son 3 senedir ben bu yerlerin "Orman Vasfını Yitirmiş Hazine Arzisi" olmadığını ispat etmeye çalışıyorum. Bir kere; zeytin bir orman ağacı değil ve bu arazilerde en genç 100 yaşında olmak üzere; 400 yaşına kadar zeytin ağaçları var. Zeytin ağacının olduğu yer tarım arazisidir ve burada insanlar kullanmaktalar bu yerleri.

Onu da geçsek; bu araziler 1. dereceden doğal sit alanı. Ama sadece İzmir-Manisa karayolunun sağ tarafı. Yolun diğer tarafında da aynı orman, aynı eğim, aynı toprak yapısı var ama orası sit alanı değil; burası 1. ve 2. dereceden sit alanı. Ve köyümüzün % 90 arazisi hem 2-B hem de

1. dereceden sit alanı.

Orman köylüsü zaten Türkiye'nin en fakir tabakası, ova köylerinden çok daha fakir bizim köylerimiz. Bizim buradaki rantın en önemli sebebi şehire olan yakınlığımız. Bornova'ya 13, İzmir merkeze 20 km. mesafede. Bu nedenle de cebinde parası olan "tuzukuru"ların gözü var burada. Bir de burasının Turizm Kalkınma Bölgesi ilan edilme gibi bir durumu var.

Gösterdiğim tapuların olduğu yerler şu an 2-B. Bu tapular Osmanlı'dan kalma olsa; "o devlet başkaydı, bu devlet başka" diyebilirlerdi ancak bu tapularda Türkiye Cumhuriyeti yazıyor. 1. derece doğal sit alanı olduğu için; bize deniyor ki; tapularınızı veremeyiz. Mesela benim tarlam 22 dönüm ve dönümüne 60 bin TL deniyor.

- Peki geçen gün Belkahve'de yapılan eylemden biraz bahsedermisiniz? Hangi köyler vardı orada?

- Yakaköy, Çiçekliköy, Karaçam, Beşyol ve Ulucak'taki üç mahalle ve Kuyucak köyleri topladık ve bir organizasyon yaptık. Köylülerle geçen hafta Perşembe günü sabah traktörlerimize binip yollara düştük. Ellerimizde dilekçelerimizle önce Çevre ve Şehircilik Müdürlüğü'ne sonra da Konak'ta bulunan Milli Emlak Müdürlüğü'ne gidecektik. Ancak polis yarı yolda önümüzü keserek müdahalede bulunacağını söyledi. O eyleme basının biraz ilgisi vardı. Eylemden bir hafta önce köyde bir basın toplantısı düzenlemek istedik ancak hiç kimse gelmedi.

Bizler hedefimize ulaşmak için devam edelim dedik ve Cumartesi günü bu sefer Ankara yolundan gitmeyi planladık. Cumartesi günü protestoda ise önceden haber aldıkları için Ulucak'ın bütün giriş ve çıkışlarını tutarak yığınak yaptılar ve yoğun şekilde biber gazı kullanarak saldırdılar bize.

- 2-B yasa tarımı nasıl etkiliyor?

- Şu anda durum muallakta olduğu için; insanlar meyvelere ilaç atmıyorlar. İlaç atma zamanı gelmiş olmasına rağmen köylüler bekliyorlar, ne olacak diye. Yarın bir gün, çıkıp gelip, o tarla senin değil derler korkusu ile insanlar tarlalarına gitmeden oturuyorlar köyün kahvesinde.

Bu bölgede zaten güçlü bir üretim yok. Genel verimsiz topraklar ancak; atadan-dedededen kalma olduğu için, burada doğup büyüyen in-

sanlar terk etmek istemiyorlar. Çok eski bir yerleşim yeri burası. Osmanlı zamanında Manisa merkezi bir yer ve burası tam yol üstü. Ek olarak ise Rum köyümüz eskiden buralar. Mesela bazı tapularda Rumca isimler var.

- Peki köylülerin eylemi sürdürmek için bir planı var mı?

- Tabii ki hak arama faaliyetlerimiz devam edecek. Gerçekleştirdiğimiz basın açıklamalarında söylemlerimize dikkat ediyoruz. Köylüyü polis-asker ile karşı karşıya getirip ezdirmek istemiyoruz. Sonuçta polis ve asker orantısız güç kullanırsa; köylü ezilecek. Bizim derdimiz kavga etmekten ziyade hakkımızı istemek. Bizim derdimiz basının dikkatini çekerek, onun aracılığı ile siyasilere de dikkatini çekmek, sesimizi duyurmak.

Bugün AKP İl Başkanı ile görüştük. Onlar da; Vali, Defterdar, Milli Emlak Müdürleri, Çevre ve Şehircilik İl Müdürü, Orman Bölge Müdürü ile bir toplantı yapacaklarını belirterek bize dönüş yapacaklarını söylediler.

- Bilindiği üzere; orman köylülerine yönelik 2-B üzerinden bir rant süreci işlerken, benzeri bir süreç de Kentsel Dönüşüm Yasası ile şehirlerde işletiliyor. Sizce bu iki durum arasındaki bağ var mıdır?

- Kesinlikle böyle bir bağ var. Özellikle bizim burada; son bir iki yıldır köy muhtarlarına ve azalara; buraya gelen insanlar, "burada alabileceğimiz yerler var mı, 2-B yasa çıktı, köylülerden alamayan olursa..." deyip kart bırakıyorlar. Rant dediğimiz hikaye burada bu biçimde işlemekte.

Uygulayabilirlerse planları şu; Sit alanı olmasından kaynaklı biz burayı satın alamayacağız. Bize başka yer gösterecekler. Biz oraya gideceğiz. Sonra SİT'i kaldırıp buraları satarak, turizm bölgesi haline getirecekler.

Burada fabrika falan olmaz da; burası en çok da bu orman sayesinde güzel ve köylüler bugüne kadar ormanlarına hep sahip çıktı, hep korudu. "Keçi yasak, ormana zarar veriyor" dediler, keçiyi yok etti köylü. Eskiden onbinlerce keçisi varmış buralıların, şimdi 50-60 tane çıkmaz.

Burada bir yangın çıktı mı hepimiz koşuyoruz. Yangın söndürme aracına destek olmaya, hortumunu tutmaya. Ama devlet yöneticileri bu kafasıyla giderse; köylüler ormandan da nefret eder, gidecek yeri yurdu olmadan kalır. Bu durumda da buralar değersizleşir.

- Şu an ülkenin birçok yerinde çevre katliamları var. Barajlar vb. uygulamalarla su ticarileştiriliyor, ağaçlar kesiliyor rant için...

- Mesela bizim köyün alt kısmında taş ocakları var. Taş ocaklarının olduğu bölgedeki Yakaköy arazileri 2. derece sit alanı. Oranın 2. derece sit alanı olmasının sebebi ise taş ocaklarının yaptığı başvuru. Biz müracat ediyoruz devlete, kabul etmiyor. Ancak taş ocakları cayır cayır çalışıp ağaçları kesiyor. Buna rağmen onlara 2. dereceden mücadele var ama bize yok.

2. derece olduğu zaman sit; satış yapabiliyorsun. Şimdi burası 1. derece doğal sit alanı olduğu için Milli Emlak satış yapamıyor. Hani 60-80 bin TL arası para istiyor ya dönümü için; bu parayı versek bile bize tapu veremiyor. Bize söyledikleri şu; "Siz bu parayı yatırın, burası sit alanı olduğu için biz size başka yerden yer gösterelim." Yani nerede ellerinde boş yer varsa oradan yer gösterecekler. Böyle bir saçmalık olur mu? Benim babannemin mezarı burada, onun yanı da bana rezerveli. Öleceksem de burada ölürüm.

- Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Son olarak eklemek istediğiniz şeyleri alıp, bitirelim isterseniz röportajı...

- Biz insan gibi yaşamımıza devam etmek istiyoruz ve bu köyden başka yere gitmeye de hiç niyetimiz yok. İster alabileceğimiz rayiç bedeline getirsinler, ister tapularımızı kabul etsinler, isterlerse bizi buradan kovsunlar; buradan sadece cenazelerimiz çıkar. Biz, bizi buradan çıkartmak isteyen kim olursa olsun, toprağımızı savunacağız.

Yazar olabilmek için kaç zaman öğrenim görmek zorundayım?

Gazetemizin 52. sayısında, güzel ve başarılı bulduğumuz "Yaratıcı Yazarlık Atölyesi" içeriğini ele alan yazıya biz de buradan bir destek sunalım istedik.

Evvla John Howard Griffin'in "Bir gecede yazar olan genç adam" başlıklı makalesinden aktarmak istiyoruz.

"Yapıtları yayınlanan birçok yazar gibi ben de sık sık yaratıcı yazarlık sınıflarında ve konfe-

ranslarda ders veriyorum. Bu sayede birçok umut veren yazar adayıyla tanışma şansı buluyorum. Doğal olarak, dürüstçe cevaplamaya çalıştığım birçok soruyla karşılaşıyorum. Beni en çok şaşırtan sorulardan biri "Yazar olabilmek için ne kadar süreyle öğrenim görmek zorundayım?" sorusu oluyor. Bana kalırsa en iyi öğrenim, deneyimdir. Oysa deneyimin ciddiyeti, ya unutuluyor ya da dışlanıyor. Deneyimden bahsettiğim şey, bir yerden bir yere gitmek ya da bir aşktan bir aşka koşmak değildir. Söylemek istediğim şey, yaşanılan her şeyden bir deneyim kazanmaktır. Deneyim, bir yazar için zihinsel bir davranıştır. Yaşamın en küçük bir anıyla ilgili serüven yaratma yeteneğidir. Belki de çoğu yazarda eksik bir yandır ve eminim ki geliştirilebilir. Belki size bunu en iyisi on sekiz yaşındayken yaşadığım bir olayı anlatarak açıklayabilirim.

Fransa'nın Tours kentinde küçük bir çatı katında yaşayan bir öğrenciydim. Kıştı. Bir öğleden sonra, Kirsten Flagstad'ın, Tristan ve Isolde adlı gösterisi için Paris'e geleceğini öğrendim. Tek bir gala olacaktı ve bir arkadaşım mutlaka izlemem gerektiğini söyledi. Para durumumu gözden geçirdim ve hesap yapmaya başladım. Üçüncü mevkide yolculuk yapıp, en ucuz bileti alırsam, gösteriyi izleyecek kadar para ayırabilecektim. Ancak yiyecek ve yatacak için param kalmayacaktı. Bu, Paris'e gitmek, bir günü geçirmek ve köprü altında uyumak anlamına geliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Maceracı olmaktan uzak biriydim ve bu yolculuk düşüncesi beni oldukça korkutmuştu. Ancak eğer gitmezsem, tüm yaşamım boyunca pişman olacağımı biliyordum. Gitmeye karar verdim. O gece başıma gelenler, serüvenin ne olduğunu anlamam için yeterli olmuştu ve büyük olasılıkla benim bir yazar olmam da bu serüvenin sonucuydu. Aslında benim yaşadığım bu deneyim gibi, sanırım Dante'den, Hemingway'e kadar birçok yazar da serüvenliliğin etkisiyle yazar olmuştu. Onların bu entelektüel serüvenleri, çalışma masasında en yalnız anlarında bile kariyerlerini etkilemişti.

Serüvencilik, yalnızca serüven or-

tamlarında bulunmak değil, bizim göremediğimiz bazı anları da serüven haline getirmektir. Bir deneyimi, neyin serüven haline getirdiğini anlatabilmek için, on sekiz yaşında Paris'te geçirdiğim o geceye dönmek yararlı olabilir. Operada gösteri muhteşemdi. Soğuk ve dondurucu bir gecede, yabancı bir kentte, cebimde geri dönüş biletimden başka bir şey olmadan kalmak zorundaydım. Yürümeye başladım. Tam vazgeçmek üzereyken, sokakta bir adam gördüm ve evsiz birinin nerede uyuyabileceğini sordum. Bana nehir kıyısında Notre Dam tarafından on üçüncü yüzyıldan kalma Cour de Rohan adlı bir yer önerdi. Buranın yoksullar ve evsizler için olduğunu, kapılarının asla kapanmadığını ve kimse tarafından rahatsız edilmeden merdiven altlarından birinde uyuyabileceğimi söyledi(...)

Çevreme bakınca, birçok şey benim için yeniden değer kazanmaya başladı. Üzerinde gezindiğim zeminin sert ve soğuk olmasından onun yedi yüzyıl önce ne ilginç olaylara tanıklık ettiğini düşündüm. Belki de günahkarların ya da azizlerin gezindiği bir zemindeydi. Yaptığım tek şey, bakış açımı değiştirmektir. Hala zavalı bir durumdaydım ama bunun önemi yoktu. Çevremde gördüğüm şeylere yeni değerler kazandırmaya başlamıştım. İşte serüvenci bir insanla, monoton bir yaşam süren arasındaki fark buydu.

Gerçek bir yazar, her şeyi gözlemleyen bir insandır ve özellikle de kendisiyle ilgili şeyleri gözlemler. Eğer ölümü çok yakınında yaşıyorsa ya da biten bir evliliğin trajedisindeyse, tedirgin edici ya da ilginç olaylarla karşılaşılırsa, bunlar onu zenginleştirecek, bir şeyler öğretecektir. Çoğumuz çok güvenli hayatlar yaşıyoruz. Oysa yazarlar için yaşam sürekli bir eğitim olmalıdır. Yazar, yaşamın her saniyesini anlamlandırmayı öğrenmelidir. Goethe, "Yetenek, yalnızlık içerisinde biçimlenir, karakter ise yaşamın akışı içerisinde. Karakter yetenekle birleşince meyvesini verir" der. Bir daha yağmura yakalandığınızda, yağmurun ne kadar rahatsızlık verici olduğunu düşünmeyip, farklı gözlemlerle bakmalısınız.

İlk bakışta insanın kendisini gör-

mesi bir yanılsamadır, ancak kendini bilme, tutku daha iyi yazmayı sağlar. Bunlar yazarın doğru kaynaklarıdır. Edebiyat tarihçisi Maxwell Geismar'ın vurguladığı gibi, "bu dönemin romancılarının gerçek sorunu çağından kaçmaya çalışmaktır." Deneyimleriyle kendilerini geliştirmek isteyen

yazarlara tam bir dürüstlikle günlük tutmalarını öneririm. Bir günlüğe duygularını, sorunlarını, tepkilerini, düşüncelerini, tutkularını, düşlerini yazmaları deneyimlerini dile getirmeye yardımcı olur."

Yazar her ne kadar bu alanda ders ve konferanslar vermiş de olsa, en nihayetinde, önemli olanın insanın kendi deneyim ve tecrübelerinin oluşturduğu noktasıdır. Yazarın yaşadığı dönemin ne çok eski ne de yakın bir zaman kapsamadığını biliyoruz. Fakat görülen o ki, bu tarz (Yaratıcı Yazarlık kursları vb. çok yeniye dayanmıyor. Bu tarz atölyelerin sıklaşacak gibi bir duruma gelmesi mümkündür. Öyle ki, sadece ülkemiz özgülünde değil, dünya genelinde var olduğunu görüyoruz.

Kapitalist anlayış, her şeyden kâr etme dürtüsüyle mevcudiyetini sürdürdüğü sürece bu tür atölyelerden kazanç sağlayacaksa, hazır ve nazır "girişimciler" bunu büyük bir ekonomik pazar haline getirecektir kuşkusuz ve böyle gelişecek bir öğretim süreci sonucunda ne Orhan Kemal ne Nazım Hikmet ne Dostoyevski ne de Hemingway tarzı yazarların çıkması mümkün olacaktır. Kaldı ki onlar yaşamlarının en zor koşullarını edindikleri tecrübeler ve yaşam gailelerinin onlara sunduklarıyla bu zamana geldiler, kendilerini var ettiler-etmeye de devam ediyorlar. Onların aldığı eğitim, insanların yaşamlarının içinde olmalarıydı. Kendi umutsuzlukları, hüznüleri ve sevinçleriydi. Bu anlamıyla diyebiliriz ki, bu tarz kurslardershaneler bunları nasıl sağlayacaktır? Kuşkusuz sağlayamayacaktır. En büyük kurs, eğitim kişide başlar. Kişi kendisinde bunu buluyorsa, hayat akışı olan bir ırmaktır zaten. Tek yapılması gereken şey, o ırmaktan beslenmeyi bilmektir.

Bakin hapishanelere; edebiyat, kültür, sanat vb. alanlarda devrimci tutsakların kendilerini geliştirdikleri en büyük okul durumundadır. Orhan Kemal, Nazım Hikmet ve daha niceleri bu koşulları yaşayarak "büyük" yazar-sanatçı olmadılar mı? Yılmaz Güney, hapishanelerde gördüğü, tanıdığı, beraber yediği-içtiği yoksul insanların yaşamlarından beslenmedi mi? Hiç kimse bunların aksini iddia edemez.

Kürdistan'ın çocukları

*Kürdistan'ın çocukları aç
Kürdistan'ın çocukları yoksul
Kürdistan'ın çocukları
anasız-babasız büyüyor
Kürdistan'ın çocukları ülkesiz*

*Kürdistan'ın çocukları gözaltında,
işkencede
Kürdistan'ın çocukları mahkemede,
hakim karşısında
Kürdistan'ın çocukları
zindanda büyüyor*

*Kürdistan'ın çocukları sokaklarda
Kürdistan'ın çocukları
asker kuşatması altında
Kürdistan'ın çocukları
kurşun yağmurları altında
Kürdistan'ın çocukları
ölümle koyun koyuna büyüyor*

*Bir elde taş, bir elde Molotov
Ellerinde geleceğin kurtarıcısı
Umut yüreklerde tanyeri kadar
yaşam dolu*

*Kürdistan'ın çocukları
Kavgayla büyüyor...*

(Tekirdağ 1 Nolu F Tipinden bir Tutsak Partizan)

Evet eğitim gerekiyor, fakat nasıl bir eğitim? Esas nokta; yaratıcı yazarlık coşkusunun insanda başlıyor olmasıdır. Bunun için alınacak eğitim okul sıraları veya seminerler değildir. Alınacak eğitim; okumak ve okuduğunu anlayıp bilince çıkartarak oradan süzüp yeni şeyler üretmektir. Eğitim; işçi havzaları, grevler, okullar ve kalabalıkların içinde olmaktadır. Doğayla en iyi ifade edip anlatan kişi, onu duyumsayarak, görerek yaşayandır. Gerçeğin içinde olan. Aşk, kavgayı, açlığı, yoksulluğu yaşamın içindeki kendi varlıklarıyla aktarmaktır doğal ve gerçek olan. Bir ağacın, hafif bir rüzgardaki kıpırdanışı, yarattığı heyecanı, onu gözlemleyerek betimleyebiliriz. Sıralar arkasında olarak değil. İlle de bir eğitim durumu söz konusu olacaksa, bu, ifade gücünü geliştirmek ve güçlendirmek için dilbilgisi ve dilin zengin kullanımına ilişkin bir eğitim olabilir. Bunun için de atölyelere gerek yoktur zaten. Bol bol okuyarak, yetmediği yerde deyimler-atasözleri ve hatta sözlüklere başvurarak etkileyici bir anlatım için kelime hazinesi geliştirilebilir. Bu anlamıyla insan kendi kendisinin atölyesi olur. Kendi atölyesinde, eğitim görür ve hayata yansır.

Sonuç olarak; yaşadığımız her yer bir okul, dersane ev kurstur bir nevi. Çıkar amaçlı, sömürü çarkı kurularak bunu hayata geçirenler karşısında ses çıkarılmalıdır. 52. sayıda buna vurgu yapılmıştı, biz de tekrar vurgulamış olalım. Ve yeter ki, alternatif sunabilelim insanlara. Bunu yapabilirsek, baş vurduğumuz amaca da hizmet etmiş oluruz. Katkımızı bu şekilde sonlandıralım. Çalışmalarınızda başarılar/Serkeftin! **(Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishan'den Tutsak Partizan)**

OKUR POSTASI

Okurlarımızdan gelen makale, şiir, yorum, öykü vb. yine okurlarımızla paylaşıyoruz. "Biliyorsan payla , gördüysen yaz!" diyor ve bu sayfaya katılımınızı bekliyoruz.

"Hayır" diyebilecek kudretin simgesi

Hayal edebildiğince yaşar insan. Bir robottan bizi ayıran; "zoon politikon" mertebesine ulaştıran bu hayal edebilme işidir kanımca. Hayallerine doğru attığın her adımda güçlenir bacakların. Tüm varlığını, düşüncelerini ve duygularını taşıyabilecek kuvvete ulaştıklarında artık kendine yeten bir insan olarak varsındır.

Peki bu herkes için böyle midir? Henüz bir adım dahi atmadan ayak bileğinden, dizinden ve hatta kasığından kesilmiş bacaklara her zaman şahit olduk biz. Güldünya Tören'in hikayesine, "kadın cinayetlerine", tacizlere, tecavüzlere, mobbinglere şahit olduk, olmaya da devam ediyoruz.

Sosyal yaşamın her alanında kendini belli eden iktidar-güç ilişkisi, biz kadınların daha çok aleyhine işledi

hep. Eczaneden gebelik testi alan bir "kız" da, meşru evliliğin bir gereği olarak yatakta kocasının vazgeçemediği misyoner pozisyona ses çıkarmayan bir "kadın" da erkek egemen normların baskısı altında ezilmeye mahkum kaldı. Bu böyle kılındı çünkü bize biçilen rol buydu. Namus iki bacak arasındaydı ve hala ayıp yatakta olmaya devam etmekteydi.

Bu tabloya itiraz eden "Ben de en az bir erkek kadar varım ve insanım!" diyen kadınların bayramıdır, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü. Ben de bir kadın, bir emekçi, bir öğrenci ama tüm bunların başında bir insan olarak 8 Mart'ın haklı heyecanını ve aynı zamanda haksız ezilmesini tüm kalbimle hissetmekteyim.

1857'de New York'ta polisin, diri diri

yanmalarına göz yumduğunu emekçi kadınların (ve erkeklerin) acısını 156 sene sonra bugün paylaşmaktayım. Sadece mor giyinip, pankart taşımak simgeselliğinden kurtarmak gerek 8 Mart'ı. Tarih öncesi dönemlerin özgürlüğünden alıkonularak, aşama aşama aile kurumuna ve eve hapsedilmiş, emeğinin karşılığını asla tam alamamış tüm kadınların acılarının içten hissedilmesi gereken gündür 8 Mart.

Bu yazının amacıysa, henüz dilleri koparılmamış, sesleri kesilmiş kadınları; sosyal hayatın her aşamasında ve her gün gördükleri söz konusu ayrımcılığa, bastırılmışlığa karşı durabilmeleri için yüreklendirecektir. Abiye, babaya, sevgiliye, kocaya, devlete, iktidarın kuklası hemcinslerimize "Hayır" diyebilecek kudretin simgesidir, emek kokan ellerimiz.

(Ankara'dan bir emekçi kadın)

Zorunluluğun kavranması; Aklın Berraklığı

Proletaryanın örgütlü gücü olan komünist partisi, programı, strateji ve taktiği ile bir bütündür. Üye ve militanları devrimci bir kimlikle bünyesinde barındırır. Onların değişip dönüşmesindeki itici güç de bu kimlikleridir. Bugün devrim mücadelesinde yer alan her insan zafere ulaşmak için örgütlü ve uzlaşmaz bir mücadele yürütmenin zorunluluğunu şu ya da bu şekilde görmüştür. Ancak zorunluluğun görülmesi, onun kavrandığı anlamına gelmez. Devrimci mücadeleye katılmak var olan sistemin reddini içerse de çeşitli halk kesimlerinden oluşan bileşenin sınıfsal durumu (işçi, köylü, memur, öğrenci vd.) onun sistemle olan ilişkisinin keskinliğini de belirler.

Örneğin işçi sınıfından gelen bir devrimciyle asgari geçim şartlarında ya da üstünde bir yaşam sahibi olup da saflarımıza katılan bir kimsenin düzenle olan ilişkisi farklılık gösterir. İkincinin (proleter) sınıfsal durumunun burjuvaziyle olan uzlaşmaz ilişkisi ikincisinde uzlaşılır bir noktada durabilir. Dolayısıyla zorunluluğun kavranışının farklılık göstermesi şaşırtıcı olmaz. Çünkü aynı saflarda olsalar da ikincinin "zorunlu olma hali", "başka mümkün olmaması", "alışkanlıkları", "ihtiyaçları" ve onlara ulaşabilme imkanları ikincisinden farklıdır. İlki için zorunluluğun bilince çıkarılması, sistemle arasındaki ilişki gereği daha kolay ve netken ikincisi için daha zor ve bulanıktır.

Bu bulanıklığın berraklığa kavuşturulması devrimin yani bir altüst oluşun örgütleyicisi ve öncüsü olan komünist partinin önemli bir görevi olduğu gibi KP'nin sağlıklı bir bünyeyle yürüyüşünü sürdürebilmesi için zo-

runludur da. **Zira devrimcileştiremediğimiz her yanımız saflarımızda birer gedik anlamına gelir.**

Örgütlü faaliyet içinde olan her militanın örgüt, örgütlü olma ve parti disiplini gibi konularda da kafasının açık olması ya da açılması gerekir. MLM bilimi ve onu rehber edinen KP insanlığın binlerce yıllık faaliyetinin sentezlenmesinin bir sonucu olarak ortaya çıktı. İlkeleri bellidir. Bu ilkelere uygun hareket edip etmemek birey olarak da devrimci ciddiyetimizin göstergesidir. KP ve onun rehberliği olmadan bir yanımızın olamayacağı da açıktır. Görevimiz onu tüketmek, değerlerini aşındırmak değil, geliştirmek, varsa yaralarını sarmaktır. Bu noktada parti disiplininin içselleştirip uymak temel bir noktada duruyor. Bu yine birey olarak bizlerin burjuvaziye karşı verdiğimiz eşitsiz ve zorlu mücadelede en önemli silahlarımızdandır.

Bugün egemenlerin sıkça ifade ettiği "demokratikleşiyoruz" söylemleriyle gerçekleştirdiği saldırılar ve hayata geçirmeye çalıştığı toplumsal muhalefet odaklarının ideolojik ve politik olarak teslim olma ve tasfiye etme çabaları küçümsenmeyecek bir noktada duruyor. İlginçtir, hayatın bizi her

gün binlerce kez doğruladığı ortadayken egemenlerin bu çabaları toplumun önemli bir kesimini etkilediği gibi devrimci saflara da sızıp az ya da çok bir şekilde etkilemeyi başarmaktadır.

Bırakalım

devrimci ve komünistleri bütün halk kesimlerine yönelik saldırılarını sürekli tırmanışta olduğu; legal çalışma olanaklarının oldukça daraltıldığı, yoğun saldırı altında tutulduğu bir süreçte illegal ve silahlı mücadelenin ömrünü tükettiği propagandalarıyla ezilenlerin öfkesini dizginleme, zihinlerini bulanıklaştırıp ele geçirme, devrimci ve komünistleri itibarsızlaştırma girişimleri hat safhadadır.

Böylesi bir süreçte aklın her zamankinden daha fazla berraklığa ihtiyacı vardır. Bu bağlamda Mao yoldaşın "Devrim bir ziyafet vermek, bir makale yazmak, bir resim çizmek veya bir nakış işlemek değildir. Devrim o zariflikte, o rahatlık ve naziklikte veya o kadar tatlılık, sevecenlik, terbiye, ihtiyat, ruh cömertliği ile başarılamaz. Devrim bir ayaklanmadır. Bir sınıfın başka bir sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir" tanımlamasını yeniden hatırlamakta fayda var.

Sınıf mücadelesi pratiği içinde elde edilip teorileştirilen bu bilgi bizi zaafalarımıza daha fazla vurmaya davet ediyor. Ezen için iyi olanın ezilen için iyi olduğuna tarih hiç tanık olmadı ve can bedeli yaratılıp korunan değerlerimiz uzlaşmaz bir mücadele hattında

yürümenin gerekliliği bilinciyle yoğun hayat buldu. Bu noktada örgütlü olmanın da bir gereği olarak parti ve parti ilkelerinin her şeyin üstünde tutulması gereğinin bilince çıkarılması düşmanın yaydığı zehre karşı en güçlü panzehirdir.

(Gebze Hapishanesi'nden tutsak Partizan)

Değirmen

Bu bir değirmen çok eskilerden, bir kolu var değirmenin, koca taşı çeviriyor, taşın ortasında delik, taşın yüzeyi pütürlü.

O pütürlü yüzeyden, O, delikten, Ne buğday öğütüyor, ne de mısır.

İnsan ! İnsanı öğütüyor! değirmenin kolu tahtadan tahta ne parlak ne de boyalı, eski.

Değirmenin kolunu çeviren bilek kalın, parmakları uzun ve kıllı, ne yara izi var ne de çizik, çook bakımlı. döndükçe kol, çevirdikçe pütürlü taş, ortasında kalmış, sıkışmış, insan bağırıyor! Ne bağırması çığlık atıyor!

(Bir okur)

www.ozgurgelecek.net
özgür gelecek
Paşeroja Azad

Umud Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. ti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: 0 312 433 10 23
zmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 3 No: 17
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Bila sond û ehd be em dê nav û
Şanê de bidin jiyandin!

And olsun ki adını
Şan olsun ki andını

YAŞATACAĞIZ!

Sınıf mücadelesinin ağır gündemleriyle Newroz'a yürüyoruz. Kürt halkının isyan ve direniş günü Newroz, kuşku yok ki yine büyük ve görkemli bir coşkuya ev sahipliği yapacak.

Kürt ulusu kendisine dayatılan imha, inkar ve asimilasyon karşısındaki duruşunu bir kez daha ortaya koyacak, zalimler ve sömürücü zorbalarla isyanın, direnişin ve ateşin dilinden konuşacak.

Newroz bu yıl aynı zamanda özel bir buluşmaya tanıklık edecek. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 40. yıldönümüne atfen gerçekleştirilecek **kampanyanın ilk kıvılcımı Newroz'da** çakılacak. Newroz ateşi bu yıl Kaypakkaya'nın isyan ateşiyle her zamankinden fazla beslenecek, zalimlerin yüreğine daha büyük bir korku salacak.

40 yıl önce Türk hakim sınıfları Kaypakkaya'yı katletmekle yetinmediler aynı zamanda onu yığınlardan gizlemek üzere sistematik bir politika geliştirdiler. Kaypakkaya'nın "ihtilalcı komünizmin en tehlikeli temsilcisi olduğu" tespitini yapan egemen sınıfların başka türlü davranması da beklenemezdi. Ancak sınıf mücadelesi gerçeği Kaypakkaya'nın yok edilemezliğinin kanıtı oldu.

Zira o, Marksist-Leninist-Maoist dünya görüşüne ve bu çerçevede ülkemiz gerçekliğine yönelik doğru tespitlere sahipti. Bu yüzden yok olmak şöyle dursun; geçen süre içinde daha geniş işçi ve emekçi yığınlarına ulaştı. Onun komünist önderliğinde, ardılları 40 yıllık şanlı bir savaş, mücadele ve direniş pratiğini geride bıraktı.

Kürt Ulusal Sorunu ve Şovenizmle Hesaplaşma

Mustafa Suphi'den sonra yaşanan 50 yıllık suskunluğu parçalayan, her türlü revizyonist ve reformist çizgiyle keskin bir hesaplaşma içine giren Kaypakkaya, ülkemiz devriminin yolunu çizdi. Kaypakkaya o güne kadar kimsenin dile getirmeye cüret edemediği gerçekleri yüksek sesle haykırdı.

Özellikle Kürt ulusal sorunu konusunda çağının ilerisinde bir kavrayışa ve pratiğe sahip olan Kaypakkaya, şovenizmle hesaplaşma bağlamında da komünist bir duruş sergiledi. Kaypakkaya'nın bugün sınıf mücadelesinin hemen her alanında varlığını olanca ağırlığıyla hissettiren Kürt ulusal sorunu karşısında aldığı tutum özel bir ilgiyi hak ediyor. Kampanya'nın 21 Mart'la başlamasının temel esprisi de Kaypakkaya'nın bu sorunda işaret ettiği bilimsel gerçekler ve ardıllarına yüklediği sorumluluklardır.

Bugün AKP hükümeti eliyle "çözüm" süreci adı altında Kürt ulusunun bedeller pahasına elde ettiği kazanımlara saldıran Türk hakim sınıfları, kuşku yok ki Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye etmenin peşinde. Bu saldırganlığa da bir yanıt olacak biçimde, Kaypakkaya'nın soruna dair kavrayışını güncel gelişmeler ışığında yeniden ve yeniden inceleyecek, somut görevlerimize yoğunlaşacağız. Sınıf mücadelesinin bu cephesine komünist bilinç vakit kaybedilmeden daha etkili bir şekilde taşınmalıdır. Bu anlamda özellikle T. Kürdistanı'nda, kampanyanın güçlü bir moral ve motivasyon eşliğinde yürütmesi önemli.

Kaypakkaya Günceldir!

Kaypakkaya, prolateryanın bayrağını dağların doruklarından göndere çekerek komprodor burjuvazi ve toprak ağalarına meydan okudu. O devrimci mücadeleye başladığı ilk günden itibaren işçi sınıfı ve yoksul köylülerin mücadelesine büyük ilgi duydu. İşçi ve köylü eylemleri, grevler ve direnişlerden sentezlediği gerçekler onun düşüncelerinin temelini oluşturdu.

Kaypakkaya, proletaryanın devrimdeki önderlik rolüne dikkat çekerek biz ardıllarına da açık bir çağrıda bulundu. İşçi sınıfının kölece çalışma koşullarına mahkum edildiği, taşeronlaştırma ve esnek çalışmanın çığ gibi büyüdüğü, köylülerin açlıkla terbiye edilmek istendiği günümüz koşullarında bu çağrı daha büyük bir anlam kazanmaktadır.

Kampanya, işçi sınıfı ve emekçilerin, köylülerin insanca bir yaşam ve özgür bir gelecek mücadelesiyle daha fazla buluşacağımız, bu ekseninde misyonumuzu ve bakış açımızı bir kez daha gözden geçireceğimiz bir mücadele alanı olmalıdır. Kaypakkaya'yı güncel etkin bir müdahale bağlamında irdelemek, buradan hareketle daha hızlı ve cüretli adımlar atmak zorundayız.

Beynimizde bilinç, yüreğimizde cesarettir Kaypakkaya!

21 Mart'ta başlayacak, 24 Nisan'da vites büyütecek, 1 Mayıs'ta kitlesel bir

boyut kazanacak ve 18 Mayıs'ta Çorum'da yapılacak mezar anması ile sona erecek olan kampanya, iki ay boyunca önemli bir gündemimiz olacaktır.

Suriye'de yaşanan gelişmeler, Kent-sel Dönüşüm saldırısı, kadına yönelik şiddet ve kadın emeğinin sömürsü, halk gençliğinin geleceksizleştirilmek istenmesi, işçi sınıfı ve köylülüğe dönük kapsamlı saldırı politikaları kampanyanın içeriğini dolduracaktır.

Bu süreç aynı zamanda Kaypakkaya'nın ülkemiz devrimci ve ilerici kamuoyunun gündemine daha fazla taşınmasını da hedeflemektedir. Kaypakkaya'yı sahiplenen devrimci ve ilerici dost güçlerle en geniş eylem birlikteliklerinin kurulması bu açıdan önemlidir.

Kaypakkaya'nın Türkiye devrimci hareketi içindeki rolü ve fikirlerinin daha fazla tartışılması bir ihtiyaçtır. Bu anlamda yürüteceğimiz çalışma, Kaypakkaya ismini telafuz eden devrimcilere, ilericilere, aydın ve sanatçılara yüzlerce yıla varan cezalar veren, tutuklanan hakim sınıflara bir yanıt olacaktır.

Katledilişinin 40. yılında Kaypakkaya'nın ideallerini gerçek kılma sorumluluğu kuşku yok ki biz ardıllarının omuzlarındadır.

Kaypakkaya nerede savaş, direniş ve mücadele varsa orada yaşayacaktır!